ஓம்

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீமத் ஸ்காந்த புராணத்தில் அடங்கிய

ஸ்ரீ ஸூத ஸம்ஹிதை.

(இரண்டாம் கண்டம்).

ஞான யோக கண்டம்.

(மூன்றாம் கண்டம்).

முக்தி கண்டம்.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

என். எஸ். இராஜாராமய்யரால் வெளியிடப்பட்டது

VIII. ∩. 9 2,3

MADRAS
PRINTED AT THE ADDISON PRESS

1915

All Rights Reserved

இரண்டாம் கண்டம்.

ஞான யோக கண்டம்

அத்தியாயம் 1.

(ஞானயோக ஸம்பிரதாய பரம்பரை).

1-15. *அழகாயும், பற்பல ரத்தினங்கள், புஷ்பங்கள், கிழங்குகள், பலங்கள், ஜலங்கள், கொடிகள், மிருகங்கள், விருக்ஷங்கள் யோகிகள், சித்தர்கள், முனிகள், தேவர்கள், சாரணர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள் இவைகளோடுகூடிய கைலாஸ பர்வதசிகரத்தில் சுகமாய் வீற்றிருந்த பிரஸன்னரும், ஸுநேத்திரரும், புன்சிறிப்புள்ளவரும், சுசியும், தன் தேஜஸால் எல்லா ஜகத்தையும் பிரகாசிப்பவரும், பயத்தைப் போக்கடிப்பவரும், எல்லா சாஸ்திரார்த்தங்களின் உண்மையை யறிந்தவரும், வேதவேதாந்தங்களின் கரைகண்டவரும், விபூதி பூசிய அங்கங்களுடையவரும், நெற்றியில் திருபுண்டரம் தரித்தவரும், ருத்திராக்ஷமாலை யணிந்தவரும், சடைக் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், இந்திரியம், கோபம் இவைகளை அடக்கியவரும், ஜீவன் முக்தரும், ஜகத் குருவும், வியாஸருடைய பிரஸாதத்தை யடைந்தவரும், வியாஸரைப்போல் ஆசையற்றவரும், எப்பொழுதும் வேதமார்க்கத்தி லிருப்பவரும், வேதமார்க்க பிரவர்த்தகரும், நிமிர்ந்திருக்கப்பட்ட உடல், கழுத்து, சிரஸ் இவைகளை யுடையவரும், மூக்கு நுனிப்பார்வையுள்ளவரும், தானே தன் ரூபத்தைத் தியானஞ் செய்பவரும், புத்திமான்களுள் சிரேஷ்டராயுள்ள ஸூதரை—விஷ்ணுவிருத்தர், விசாலாக்ஷர், வத்ஸர், குண்டின ஆருணி, ஜாபாலர், ஜமதக்னி, ஜர்ஜரர், ஜங்கமர், ஜயர், பக்வர், பாசதரர், பாரர், பாரகர், பண்டிதோத்தமர், மஹாகாயர், மஹாக்ரீவர், மஹாபாஹு, மஹோதரர், உத்தாலகர், மஹாஸேநர், ஆர்த்தர், ஆமலகபிரியர், ஏகபாதர், த்வி*

பாதர், திரிபாதர், பத்மநாயகர், உக்ரவீர்யர், மஹாவீர்யர், உத்தமர், அனுத்தமர், படு, பண்டிதர், கருணர், காலர், கைவல்யர், கலாதரர், கல்பாந்தர், கங்கணர், கண்வர், காலர், காலாக்னிருத்திரர், ச்வேதபாஹு, மஹாபிராக்ஞர், ச்வேதாச்வதரர் இவர்களும், இவர்களுடைய சீடர்களும், சீடர்களின் சீடர்களும், ஸம்ஸார பாசத்தை அறுக்கமுயன்றவர்களாக, வேதார்த்தத்தை விசாரித்து (அது நன்றாய் புளப்படாததால்) விசனத்துடனும், மனவருத்தத்துடனும் ஸமாதியிலிருந்த ஸூதரை நமஸ்கரித்து, அந்த மஹாத்மாவை ஸ்துதித்து வித்வான்களாகிய இம்முனிகள் அவரை (அடியில் வருமாறு) கேட்டார்கள்.

16-18. உம்மால் எல்லா விஷயங்களும் சுருக்கமாகவும், விஸ்தாரமாகவும் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது ஸாதனத்தோடு கூடிய ஞானயோகத்தைக்கேட்க விரும்புகிறோம். நீர் ஜகன்னாதரான விஷ்ணு ரூபமாயிருக்கிற வியாஸ குருவினிடமிருந்து ஞானயோகத்தை யடைந்தவரா யிருக்கிறீர்; உம்மைத் தவிற உலகில் அறிந்தவர் வேறில்லை; ஆகையால் சுருக்கமாக, கருணைகொண்டு, எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

19-23. இவ்விதம் முனிசிரேஷ்டர்களால் கேட்கப்பட்ட பௌராணிகரான ஸூதர், ஸர்வேச்வரனையும், ஸாம்பனையும், ஸம்ஸார ரோகத்திற்கு மருந்தாயும், ஸர்வக்ஞனையும், ஸர்வ வியாபியாயும், எல்லாமாயும், எல்லா பூதங்களுக்கு நன்மையை கொடுப்பவராயும், புலித்தோல் யணிந்தவராயும், வேத தத்துவார்த்தத்தைக் கூறுகிறவராயும், விபுவாயும், நான்கு கைகளுள்ளவராயும், சரத்கால சந்திரனைப்போல் வெண்ணிறமானவராயும், கங்காதரனையும், விரூபாக்ஷனையும், சந்திரமௌளீ ஜடாதாரியாயும்,நீலகண்டரானவராயும் உள்ள சிவனை நெடுநேறம் ஸ்மரித்து, அளவற்ற தேஜஸுடைய வியாஸரையும் தியானஞ்செய்து, ஸந்தோஷத்துடன், பக்தியால் பரிபூர்ணமனோரதத்துடன் கூடியவராய், வைதிக லௌகிக ஸ்தோத்திரங்களால் மஹேசனை ஸ்துதித்து, நமஸ்கரித்து, சாந்தமனதுடன் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

24. ஸூதர்—ஹே! பாக்கியவந்தர்காள்! எல்லோரும் கவனமாய்க் கேளுங்கள்; இந்த விஷயத்தையே, பூர்வத்தில், பிரஹஸ்பதி மஹேச்வரரைக் கேட்டார்.

25. அந்த தேவரும், தேவியை கருணை சித்தத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு, கம்பீரமான வாக்கால் அந்த பிரஹஸ்பதிக்குச் சொன்னார்.

26. தேவியினுடைய மடியில் வீற்றிருந்த ஸ்கந்தரும் அப்பொழுது அதைக் கேட்டார்; ஸ்கந்தரிடமிருந்து பூர்வ ஜன்ம தபோபலத்தால் இதை வஸிஷ்டர் அடைந்தார்.

27. அவரிடமிருந்து சக்திருஷியும், சக்தியிடமிருந்து பராசரரும், பராசரரிடமிருந்து பகவான் வியாஸரும் பெற்றார்கள்.

28. ஜன்மாந்திரத்தில் செய்த தபோபலத்தால் வியாஸரிடமிருந்து எந்தப்பிரகாரம் கேட்டேனோ அந்த பிரகாரம் வேதமறிந்த உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

அத்தியாயம் 2.

(ஆத்மாவால் ஸிருஷ்டி நிருபணம்).

1. ஈச்வரர்—இந்த விக்ஞானம் சொல்ல முடியாததாயும், அதிரகஸ்யமாயும், வெகு உத்தமமாயும், வேதாந்தத்தாலேயே ஸித்திக்கக் கூடியதாயும், எல்லா துக்கங்களேயும் நாசஞ் செய்வதாயும் இருக்கிறது.

2. அளவற்ற ஆநந்தமான மோக்ஷம் என்ற பிரம்மத்தை யடைவதற்கு முக்கிய ஸாதநமாயும், எல்லா ஆச்ரமிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதாயும், எட்டு அங்கங்களுடன் சேர்ந்ததாயுள்ள இதை கருணைகொண்டு ஹே! பிரஹஸ்பதி! சொல்லுகிறேன்; அதைக் கேளும்.

3-4. இந்த ஜகத், சிருஷ்டிக்குமுன், தமோமாத்திரமாக ஆத்மாவிற்கு வேறுகாதபடி இருந்தது; பிறகு ஸத்வகுணத்தின்

அசைவால் மகத்தத்துவம் உண்டாயிற்று; மறுபடியும் ஒரே சிவனாகவிருந்தவர் மும்மூர்த்தி ஸ்வரூபமாயினார்.

5-6. ரஜோகுணத்தைக் கைப்பற்றி சிருஷ்டி காரணரான பிரம்மாவானார்; ஹே! பிரஹஸ்பதி! ஸத்வகுணத்தால் ரக்ஷணையின்பொருட்டு விஷ்ணுவானார்; ஸகலத்தையும் ஸம்ஹாரஞ் செய்யும்பொருட்டு தமோ குணத்தால் கால ருத்திரர் ஆனார். குண தாரதம்யத்தால் உத்தமம், அதமமாக இம்மூர்த்திகளிடமிருந்து அளவற்ற மூர்த்திகள் உண்டானார்கள்.

7-9. சப்தகுணம் முதலான பஞ்ச பூதங்களும், காதுகள் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், பிராணாதி வாயுக்கள் ஐந்தும், மனஸ், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்ற நான்கும் இவையெல்லாம் அவ்யக்தத்தினின்றும் கால பரிபாகத்தால் தனித்தனி உண்டாயின; மேற்கூறியவையெல்லாம் காலத்திற் குட்பட்டன, காலம் ஒன்றிற்கும் உட்பட்டதல்ல.

10. மாயை ஆத்மா இவ்விரண்டின் ஸம்பந்தத்தால் காலம் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கிறது; ஹிரண்யகர்ப்பர் (முன்சொல்லிய சூக்ஷ்மபூத இந்திரிய கரண உபாதியுடையவர்) என்ற பகவான் பிரஜாபதியாக உத்பவித்தார்.

11-12. அவர்தான் முதல் சரீரத்தையுடையவர்; அவரையே புருஷன் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவரிடமிருந்துதான் பிரம்மாண்டம் உண்டாயிற்று; அதன் மத்தியில் ஹே! பிரஹஸ்பதி! எல்லா உலகங்களும், தேவர்களும், கணக்கற்ற ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும், வர்ணாச்ரமங்களும் உள.

13-14. ஸர்வேச்வரரான ஸாம்பரை தியானித்து அவர் பிரஸாதத்தால் அந்த பிரம்மா (இவைகளை) சிருஷ்டித்தார்; பிரஸாதமில்லாமல் தேவர்களும், மனிதர்களும், உலகங்களும் ஸித்திக்கமாட்டா; தேவதேவனுடைய பிரஸாதத்தால் பிரம்மா பிரம்மபட்டத்தையும், விஷ்ணு விஷ்ணுபதவியையும், ருத்திரர் ருத்திரபதவியையும் அடைந்தார்கள்.

15-16. மகேச்வரனுடைய பிரஸாதத்தை யடையும்பொருட்டு வருணாச்ரமத்தோடுகூடிய புருஷன் அவரை பூஜிக்கிறான்; தூர்நடையுள்ளவர்கள் ஒருக்காலும் ஆராதிக்கிறதில்லை. அவர் பிரஸன்னமாகுங் காலத்தில் எல்லோர்க்கும் எல்லா பலன்களும் உண்டாகின்றன.

17-21. அஹோ! (ஆச்சரியம்) மாயையால் அவரை மறந்து லோகத்தார்கள் காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். ஈசன் பிரம்மசரியாச்ரமத்திலிருக்கிறவர்களுக்கும், விசேஷமாக யதிகளுக்கும், வானப்பிரஸ்தர்களுக்கும், கிரஹஸ்தர்களுக்கும் வசமாயிருக்கிறார். வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நன்றாய் அனுஷ்டிப்பதின்பேரில், பரமேச்வரன் பிரஸன்னமாகுங்கால், உடனே அவர் விஷயமான ஞானம் உண்டாகிறது. ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்திற்கு நாச முண்டு; கர்மத்தால் உண்டாகாது. அஞ்ஞானம் உள்ளவரையில் ஸம்ஸாரம் உண்டு; ஞானோதயமானால் அது விலகும். ஆகையால் ஹே! முனியே! அஞ்ஞானம் நசித்து, ஞானத்தால் முக்திகிடைக்கும். ஹே! வேதமறிந்தவரே! என்னால் எல்லாம் சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் நீர் வர்ணாசிரம தர்மங்களைக் கைக்கொண்டவராகவிரும்.

22. ஸூதர்—ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! இதைக்கேட்டு பிரஹஸ்பதி பரமேச்வரனை நமஸ்கரித்து, அந்த ஈசனுடைய பிரஸாதமடையும்பொருட்டு (அடியில்வருமாறு) ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

23-31. பிரஹஸ்பதி—ஹரனையும், தேவனையும், முக்கண்ணனையும், மூன்று சூலியாயும், தபஸியாயும், மஹேசராயும், தத்துவ ஞானத்தைக் கொடுப்பவராயும், அன்னத்தைக் கொடுக்கிறவராயும், வெண்ணிறமுள்ளவராயும், காருண்ய மூர்த்தியாயும், தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராயும், வேதாந்த மறிந்தவராயும் இருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; பரனும் ருத்திரராயும், எல்லோரு[illegible]யும், விச்வமூர்த்தியாயும். மகேசனும், விச்வத்[illegible]தரிக்கிறவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; பகதர்களின் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிப்பதற்குக் காரணராயும், சுத்தாத்ம[illegible]யும், காலநுபார

யும், காலனுக்கு காலனும், காலத்தைத் தாண்டினவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; ஜிதேந்திரியனும், நித்யனும், கோபத்தையடக்கினவராயும், பாஷண்டர்களை தண்டிப்பவராயும், பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறவராயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; பர்வதராஜ புத்திரியின் பதியாயும், யோகாநந்த ரூபியாயும், யோகரூபியாயும், யோகிகளுக்கெல்லாம் பதியாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; பிராணயாமம் செய்கிறவர்களுடைய பிராணனை காப்பாற்றுகிறவராயும், மூலாதாரத்தில் பிரவேசித்தவராயும், மூலதார ஒளி ரூபியாயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; நாபிகந்தத்தில் பிரவேசித்தவராயும், ஹிருதயத்தில் வாஸம் செய்பவராயும், ஸத்சித் ஆநந்த பூர்ணராயும், ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவான உமக்கு நமஸ்காரம்; சிவனும், ஆச்சரியமான சரீரத்தை யுடையவராயும், அத்புத சக்தியை யுடையவராயும், அகிலநாயகராயும், மோக்ஷ காரணராயுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்.

32 ஸூதர்—இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எவனொருவன் பக்தியுடன் ஒவ்வொரு நாளும பிரயத்தினத்துடன் படிக்கிறானோ அவனுக்கு, சங்கரரை ஸந்தோஷப்படுத்திய காரணத்தால், முக்தி கைக்கெட்டினதாகும்.

33. வித்யார்த்தி வித்யையும், கல்யாணத்தை இச்சித்தவன் ஸம்ஸாரத்தையும், வைராக்கியத்தை இச்சித்தவன் ஸம்ஸார தாரகமான வைராக்கியத்தையும் அடைவார்கள்.

34. ஆகையால், நீங்களும் தினந்தோறும் பக்தியுடன் பவநாசத்தின்பொருட்டு இந்த ஸ்தோத்திரத்தை படித்துவாருங்கள்; இது பவபயத்தை நாசஞ்செய்யும்.

அத்தியாயம் 3.

(பிரம்மசரிய ஆச்ரமவிதி).

1. ஈசுவரன்—ஹே! நல்ல விருதத்தையுடைய பிரஹஸ்பதியே! வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற பிரம்மசரிய ஆச்ரமத்தைப் பற்றி சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேளும்.

2-3. உபநயனம் பெற்ற த்விஜன் சிரத்தையுடன் வேதங்களை படிக்கவேண்டும்; தன் ஸூத்திரத்தில் சொல்லிய வழிப்படி தண்டம், பூநூல், அரைக்கயிர், மான்தோல், காஷாயம் அல்லது வெண்மை வஸ்திரம், இவைகளை மந்திர உச்சாரணத்துடன் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

4-5. பிக்ஷை எடுத்து புசித்துக்கொண்டும், எப்பொழுதும் குரு கைங்கரியத்தில் கவனமாயிருக்கவேண்டும்; பலாசம், பில்வம், அரசு இவைகளில் ஒரு தண்டத்தை தன் தலை உயரம் அளவுள்ளதாகவும், கோணலில்லாததாகவும், அழகானதும், காயமில்லாததாயும், பட்டையுடனிருப்பதாகவும் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது; காலையும் மாலையும் பக்தியுடன் ஸந்தியை உபாஸிக்கவேண்டும்.

6. ஆசை, கோபம், லோபம், மோகம் இவைகளைத் தள்ளிவிடவேண்டியது; அந்த த்விஜன் அக்னி உபாஸனைகளை தன் ஸூத்ரவிதிப்படி காலையிலும் மாலையிலும் செய்யவேண்டும்.

7-10. இந்த உத்தம பிராமணன் ஸ்நானஞ்செய்து தேவ, ரிஷி, பிதிருக்களுக்கு தர்ப்பணம் கொடுக்கவேண்டியது; சிவாக்னியிலிருந்து உண்டானதும், விரஜா ஹோமத்தாலுண்டானதும், அக்னிஹோத்திரத்தி லுண்டானதுமான பஸ்மத்தை 'அக்னி' என்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆறு அல்லது ஏழு மந்திரங்களை உச்சரித்து, ஜலத்தால் குழைத்து, எல்லா அங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு, பிறகு, நெற்றியிலும், வயிற்றிலும், கைகளிலும், கழுத்திலும் 'மேதாவி' முதலான மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டும், பரிசுத்தமாயிருந்துகொண்டு, சிவனையும், பார்வதியையும் தியானஞ்செய்துகொண்டு மூன்று புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது.

11. 'திரியாயுஷம் ஜமதக்னி' என்ற மந்திரத்தாலும் செய்துகொள்ளலாம்; புஷ்பம், பத்ரம் அல்லது வேறு எவைகளினலாவது (அக்ஷதை, சந்தனம்) மஹாதேவ பூஜை செய்யவேண்டும்.

12. தினந்தோறும் மாதா, பிதா, வயோதிகர், தமயன், ஸ்வகுரு, ஆத்மஞானி இவர்களை சிரத்தையுடன் நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும்.

13-14. தான் இன்ன பெயருடையவன் என்று சொல்லி ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்; நமஸ்காரம் செய்யப் பட்டவன் 'தீர்க்காயுஸுடன், ஹே! யோக்யா இரு' என்று அவன் பெயரின் கடை எழுத்தை தீர்க்கமான குரலுடன் உச்சரித்து ஆசீர்வாதம் செய்யவேண்டும்; மாறு கரங்களால் குருவின் பாதங்களை பிடித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

15-17. வலது கையால் அவரது வலது காலையும், இடது கையால் அவரது இடது காலையும் தொடவேண்டும்; லௌகிகம், வைதிகம், ஆத்மஞானம் இவைகளை எவரிடமிருந்து அடைந்தனனோ அவர்களை முதலில் நமஸ்கரிக்கவும்; மாதா பிதாக்களின் வம்சஸ்தாரையும், குரு வம்சஸ்தாரையும், குணத்திற் சிறந்தவரையும், மனோவாக்குக்காயத்தால் பக்தியோடு ஆதரிக்கவேண்டியது; குருவைக்காணின் நமஸ்கரித்து கைகூப்பி நிற்கவும்.

18. அவருடைய உத்திரவின்மேல் (அவர் நேரில் உட்காராமல்) பக்கங்களில் உட்காரவேண்டும்; எப்பொழுதும் ஸத்தியத்தையே சொல்லவேண்டும்; படித்ததை மறவாமலிருக்கவேண்டும்.

19. நித்திய, நைமித்திக கர்மங்களை மோக்ஷ விருப்பாலாவது அல்லது சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற புத்தியாலாவது, சாந்தனாய் இருந்துகொண்டு, அனுஷ்டிக்கவேண்டியது.

20. தினந்தோறும் பிரம்மசாரி பிராமணர்களிடமிருந்து பிக்ஷைபக்கிரகித்து, அப்படி கிடைக்காவிடில் வர்ணாந்திரங்களிடமிருந்து பெடுத்து, குருவினிடம் நிவேதனஞ்செய்து புஜிக்கவேண்டும்.

21-22. உபநயனம் செய்யப்பட்ட த்விஜன் 'பவதி' சப்தத்தை முதலிலும், க்ஷத்திரியன் நடுவிலும், வைச்யன் கடையிலும்

உச்சரித்து பிக்ஷையெடுக்கவேண்டும் ('தாயே பிக்ஷைகொடு,' 'பிக்ஷையை தாயே கொடு,' 'பிக்ஷை கொடுத்தாயே'); நிந்திக்கப் பட்ட வீடுகளில் பிக்ஷையெடுக்கக்கூடாது; கிழக்கு நோக்கியா வது, அல்லது சூரியனை நோக்கியாவது புஜிக்கவேண்டும்.

23. கை கால்களை சுத்திசெய்து, இரண்டுதரம் ஆசமனஞ் செய்து 'பிராணாயஸ்வாஹா' என்ற பிராண ஆஹுதி மந்திரங்க ளால் பிராணாஹுதிசெய்துகொண்டு புஜிக்கவேண்டும்.

24-25. வேதாப்யாஸம் தவிற வேறு மந்திரங்களை உச்சரிக் கக்கூடாது; இப்படி நடந்து வரும்பொழுது வைராக்யம் உண்டா கும் பக்ஷத்தில், மோக்ஷ இச்சையால் ஸந்யாஸத்தையாவது, அல் லது எப்பொழுதும் பிரம்மசரியத்தையாவது, அல்லது கிரஹஸ் தாச்ரமத்தையாவது தன்தன் இஷ்டப்படி கைக்கொள்ளலாம்.

அத்தியாயம் 4.

(கிரஹஸ்தாச்ரமவிதி).

1-4. ஈச்வரன்—இப்பொழுது கிரஹஸ்த தர்மத்தைச் சுருக் கமாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; முற்கூறிய பிரகாரம் எல்லா வேதங்களையும் ஓதி, குருவின் கட்டளையின்மேல் ஸமாவர்த்தனம் செய்து கிரஹஸ்தாச்ரமத்தை யடையவேண்டும்; அனுகூலமான தும், தனது கோத்திரம் பிரவரம் முதலிய இல்லாத வம்சத்தில், தனது சூத்திரப்பிரகாரம், எல்லா லக்ஷணமுள்ளவளும் பதிவிரு தையாயுமுள்ள நல்ல குலஸ்திரீயை வரிக்கவேண்டும்; மற்றவர் களை தள்ளிவிடவேண்டும்; நக்ஷத்திரம், நதி, விருக்ஷாதிகளின் பெயரை வகித்த பெண்ணைத் தள்ளிவிடவேண்டும்; இந்திரியங் களை தன் வசப்படுத்தியவனாய் தினந்தோறும் அவளுடன் தர்மத் தை யனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

5. ருதுகாலத்தில், தெரிந்த புத்திமான், மந்திர உச்சார ணத்துடன் அவளைச் சேரவேண்டும்; தேவர்கள், அக்னி, அதிதி களின் பொருட்டு பிக்ஷை கொடுப்பதற்காக அன்றி தங்களுக்காக பக்வம் செய்யக்கூடாது.

6-8. தனக்காக எவன் பாகம் செய்கிறானோ அவன் நரக மடையும்பொருட்டு ஜீவிக்கிறன்; எவர்களுடைய ஜீவனம் தர்மத் தின்பொருட்டு, மைதுனம் ஸந்தானத்தின்பொருட்டும் உள்ள தோ அவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலேயடைவார்கள்; மற்ற வர்களுக்கு எப்பொழுதும் நரகமே; யாகம் செய்துவைப்பதாலும், வேதம் சொல்லிவைப்பதாலும், சுத்தர்களிடமிருந்து தானம் பெ றுவதாலும், பிராமணன் யாகத்திற்காவது, யாத்திரையின்பொருட் டாவது பணத்தைச சேகரிக்கலாம்; ஜனமில்லாதவிடத்திலும், பய மில்லாதவிடத்திலும் மலஜலங்களே விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

9. துர் நாற்றம் முதலியவைகளே போக்கடிக்க பிரஷ்டபா கம், ஆண்குறி, கை கால் இவைகளே மண் ஜலங்களால் சுத்தி செய்யவேண்டும்.

10. மனஸ் சுத்தியடையும்வரை சௌசம் விதிக்கப்பட் டிருக்கிறது; பிறகு ஆசமனம் செய்து குச்சிகளேக்கொண்டு தந்த சுத்தி செய்யவேண்டும்.

11-14 பிறகு இருமுறை ஆசமனஞ்செய்து ஸ்நாநஞ்செய் து, மற்ற கர்மங்களே நடத்தவேண்டியது; மூன்று பிராணுயாமங் கள் செய்து வித்வான் காயத்ரீ ஜபம் செய்யவேண்டும்; பிறகு உபஸ்தானம் செய்யவும்; இப்பிரகாரமே உச்சி காலத்திலும் செய்ய வேண்டியது; வேத பாராயணம் செய்து பிரம்ம யக்ஞயம் செய்து வரவும்; இன்னும் மற்ற கர்மங்களான அக்னி கர்மங்கள், பலிகர் மாதிகள் (பஞ்ச யக்ஞயம்) இவைகளேச் செய்யவும்; நித்திய சிராத் தம், தானம், அசக்தர்களின் ரக்ஷணே, எல்லா பூதங்களிடமும் தயை இவைகளே கிரஹஸ்தன் நடத்திவரவும்.

15-17. அன்னபான முதலியவைகளால் ஸந்யாசிகளே எப் பொழுதும் ரக்ஷிக்கவும்; எதியும், பிரம்மசாரியும் பாகம் செய்யப் பட்ட அன்னத்திற்கு உரியவர்கள்; அப்படியிருக்க அவர்களுக்கு அன்னம் அளிக்காமல் புஜிப்பவன் சாந்திராயண விருதம் (தோஷ நிவர்த்திக்காக) அனுஷ்டிக்கவேண்டும்; எதியின் கையில் முதலில் ஜலம் விட்டு, பிக்ஷை கொடுத்து, பின்னும் ஜலம் கொடுக்கவேண்

டும்; அந்த பிக்ஷை மேருக்குச் சமமாயும், அந்த ஜலம் ஸமுத்தி ரத்திற்கு ஒப்பாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; கிரஹஸ்தன் ஒருவேளை புஜிப்பதே உத்தமம்.

18. அங்ஙன முடியாவிடில் இரண்டு வேளை புசிக்கலாம்; கோழிமுட்டை அளவுள்ள 32 கபளங்களை சந்தோஷமும் துக்க மும் இல்லாமல் புஜிக்கவேண்டும்.

19. ஹோமம், ஜபம், ஊண், ஆசமனம் இவைகளைச் செய் யும் பொழுதும், குரு பெரியோர்கள் முதலியவர்களை உபசரிக்கும் காலத்திலும் யக்ஞோபவீதனாய் இருக்கவேண்டும்; வேறு வித மாக விருக்கக்கூடாது.

20. மூங்கில்கழியும், ஜலத்துடன் கூடிய கமண்டலமும், விபூதிப்பூச்சும், முற்கூறிய பிரகாரம், எப்பொழுதும் கைக்கொள் ளவும்.

21. 'திரியம்பகம்' என்ற மந்திரத்தாலும், 'ஓம்'காரத்தோடு கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தாலும் கிரஹஸ்தன் தினந்தோறும் திரிபுண் டரத்தை தரிக்கவும்.

22. எந்த விப்ரன் நெற்றியில் பஸ்மத்தால் திரிபுண்டாம் உள்ளதோ அவனுக்கு அத்யயநம் செய்த பலனும், எல்லா கர்மங்க ளைச் செய்த பலனும் உண்டாகும்.

23. பக்தியுடன் திரிபுண்டாத்தை எப்பொழுதும் தரித்துக் கொள்ளவும்; மனஸால்கூட அசட்டை செய்யக் கூடாது; ச்ருதி யில் விதித்திருக்கிறபடியால் அதைத் தியாகம் செய்பவன் பதித னுவான்.

24. ருத்திராக்ஷத்தைத் தரிக்கவேணுமென்று ச்ருதியிருப் பதால் அதை எப்பொழுதும் தரித்துக்கொள்ளவும்; மகேசனுன தேவதேவனை எப்பொழுதும் லிங்கத்தில் பூஜிக்கவும்.

25. அக்னி ஆதானமும், விதிபூர்வகமாக யக்ஞயங்களும் செய்யவேண்டும்; யக்ஞயங்களால் எல்லா பாபங்களும் நாசமடை வதில் ஸந்தேகமில்லை.

26. ஸகல பாப நாசத்தால் அந்தக்காணம் சுத்தியடைந்தவனுக்கு தேவதேவனை ஈசனை அறிய இச்சையுண்டாகிறது.

27. ஸ்வர்க்க இச்சையுள்ள பிராமணன் யக்ஞயம் செய்வதால் ஸ்வர்க்கம் அடைகிறான்; பிதிருக்களின் கடனைச் செலுத்த தன் சொந்த ஸ்திரீயினிடம் புத்திரோத்பத்தி செய்யவும்.

28-29. ஹிதமாயுள்ள ஸத்யத்தை எப்பொழுதும் கைக்கொள்ளவும்; ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் எப்பொழுதும் பச்சாத்தாபம் அடையவும்; இவ்வித மனுஷ்டானமுள்ள விப்ரன், கிரஹஸ்தாச்ரமத்தில் விரக்தியடைந்தால், எல்லா கர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு, வேதாந்த அப்யாஸத்தில் யெத்தனம் செய்யவும்; வேதாந்த சிரவணம் இல்லாவிடில் பதிதனுவது நிசசயம்.

30. விரக்தனும், முமுக்ஷுவாயுமுள்ள கிரஹஸ்தன் குடீசகன், பகூதகன், ஹம்ஸன் என்கிற ஸந்யாஸ ஆச்ரமங்களில் யாதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளவும்.

31. விரக்தியற்ற கிரஹஸ்தன் அந்திகாலத்தில் வானப்பிரஸ்தாசரமத்தைக் கைக்கொள்ளலாம்; அல்லது ஆயுள் பரியந்தமும் கிரஹஸ்தனுகவே இருக்கலாம்.

32. எல்லா ஆச்ரமங்களும் கிரஹஸ்தனுல் நன்முக காப்பாற்றப்படுகிறபடியால், விரக்தியடையாத கிரஹஸ்தன் எப்பொழுதும் கிரஹஸ்தனுகவே இருக்கலாம்.

அத்தியாயம் 5.

(வானப்பிரஸ்தாச்ரமவிதி).

1-2. ஈசவரன்—ஹே! முனியே! உங்களுக்கு இப்பொழுது வானப்பிரஸ்தாச்ரமத்தைப்பற்றிச சொல்லுகிறேன்; தன்னு பார்யையை புத்திரன் வசம் ஒப்புவித்தாவது, அல்லது கூடக் கூட்டிக்கொண்டு சாந்த மனஸுடன், உத்திராயணத்தில், சுக்லபக்ஷத்தில் நல்ல வாரத்தில் சுபநக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய நல்ல முஹூர்த்தத்தில் கிரஹஸ்தன் வனத்தையடையவும்.

3. யமம் முதலியவைகளுடன் கூடி (இந்திரிய நிக்கிரகம்), சுத்தனாயும், சாந்தனாயும் இருந்து, தவஞ்செய்து, கந்தமூல பதார்த்தங்களை புசித்து ஈசனை பூஜிக்கவும்.

4. அல்லது புத்திமானாகிய வானப்ரஸ்தன் கிராமத்திலிருந்து பிக்ஷையெடுத்து பதினாறு கவளங்கள் புஜித்துவரவும்; எப்பொழுதும் சடை தரிக்கவும்; நகங்களையும் ரோமங்களையும் எடுக்கக்கூடாது.

5. வீண்வார்த்தைகளை விட்டு சாந்தமனஸுடன் எப்பொழுதும் வேதாப்யாஸம் செய்யவும்; அக்னிஹோத்திரம், பஞ்சயக்யங்கள் செய்துவரவும்.

6. மரவுரி தரித்துக்கொள்ளவும்; மூன்றுகால ஸ்நாநமும், ஸர்வ பூதங்களிடம் தயையும் கைக்கொண்டு யாசக விருத்தியன்றி இருக்கவும்.

7. பூமியிலும் ஜலத்திலும் கிடைக்கிற மாம்ஸங்களையும், மதுவையும் தள்ளி ஒரேவேளை போஜனம் செய்துவரவும்; இரவு முழுவதும் தியானத்தில் இருக்கவும்.

8. கோபம், இந்திரியங்களை ஜயிக்தும், ஆத்மவிசாரணையிலிருந்துகொண்டும், இரவில் பூமியில் சயனித்தும காயத்திரி ஜபத்தை எப்பொழுதும் ஜபிக்கவும்.

9. கோபம், கோள்சொல்லல், நித்திரை முதலியவைகளை தூரமாக விலக்கவும்; மாதந்தோறும் வானப்பிரஸ்தன் கிருச்சிர சாந்திராயண விருதங்களை யனுஷ்டிக்கவும். [கிருச்சிரவிருதம்—விருத ஆரம்பமுதல் மூன்று தினங்களில் காலையில் மாத்திரம் புஜிக்கவும்; அடுத்த மூன்று தினங்களில் ஸாயங்காலத்தில் புஜிக்கவும்; அடுத்த மூன்று தினங்களில் யாசகமன்னியில் கிடைத்ததை புஜிக்கவும்; கடை மூன்று தினங்களில் உபவாஸமிருக்கவும். சாந்திராயணம்—மாஸத்தின் கிருஷ்ணபக்ஷம் முதல் தினத்தில் ஆரம்பித்து, முதல் தினத்தில் 14 கபளமும், மறுதினங்களில் ஒவ்வொரு கபளமாகக் குறைத்து, அமாவாசையில் உபவாஸ

யிருந்து, திரும்பவும் சுக்லபக்ஷத்தில் ஒரு கபளம் முதல் துவக்கி, ஒவ்வொரு கபளமாக அதிகப்படுத்தி பௌர்ணமியில் முடிப்பது விருதம்].

10. கிரீஷ்ம காலத்தில் (வெய்யில் காலத்தில்) பஞ்சாக்னி மத்தியிலும், வருஷா காலத்தில் (மழை காலத்தில்) திறந்த வெளியிலும், பனிகாலத்தில் ஈரவஸ்திரத்துடனும் கிரமமாக தபஸை விருத்திசெய்துவரவேண்டும். (பஞ்சாக்னி-உட்கார்ந்திருக்கும் நான்கு பக்கத்திலும் அக்னி, தலைக்குமேல் சூரியன்).

11. மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து தேவ பிதிருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்துவரவும்; ஸம்வத்ஸரத்தியில் ஒற்றைக் காலால் நிற்பதும், வாயு ஆகாரமும் அனுஷ்டித்து வரவேண்டும்.

12. சுக்லபக்ஷத்தில் பாலையும், கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் கோமயத்தையும் குடிக்கவேண்டியது; அல்லது உலர்ந்தயிலைகளை சாப்பிட்டாவது, கிருச்சிர விருதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டாவது இருக்கவேண்டும்.

13. யோகாப்பியாஸத்தைக் கைக்கொண்டு பசுபதியான சிவனை தியானித்து வரவும்; மான்தோல், உத்தரீயம் (மேல்வேஷ்டி), வெளுப்பான எக்ஞோபவீதம் இவைகளைத் தரித்துக்கொள்ளவும்.

14. அல்லது, அக்னிகளை ஆத்மாவில் ஆவாகனஞ்செய்து (அக்னிகாரியங்களை ஒழித்துவிட்டு) ஈச்வரதியானத்துடன் அக்னியற்றவனாகவும், ஸ்தானமற்றவனாகவும் மோக்ஷபரனாகவும் இருக்கவும்.

15. எப்பொழுதும் சாந்த மனதுடன் உபநிஷத்துக்களை அப்பியாஸம் செய்துவரவும்; கிரகஸ்தனுக்குக் கூறியுள்ள மந்திரங்களால் விபூதிப்பூச்சும், திருபுண்டர தாரணமும் செய்யப்படவேண்டியது.

16. வைராக்கியம் உண்டானால் அப்பொழுது மோக்ஷாபேக்ஷையுடன் பகூதகம், ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம் என்ற ஸந்யாஸ ஆச்ரமங்களில் ஒன்றை அடையலாம்.

17. ஹே! பிரகஸ்பதியே! எல்லாம் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உமக்கு சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் ஸர்வ பிரயத்தினத்துடனும் சிரத்தையுடனும் இதை நன்றாக அறி.

அத்தியாயம் 6.

(ஸந்யாஸ விதி நிருபணம்).

1. ஈசுவரர் — ஹே! முனிச்ரேஷ்டரே! இப்பொழுது ஸந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன்; நடைபேதத்தால் நான்குவிதமான ஸந்யாஸிகள் அறியப்படவேண்டும்.

2. குடீசகன், பகூதகன், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸன்—இவர்களின் விருத்தியை (இருப்பை) கூறுகிறேன்.

3-5. குடீசகன் ஸந்யாஸம் பெற்று தன் வீட்டிலாவது அல்லது தன் பந்துக்களின் வீட்டிலாவது பிக்ஷையெடுத்து புஜித்துவரலாம்; சிகை, யக்ஞோபவீதம், திரிதண்டம், கமண்டலம், பவித்திரம், காஷாய வஸ்திரம் இவைகளுடன் எப்பொழுதும் காயத்ரியை ஜபித்துவரவும்; ஸர்வாங்கங்களிலும் விபூதிபூச்சும், திரிகாலத்திலும் திருபுண்டரதாரணமும், தினந்தோறும் சிரத்தையுடன் சிவலிங்க பூஜையும் செய்துவரவேண்டும்.

6. பகூதகன் என்பவன் ஸந்யாஸம் வகித்தவுடன், பந்துபுத்திராதிகளை நீக்கி, ஏழு கிரகங்களில் பிக்ஷையெடுத்து புஜிக்கவும்; ஒரு வீட்டு அன்னம் கூடாது.

7-10. பசுவின் வால் நுனியிலுள்ள மயிரால் கட்டிய திரிதண்டமும், உரி ஒன்றும், ஜலபாத்திரமும், ஜலசுத்தி வஸ்திரம் ஒன்றும், கௌபீனம், கமண்டலம், மேல்வேஷ்டி, பாதரக்ஷை, கொடை,* பவித்திரம், கிருஷ்ணாஜினம், இடுப்புக்கயிர், ஊசி, சிறுகத்தி, யோகபட்டம், அதற்கு மேல்வஸ்திரம், மண்வெட்டி ஆயுதம், எப்பொழுதும் விபூதிதாரணம், திரிபுண்டரம், சிகை, யக்ஞோபவீதம் இவைகளுடன் ஒரேவிடத்தி லிருந்துகொண்டு தேவதாபூஜை அத்யயனம் நடத்திவரவும்.

11-12. ஸந்தியா காலங்களில் காயத்திரீ ஜபஞ்செய்து கர்மானுஷ்டானம் நடத்திவரவும். ஹம்ஸன் கமண்டலம், உறி, பிக்ஷாபாத்திரம், துணி, கௌபீனம், மேல்வஸ்திரம், கீழ்விரிப்பு வஸ்திரம், ஒரு மூங்கில்கழி இவைகளை சிரத்தையுடன் கைக்கொள்ளவும்.

13. திரிபுண்டரம், விபூதிதாரணம், சிவலிங்க பூஜைகளைக் கைக்கொள்ளவும்; எட்டுக்கபளம் புஜிக்கவும்; சிகைவைத்துக் கொள்ளவும்.

14-18. ஸந்தியா காலங்களில் காயத்திரீ ஜபமும், ஆத்ம சிந்தனையையும், தீர்த்தயாத்திரை, கிருச்சிர சாந்திராயண விருதங்களையும் கைக்கொண்டு கிராமத்திற்கு ஓர் இரவாகக் கிரமமாக வஸிக்கவும். பரமஹம்ஸன் திருதண்டம், பசுவின் ரோமத்தால் செய்யப்பட்ட கயிறு, உறி, ஜலசுத்தி வஸ்திரம், பவித்திரம், கமண்டலம், சிறுகத்தி, தோல், ஊசி, மண்வெட்டி, கத்தி, சிகை, யக்ஞோபவீதம், நித்தியகர்மம் இவைகளைத்தள்ளி கௌபீனம், மேல் வஸ்திரம், குளிர்சகிக்கத்துணி, யோகபட்டம், மேல்வஸ்திரம், பாதகுறடு, குடை, அக்ஷமாலை, காயமில்லாத மூங்கில்தடி இவைகளை கிரகிக்கவும்.

19. ‘அக்னிரிதி’ என்ற மந்திரத்தால் ஸந்தோஷத்துடன் எப்பொழுதும் விபூதி தாரணமும், ‘ஓம்’ என்று மும்முறை சொல்லி திருபுண்டர தாரணமும் செய்யவும்.

20. மண்பாத்திரம், வெங்கலப்பாத்திரம், மரப்பாத்திரம், மூங்கிற்பாத்திரம், கையையே பாத்திரமாக உபயோகித்தல், அல்லது வயிற்றையே பாத்திரமாகப் பாவித்தல் இவைகளில் யாதாமொன்றை உபயோகிக்கவும்.

21. பஹூதர்களுக்கும் ஹம்ஸர்களுக்கும் கை அல்லது வயிறுகளில் ஒன்றைப் பாத்திரமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது; வெங்கலப்பாத்திரம் கூடாது; சுருதியில் மண்பாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

22. பரமஹம்ஸன் மாதுகரவிருத்தியால் (தேன் ஈக்கள் அநேக புஷ்பங்களிலிருந்து தேனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேர்ப்பதுபோல) ஜீவிக்கவும்; மிதமன்றி புஜிப்பதும், அல்லது அடியோடு ஆகாரத்தைத் தள்ளுதலும் யோகத்திற்குத் தடைகளாக யேற்படும்.

23. ஆகையால் யோகத்திற்கு அனுகூலமாக பரமஹம்ஸன் ஆகாரம் செய்யவேண்டும்; நிந்திக்கப்பட்ட வீடுகளைவிட்டு எல்லா வர்ணங்களிலேயும் பிக்ஷை வாங்கலாம்.

24. மேல்ஜாதிகளில் பிக்ஷைகிடைக்கும் பக்ஷத்தில் கீழ் ஜாதிகளைத் தள்ளவும்; குருசேவையால் ஆத்மஞாநத்தை எப்பொழுதும் அப்பியாஸம் செய்யவும்.

25-26. ஸ்நானம், சுசி, தியானம், ஸத்யம், பொய் சொல்லாமை, காமக் குரோதாதித்தியாகம், கோபம் ஸந்தோஷமில்லாமை, லோபமோகத்தியாகம், டம்பம் கொழுப்பு முதலியன இல்லாமை, சாதுர் மாஸ்யம் இவையனைத்தும் மேற்கூறிய நான்குவித ஸந்யாஸிகளுக்கும் உண்டு என்று பிரம்மவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

27. குடீசகன், பகூதகன், ஹம்ஸன் இவர்கள் மோக்ஷத்தையுத்தேசித்து காயத்திரீ மந்திரத்தை மாத்திரம் ஜபிக்கவேண்டும்.

28. மூன்று வேதங்களும் பிரணவத்தில் யடங்கியிருப்பதால் பரமஹம்ஸன் எப்பொழுதும் அந்தப் பிரணவத்தையே ஜபிக்கவேண்டும்.

29. ஸந்தியாகாலங்களில் சுத்தமும் தெளிவுமான மனதுடன் பிரணவத்தால் ஆறு பிராணாயாமங்கள் செய்து நூற்றெட்டு பிரணவஜபம் செய்யவேண்டும்.

30. ஸந்யாஸிகளுக்குள் உயர்ந்தவன் ஏகாந்த ஸ்தலத்தையடைந்து, ஸுகமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு, கவலையற்று, சக்தியானுஸாரம் ஸமாதியை அனுஷ்டித்துவரவும்.

31. வித்துவான் கிரமமாகவோ அல்லது கிரமமில்லாமலோ உத்தம விருத்தியை அடையவும்; உத்தம விருத்தியை யடைந்த பிறகு நீச விருத்தியை யடையக்கூடாது.

32. உத்தம விருத்தியையடைந்து நீச விருத்தியைக் கைக்கொண்டவன் (ஸந்யாஸம் அடைந்து அதை விட்டுவிட்டால்) எல்லா தர்மங்களினின்றும் நீக்கப்பட்டவனும் ஆரூடபதிதன் (ஏறி விழுந்தவன்) ஆகிறான்.

33. ஸந்யாஸம் பெற்றுக்கொள்ளுகிற துவிஜனைப்பார்த்து, சூரியன், தன் மண்டலத்தைப் பேதித்து பிரம்மலோகம் போகிறான் என்று நினைத்து, தன் ஸ்தானத்திலிருந்து நடுங்குகிறான்.

34. மூர்த்திகள் சரம் என்றும் அசரம் என்றும் இரண்டு விதம்; அதில் ஸந்யாஸி ரூபம் சரம் என்றும், மண்முதலியதால் செய்யப்பட்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது அசரம் என்றும் சொல்லப்படும்.

35. ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! எவனுடைய வீட்டில் ஒரு ஸந்யாஸி எப்பொழுதும் இருக்கிறானோ அவனுக்கு மூன்று உலகங்களிலும் அடையக்கூடாதது ஒன்றும் இல்லை.

36. கெட்ட நடத்தையுடையவனானாலும், நல்ல நடத்தையுள்ளவனானாலும், மூர்க்கனானாலும், பண்டிதனானாலும் வேஷம் மாத்திரம் பூண்ட ஸந்யாஸியை ஈசுவரனைப்போல் பூஜிக்கவேண்டும்.

37-38. பிரம்மசரியத்தி லுள்ளவர்களுக்கு பிரம்மா தேவர் என்றும், கிரகஸ்தர்களுக்கு எல்லோரும் தேவர்கள் என்றும், எதிகளுக்கு மகேசுவரன் தேவர் என்றும், வானப்பிரஸ்தனுக்கு சூரியன் தேவர் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆகையால் எப்பொழுதும் ஸந்யாஸிகளுள் சிரேஷ்டனை (பரமஹம்ஸனை) பூஜிக்கவும்.

39. அவன் இறந்தால் தகனம் செய்யக்கூடாது; புதைக்க வேண்டியது; அவனுக்கு தீட்டும், தர்ப்பணமும் கிடையாது.

40. அந்தவிடத்தில் கிரியைசெய்பவனால் அரசமரம் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டியது; அதனால் மகேசுவரனை ஸ்தாபித்ததாகும்.

41-42. அந்த அரசமரத்தை தொடுவதாலும், தர்சிப்பதாலும் எல்லா பாபங்களும் நாசமாய்விடும். மற்ற ஸந்யாஸிகளை முதலில் புதைத்து, பிறகு, தகனமும் செய்தால் அச்வமேத பலன் கிடைக்கும்; ஸ்நாநத்தால் சுத்தி (தீட்டும், தர்ப்பணமும் கிடையாது).

43. இவையெல்லாம் புத்திமானும் சீடனுமுள்ள உனக்கு (பிரகஸ்பதிக்கு) சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் வேதாந்தார்த்தத்தைப் பிரகாசம்செய்கிற இதைத் தெறிந்து கொள்.

அத்தியாயம் 7.

(பிராயச்சித்தவிதி நிருபணம்).

1. ஈசுவரன்—இப்பொழுது எல்லா பூதங்களிலிருக்கிற தயையால் சுருக்கமாகப் பாபங்களை நீக்கும் பரிகாரங்களைச் சொல்லுகிறேன்.

2. பிராமணனைக் கொலைசெய்கிறவன், கள் குடிக்கிறவன் தங்கத்தை திருடுகிறவன், குருபத்னியிடம் சேருகிறவன் இவர்கள் ஹே! வேதமறிந்தவர்களில் சிரேஷ்டனே! மகாபாபிகள் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

3-8. இந்நால்வருடன்கூட எவன் ஒருவருஷம் வஸிக்கிறானோ அவனும் மகாபாபி. பிரம்மஹத்தி செய்தவன், ஜனமில்லாத காட்டில் குடிசை கட்டிக்கொண்டு, பன்னிரண்டு வருஷங்கள் பிக்ஷையெடுத்து, எப்பொழுதும் பரிதாபத்துடன் தான்செய்த பாபத்தை எல்லோரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியனாய் இருக்கவேண்டும்; அல்லது கந்தமூல பதார்த்தங்களை புஜித்துக் கொண்டும், ஒரு சவத்தின் தலையோட்டைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டிருந்தால் பண்ணிரண்டு வருஷங்கள் சென்றவுடன் பிரம்மஹத்தியினின்று விடுதலையடைகிறான்; இது அறியாமல்செய்த

பாபத்திற்கு பரிகாரம்; அறிந்துசெய்தால் பிராணத்தியாகம் செய்துகொள்ளுவதே முடிவாகும்; அல்லது, தன் பாபத்தைப் போக்கடிக்க ஒரு கிராமத்திலிருந்து அக்னியைக் கொண்டுவந்து அதில் பரிதாபத்துடன் பிரவேசிக்கவும்; அல்லது பட்டினியாகக் கிடந்து, தர்மயுத்தத்திலாவது, அக்நியிலாவது, ஜலத்திலாவது, மகாப்பிரஸ்தான யாத்திரையிலாவது, பிராம்மணனுடைய விஷயத்திலாவது, கோவிஷயத்திலாவது அடிமேயோடே பிராணத்தியாகஞ் செய்துகொள்ளவும்.

9-11. ஸுராபானம் முதலிய தோஷங்களும் முற்கூறிய விதத்தால் பரிகாரமாகும்; நெருப்பு நிறமாயும், சூடாயும், பிராணனை நாசஞ்செய்யக் கூடியதாயுமுள்ள மத்யத்தை பானஞ்செய்தவன் பிராணனை இழந்துவிடுவதே பரிகாரமாம்; அல்லது கோமூத்திரம், நெய், ஜலம், சாணிப்பால் இவைகளை நன்றாகக் கொதிக்க வைத்து, குடித்து, மரணமடைவதே அதற்குப் பரிகாரம்.

12-14. தங்கம் திருடினவன், நேராக இராஜாவையடைந்து, தான்செய்த திருட்டை உரைத்து, தன்னைத்தெண்டிக்கச் சொல்லவும்; உடனே அந்த அரசன் அக்கெட்டவனை கூர்மையுள்ள ஒரு இரும்பு உலக்கையை எடுத்து, ஒரே அடியில் அவனைக் கொல்லவும்; அதனால் அக்குற்றவாளியின் பாபம் நீங்கும்; இராஜாவுக்கும் அவனைக்கொன்ற தோஷமில்லை.

15-16. குருபத்னி கமனம் செய்தவன் இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஒரு ஸ்திரீபொம்மையைப் பழுக்கக்காய்ச்சி அதை ஆலிங்கனம் செய்யவும்; அல்லது தானே தன் ஆண் குறியையும், பீஜத்தையும் பிடுங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு மரணம்வரும் பரியந்தம் தெற்கு திசையை நோக்கிச் செல்லவும். இப்படிச் செய்வதால் குருபத்னி கமனதோஷம் நீங்கும்.

17-18. இம்மகா பாதகர்களுடன் ஸகவாஸம் செய்தவன் ஒரு வருஷம் சிரத்தையுடனும், வருத்தத்துடனும் 'தப்தகிரிச்சிரம்' அனுஷ்டிக்கவும். (தப்தகிருச்சிரம்—முதல் மூன்று தினங்கள் வெந்நீரும், அடுத்த மூன்று தினங்கள் சூடான பாலும்,

அடுத்த மூன்றுநாள் சூடானநெய்யும் பானஞ்செய்து, கடை மூன்றுநாள் காற்றை ஆகாரஞ்செய்து வருதல்). மாதாவையும், மாதாவுக்கு ஸமானமான ஸ்திரீயையும், ஸகோதர புத்திரியையும், மாதாவின் ஸகோதரிகளையும் புணர்ந்தால் இரண்டுதடவை 'கிருச்சிராதி கிருச்சிரமும்' (21 தினங்கள் ஜலத்தைப் பானஞ்செய்தல்), 'சாந்திராயணமும்' செய்வதே இப்பாபத்திற்குப் பரிகாரமாகும்.

19. ஸகோதரியுடனாவது, குமாரத்தியிடமாவது புணர்ந்த பாபத்திற்கு 'ஸாந்தபனம்' என்கிற கிருச்சிரம் தோஷ நிவர்த்திக்காக செய்யவேண்டியது. (ஸாந்தபனம்—முதல்தினம் கோமூத்திரம்; இரண்டாம்தினம் கோமயம்; மூன்றாவது பால்; நான்காவது தயிர்; ஐந்தாவது நெய்; ஆறாவது தர்ப்பைஜலம்; ஏழாவது உபவாஸம் அனுஷ்டிப்பது).

20. ஸகோதர மனைவியுடன் புணர்ந்த பிராமணன் வருத்தத்துடன் நான்குமுறை சாந்தராயணம் செய்வதே பாபபரிகாரம்.

21. அத்தைபெண், அம்மான்பெண் இவர்களுடன் தெரிந்தும் தெரியாமலும் புணர்ந்தால் ஒரு சாந்திராயணம் செய்யவும்.

22. முற்கூறியவர்களைத்தவிற மைற்ற பிராமண ஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்தால் ஒரு கிருச்சிரானுஷ்டானம் அப்பாபத்திற்கு சாந்தியாகும்.

23. பிராமணன் க்ஷத்திரிய வைசிய ஸ்திரீகளிடம் ஒருமுறை புணர்ந்தாலும், மைற்ற ஸ்திரீகளிடம் பலமுறை புணர்ந்தாலும் கிருச்சிர அனுஷ்டானமே பரிகாரமாகும்.

24-25. பிரம்மசாரி ஒரு ஸ்திரீயை தெரிந்து புணர்ந்தால் ஒரு வருஷம் பிக்ஷையெடுத்து கழுதைத் தோலை உடுத்திக் கொண்டு, தான்செய்த பாபத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு, மூன்று வேளையும் ஸ்னானஞ்செய்வதே பரிகாரமாகும்; தெரியாமல் செய்ததற்கு ஆறு மாதத்தில் பரிகாரமாம்.

26-29. அக்னிகாரியம் செய்யாமலும் வீர்யத்தை வெளிப்படுத்திய ஒரு பிரம்மசாரி சிரத்தையுடன் ஸ்னானஞ் செய்து பிர

ணவ வியாஹிருதியுடன் (பூ, புவ, ஸ்வ:) காயத்திரியையும், அதன் சிரஸையும் (ஓம் ஆப:) 10,000 தடவை மௌனமாய் ஜபிக்கவும். ஸன்யாஸிகள் தங்கள் வீர்யத்தை வெளிப்படுத்தினால், ஸ்நாநஞ் செய்து, சிரத்தையுடன் பரமாத்மரூபமான பிரணவத்தை, 10,000 ஜபிக்கவும்; ஸன்யாஸி பிராம்மண ஸ்திரீயை புணர்ந்தால் 'அவகீர்ணி' விருதம் செய்யவேண்டும்; மைற்ற ஸ்திரீகளுடன் தெரிந்து புணர்ந்தால் 'தப்த கிருச்சிரம்' செய்யவும்.

30. க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களை ஒரு பிராமணன் கொன்றால் பிரம்மஹத்தியாவிருதத்தை முறையே ஆறு, மூன்று, அறை மாதம் அனுஷ்டிப்பதே பரிகாரம்.

31-32. விதித்ததைச் செய்யாமலும், நிந்தித்ததை அதிகமாகக் கைக்கொள்ளுவதும், வேதத்தைப் படியாததும், குருத்துரோகம் முதலிய கெட்டகாரியங்களைச் செய்வதற்கும் ஒருவன் தப்தகிருச்சிரம் செய்தால் அப்பாபத்திலிருந்து அவன் விடுதலையடைவான்.

33-34. அல்லது எல்லா பாபங்களையும் விலக்க சாந்தமனதுடன் வேதாந்த அப்யாஸம் செய்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஊழியஞ்செய்து, சிரத்தை விநயத்துடன் கூடி, உள் வெளி இந்திரியங்களை யடக்கிக்கொண்டு ஞானம் உண்டாகிறவரையிலும் வேதாந்தார்த்தம் விசாரம் செய்துவரவும்; ஞானத்தைக்காட்டிலும் பாபங்களைத் தகிப்பதற்கு வேறு ஸாதனம் கிடையாது.

35-36. ஹே! ஸூவிருதரே! சில்லரை பாபங்கள் (அந்த ஞானத்தால்) மூன்று மாதங்களில் நாசமடையும்; உபபாதகங்கள் ஆறு மாதங்களிலும், மகாபாதகங்கள் நித்தியம் வேதாந்த அப்பியாஸம் செய்தால் ஒரு வருஷத்திலும் நாசமடையும்; இது ஸத்யமாய் சொல்லப்படுகிறது.

37. எவன் சிரத்தையுடன் தினமும் வேதாந்த ஞானம் அப்பியஸிக்கிறானோ அவன் சிரவணத்தினாலேயே மோக்ஷமடைகிறான் என்ற சுருதியின் கட்டளைப்படி ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

38-39. இப்படி அப்பியாஸஞ்செய்து வருங்கால் மத்தியில் விக்னம் உண்டானல் (மரணமடைந்தால்) அநேக புண்ணிய லோகங்களை யனுபவித்து, திரும்பவும் பூமியில் விப்ரனகப் பிறந்து, நல்ல லக்ஷணங்களோடும், சாந்தனயும், ஸத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு, முன் வாஸனையால், மறுபடியும் ஒரு வித்வானை உபாஸிக்கிறன்.

40. அவனுடைய சேர்க்கையால் தன் ஆத்மாவை பிரத்தியக்ஷமாகவறிந்து தன் ஸம்ஸாரமான ஸமுத்திரத்தினின்றும், தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததுபோல, விடுதலையடைகிறன்.

41. ஆகையால் முக்கிய பிரயத்தினத்துடன் மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு ஹே! பிரஹஸ்பதியே! ஸகலத்தையும் விலக்கி எப்பொழுதும் வேதாந்த சிரவணம் செய்க.

அத்தியாயம் 8.

(தானதர்ம பலனைக் கூறுதல்)

1. ஈசுவரன்:—ஹே! முனியே! தானதர்மத்தின் பலனைச் சொல்லுகிறேன். எல்லா தானங்களைக்காட்டிலும் வித்தியாதானம் சிரேஷ்டமானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

2-5. வித்தையால் பிராணிகளுக்கு மோக்ஷம் கிடைப்பதால் அதுவே உத்தமதானமாயிருக்கிறது.

பூதானம், கோதானம், அர்த்ததானம், கன்னிகாதானம், அன்னதானம் இவை தானங்களில் முக்கியமாகும்.

தன தானியத்தோடுகூடிய பூமியை எவன் ஒரு பிராமணனுக்கு கொடுக்கிறனே அவன் இஹத்தில் சுகமாக வாழ்ந்து பரலோகத்தில் அளவற்ற சுகத்தையடைகிறன். ஒரு சாண் அளவுள்ள பூமியையாகிலும் ஒரு பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் எல்லா பாபங்களினின்றும் விலகி ஸம்ஸார பந்தத்தைத் தாண்டுகிறன்.

6-7. யோக்கியனய் தன்னிடம் விரும்பிவந்த ஒரு பிராமணனுக்கு எவன் சிரத்தையோடு வைதிக வித்தையை கொடுக்கிறனே அவனுக்கு மறு பிறப்பு இல்லை.

ஸந்யாஸியின்பொருட்டு சிரத்தையுடன், சக்தியானுஸாரம், தினந்தோறும் அன்னமளித்தால் பிரம்ம லோகத்தையடைந்து மறுபடியும் பூமியில் ஜனிக்கமாட்டான்; ஸந்யாஸிக்கு ஒரு மடம் தானங் கொடுத்தால் அவனும் மறுபடியும் ஜனிக்கமாட்டான்.

8-9. ஹே! முனிசிரேஷ்டா! அஸூயையற்ற ஒரு பிராமணனுக்கு மஹாதேவனை உத்தேசித்து சாந்த மனதுடன் அமாவாஸைதினம் ஒருவன் அன்னமளித்தால் அவன் நாசமற்ற பலனை யடைந்து மஹாதேவனுக்குச் சமமாகிறான்.

10-12. எவன் கிருஷ்ண சதுர்தசியில், சிரத்தாபக்தியுடன் பிராமணன் மூலமாக மகாதேவனை ஆராதிக்கிறானோ அவன் மோக்ஷமடைகிறான். திரயோதசி தினத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஸந்தோஷத்துடன் பிராமணனுக்கு போஜனமளித்தால் அவன் பிரம்மாவுடன் (கல்பமுடிவில்) மோக்ஷமடைகிறான். த்வாதசியில் எந்தப் பிராமணன் ஸ்நானஞ்செய்து விஷ்ணுவை யுத்தேசித்து, பக்தியுடன், யோக்கியமான பிராமணனுக்கு சாந்த மனஸுடன் அன்னம் கொடுக்கிறானோ அவன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகத்தை யடைகிறான்.

13-24. இருபக்ஷ ஏகாதசியில் உபவாஸமிருந்து த்வாதசியன்று வாஸுதேவனை யுத்தேசித்து பிராமணர்களுக்கு அன்னங் கொடுத்தால் ஏழு ஜன்மங்களில் செய்த பாபம் அந்த க்ஷணமே நாசமடையும்.

தசமியில் இந்திரனை யுத்தேசித்து எவன் யோக்கியமான ஒரு பிராமணனுக்கு அன்னம் அல்லது அரிசியை கொடுக்கிறானோ அவன் தேவேந்திரனை யடைகிறான்.

நவமியில் தர்மராஜாவை உத்தேசித்து யோக்கியமாயுள்ள பிராமணனுக்கு தன்னால் இயன்ற அளவு அன்னம் கொடுத்தால் அவன் தர்மராஜாவின் பிரஸாதத்தை யடைகிறான்.

அஷ்டமியில் சங்கரனைப் பூஜித்து பிராமண போஜனஞ் செய்துவைத்தால் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறான்.

ஸப்தமியில் சந்திரனை யுத்தேசித்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் சந்திரலோகம் அடைவான் என்பதில் ஆக்ஷேபனையில்லை.

ஷஷ்டியில் சூரியனை யுத்தேசித்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் சூரிய லோகத்தை யடைந்து நித்திய சுகத்தை யனுபவிக்கிறான்.

பஞ்சமியில் பார்வதி தேவியை உத்தேசித்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் ஸகல பாபங்களினின்றும் நீங்கி நல்ல ஞானத்தை யடைகிறான்.

சதுர்த்தியில் மஹாலக்ஷ்மியை உத்தேசித்து யோக்கியமான பிராமணனுக்கு போஜனம் செய்துவைத்தால் ஸகல தரித்திரமும் நீங்கி செல்வந்தன் ஆகிறான்.

திரிதியையில் ஸ்நானம்செய்து பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் அவனுக்கு பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்கள் வசமாகிறார்கள்.

நல்ல த்விதியையில் பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் அவன் நாக்கில் எல்லா வேதங்களும் நர்த்தனஞ்செய்கின்றன; அவன் எல்லா பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு நல்ல ஞானத்தை யடைகிறான்.

பரிசுத்தமாயுள்ள பிரதமையில் பிரம்மார்ப்பணமாக சிரத்தா பக்தியுடன் பிராமண போஜனம் செய்துவைத்தால் அவன் எல்லோருக்கும் ஸமமாகி ஸநாதனமான பிரம்மத்தை யடைகிறான்.

25-26. ஸந்தோஷத்துடன் பிராமணனுக்கு வெந்நிறமுள்ள பசுவை தானங் கொடுத்தால் ஸர்வ பாபங்களினின்றும் விடுதலை யடைந்து நேராக பிரமத்தை யடைகிறான்.

எவன் ஒரு பரிசுத்தமான கன்னிகையை ஆடையாபரணங்களுடன் பிராமணனுக்கு தானங் கொடுக்கிறானோ அவன் எல்லா பாபங்களினின்றும் விடுதலையடைந்து சிவலோகத்தை யடைகிறான்.

27. எந்தப் பிரகாரமாகவாவது எந்த எந்த தேவதையைப் பூஜிக்கிறானோ அந்தந்த தேவதையை அடைகிறான் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

28. எங்கெந்த லோகத்தையடைய விரும்புகிறானோ அந்தந்த லோக தேவதையை பக்தியுடன் நினைத்து ஆத்மாவை யறிந்தவனை பூஜிக்கவேண்டுமென்று சுருதி கூறியபடி ஒரு ஆத்ம ஞானியை நித்தியம் பூஜிக்கவும்.

29. நாற்கால் பிராணிகள் சிறுபுழு, பெரும்புழு, பக்ஷிகள் இவைகளைவிட சிரேஷ்டமானதுகள்; அவைகளைக்காட்டிலும் மனிதர்கள் மேலானவர்கள்; அவர்களைக்காட்டிலும் பிராமணன் மேலானவன்.

30. பிராமணர்களைக்காட்டிலும் வித்வான்கள் மேலானவர்கள்; இவர்களைவிட ஆராய்ச்சியுள்ள புத்திமான்கள் சிரேஷ்டர்கள்; இவர்களைவிட அனுஷ்டானம் செய்கிறவர்கள் மேலானவர்கள்; இவர்களைக்காட்டிலும் ஸந்யாஸிகள் மேலானவர்கள்.

31-32. இவர்களில் குடீசகனும், இவனைக்காட்டிலும் பகூதகனும், இவனைவிட ஹம்ஸனும், அவனைவிட பரமஹம்ஸனும் மேலானவர்கள். பரமஹம்ஸனைக்காட்டிலும் மிக யோக்கியமான ஆத்மஞானி கிடையாது; ஆகையால் ஆத்மஞானியை ஸகல ஜந்துக்களும் எப்பொழுதும் பூஜித்துவரவேண்டும்.

33-35. பிரம்ம வர்ச்சஸை இச்சிக்கிறவன் பிரம்மாவையும், ஆரோக்கியத்தை விரும்புகிறவன் சூரியனையும், பலத்தை இச்சிக்கிறவன் வாயுதேவனையும், கீர்த்தியை இச்சிக்கிறவன் அக்னியையும், புத்தியை விரும்புகிறவன் ஸரஸ்வதியையும், ஞானத்தை இச்சிக்கிறவன் மஹாதேவனையும், ஸித்தியை இச்சிக்கிறவன் கணபதியையும், போகத்தை இச்சிக்கிறவன் சந்திரனையும், மோக்ஷத்தை இச்சிக்கிறவன் சங்கரனையும், வைராக்கியத்தை இச்சிக்கிறவன் வித்வானையும், புஷ்டியை இச்சிக்கிறவன் இந்திரனையும் பூஜிக்கவேண்டும்.

36. விருதங்களை சிரத்தாபக்தியுடன் அனுஷ்டித்து சுத்த ஞகிறவனுக்கு, பாபங்கள் பரிகாரம் ஆகின்றன என்று சுருதி கூறியபடி, எல்லா பாபங்களும் நாசமாகிவிடுகின்றன.

37. ஜ்யோதிஷ்டோமாதி கர்மங்களை எவன் விதிப்படி செய்கிருனே அவன் தேவத்வத்தை யடைகிருன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

38-40. எவன் சிரத்தையுடன் தினந்தோறும் ருத்திரஜபம் செய்கிருனே அவன் தீயிடல், கள்ளுண்டல், கெட்ட நடத்தை இவைகளால் உண்டாகும் பாபங்களினின்றும், பிரம்மஹத்தியி னின்றும் விடுதலையடைகிருன் என்று கைவல்ய சாகை கூறுகின்றது; அநேக சாகைகளிலும் உத்தமமான ருத்திர ஜபத்தைக் கூறியிருக்கிறபடியால் அந்த ஜபத்திஞலேயே ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகும். 'சமக' மந்திரத்தையும் வித்வான் ஸகலபாப பரிகாரத்தின்பொருட்டு ஜபிக்கவும்.

41-43. புருஷ ஸூக்தத்தையும், 'சிவ சங்கல்பம்' என்ற மந்திரத்யைும், ஸம்ஸாரத்தை தாண்டச்செய்யும் சக்தியையுடைய பிரணவத்துடன்கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் ஜபித்தால் இருபத்தோரு குலங்களை உத்தாரஞ்செய்து சிவலோகத்தில் மகிமை யடைகிருன்; அவ்விடத்தில் அநேக போகங்களை யனுபவித்து, அக்கர்மம் க்ஷயமானவுடன் பூலோகத்தில் பிறந்து, ஞானம் உதிக்கிறவரையில் புண்ணியமோ, பாபமோ செய்துகொண்டு, ஜனித்தும் மறித்தும் வருகிருன்.

44. அசுகமாயுள்ள விஷயத்தில் சுகத்தை ஆரோபித்துக் கொண்டு, அக்ஞானத்தால் எல்லா கர்மங்களையுஞ்செய்து, அதன் பலனை ஸ்வதந்திரமன்றி அனுபவிக்கிருன்.

45. அஹோ! (கஷ்டம்)! இந்த மாயைக்குள் அகப்பட்ட இந்த உலகம், ஆத்மானந்தமான ஸமுத்திரத்தையறியாமல், அல்ப சுகத்தில் ஸ்வதந்திரமில்லாமல் ஸந்தோஷப்படுகிருர்கள். அவர்களைக்குறித்து நான் என்ன சொல்வேன்!

46. ஆகையால் மாயாமயமாயும், அஸாரமாயுமுள்ள எல்லா போகத்தையும் மனிதன் தள்ளி சுத்தமாயும் நித்தியமாயுமுள்ள ஆத்மானந்தத்தைக் கைக்கொள்ளவும்.

47. நான் எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகவும் சிநேகத்துடனும் உனக்குச் சொன்னேன்; ஆகையால் நீ எல்லாவற்றையும் தள்ளி ஆத்மானந்தத்தையடைய சிரமப்படவேண்டும்.

அத்தியாயம் 9.

(பாப கர்மபல நிரூபணம்).

1-3. ஈசுவரன்:—ஹே! முனியே! பாபகர்மத்தின் பலனைச் சொல்லுகிறேன்; பிரம்மஹத்தி செய்தவன் கழுதை, ஒட்டகம், பன்றி, ஆடு, வெள்ளாடு, யானை, குதிரை, மிருகம், பக்ஷி, சண்டாளன், புல்கஸன் இந்த ஜன்மங்களைக் கிரமமாகயடைகிறான்; ஸுராபானஞ்செய்த பிராமணன் திருடர்களுடையவும், அமேத்தியம்தின்கும் ஜந்துக்களுடையவும், சிறுபுழு, பெரியபுழு, கழுக்கள் இவைகளின் ஜன்மத்தை அடைகிறான்; பலதடவைகள் தங்கம் திருடினவன் ராக்ஷஸ பிசாசுகளின் ஜன்மத்தையடைகிறான்.

4. குருபத்னி கமனம் செய்தவன் மாம்ஸபக்ஷணி, சீர்க பக்ஷணி, கொடுங் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் ஜன்மத்தையடைகிறான்.

5. பிராமணனுடைய தனம், பூமி, இவைகளை அபகரிக்கும் கெட்ட மனிதன் பிரம்ம ராக்ஷஸனாக நூறாயிரம் தடவைகள் ஜனிக்கிறான்.

6-10. தானியத்தைத் திருடினவன் எலியாயும், ஜலத்தைத் திருடினவன் தெப்பக்கட்டையாகவும், வெங்கலம் திருடினவன் ஹம்ஸமாயும், ரஸத்தைத் திருடினவன் நாயாகவும், நெய்யைத் திருடினவன் கீரிப்பிள்ளையாயும், பாலைத் திருடினவன் காக்கையாகவும், மாம்ஸத்தைத் திருடினவன் கழுகாயும், உப்பைத் திருடினவன் சக்கிரவாக பக்ஷியாயும், எண்ணெய்திருடினவன் கொக்

காகவும், பட்டைத் திருடினவன் தூக்கணங்குருவியாயும், மற்றொரு ஜாதிப்பட்டைத் திருடினவன் ஓணனாகவும், எலே கறி காய்களைத் திருடினவன் மயிலாகவும், அன்னத்தை அபகரித்தவன் நாயாகவும், புஷ்பம் திருடினவன் குரங்காகவும், வாஹனத்தைத் திருடினவன் ஒட்டையாகவும், பசுவைத்திருடினவன் யானையாயும், சுவமாம்ஸத்தைத் திருடினவன் (க்ரூர) ராஜாவாயும், அமேத்தியத்தைச் சாப்பிடுகிறவன் வைசியனாயும், ச்யேந பக்ஷியைத் திங்கிறவன் சூத்திரனாகவும், இரக்தத்தைக் குடிக்கிறவன் அட்டையாகவும் ஜனிக்கிறான்.

11. ஹே! பிராமணா! பாபகர்மங்களின் பலன் இவ்வளவு மட்டும் அல்ல; அதிக கோரமாயும், க்ரூரமாயுமுள்ள நரகத்திலும் தண்டனையுண்டு.

12. கைகள் இரண்டும் சங்கலியால் இறுகக் கட்டப்பட்டு, எரிகிற நெருப்பில் சூரியன் சந்திரன் உள்ள பரியந்தம் வீசி எரியப்படுகிறான்.

13. பிராணி ஹிம்ஸை செய்தவன் எமகிங்கரர்களால் பழுக்க காச்சப்பட்ட கொழுவுகளினால் கோடிகல்பங்கள் தண்டத்தால் அடிபடுகிறான்.

14. ஹே! முனியே! எண்ணெய் திருடினவன் சுடவைத்த எண்ணெய் அண்டாவில், கைகால்கள் கட்டப்பட்டு, எமதூதர்களால் வீசப்படுகிறான்

15. பொய் சொல்லுகிறவனை எமகிங்கரர்கள் சுடவைத்த தாம்பர அண்டாவில் வீசியெறிந்து நான்கு பக்கங்களிலும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடைய நாக்கைப் பிடுங்குகிறார்கள்.

16. ஸுராபானம் செய்தவனை எமதூதர்கள் கொதிக்க வைத்த தாம்பிர பாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைக் குடியென்று க்ரூரமான இருப்பாயுதங்களுடன் ஹிம்ஸிக்கிறார்கள்.

17. குருபத்நிகமணம் செய்தவனை வெட்டிவெட்டி, சுட்டு, பிண்டமாக்கி, அமேத்தியத்தோடுகூடிய தொட்டியில் எறிகிறார்கள்.

18-19. மாதா, பிதா, அண்ணன், குரு, ஆத்மஞானி, மஹாதேவர், வேதம், விஷ்ணு, பிரம்மா, சந்திரன், சூரியன், அக்னி, வாயு இவர்களை எவன் நிந்திக்கிறானோ அவனை நரகத்தில் தெய்வீகமாயுள்ள கல்பகோடி பரியந்தம் தள்ளுகிறார்கள்.

20. ஸன்யாசி கையில் அன்னமும் ஜலமும் கொடாத கெட்ட மனிதர்கள், ஆலையில் கரும்பைப்போல, ஹிம்ஸிக்கப் படு கிறார்கள்.

21. பணம் திருடினவனுடைய கால், தலை, பக்கங்கள், கொப்புள் ஆண்குறி, பிரஷ்டபாகம், கண் இவை சூட்டுக்கோலால் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றன.

22. பரதாரகமனம் செய்தவனை, பழுக்க காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு பெண் பொம்மையை நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்துகொள் ளும்படிச் செய்கிறார்கள்.

23-27. அவ்விதமே சோரபுருஷனுடன் கூடிய ஸ்திரீயை பழுக்க காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு ஆண்பொம்மையை நன்றாக ஆலிங் கனம் செய்துகொள்ளும்படி செய்கிறார்கள். ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை நீக்கி கெட்ட கர்மங்களில் பிரவர்த்திப்பவர்களை குரூர மாயுள்ள நரகத்தில் கோடிகல்பம் தள்ளுகிறார்கள். சிவன் கோ வில், நந்தவனம், கிணறு, தடாகம், மடம் இவைகளுக்குத் தீங்கு செய்கிற பாபிகளும், அதில் ரமிக்கிற ராஜர்களும், மற்றும் கொ ழுப்பால் அவ்விடங்களில் குஸ்தி, மல்யுத்த அப்பியாஸம், எண் ணெய் ஸ்நாநபானுதிகள், வனபோஜனம், விளையாட்டு, புணர்தல், சொக்கட்டான் ஆடுதல் முதலியதை நடத்தும் மனிதர்களும் அநேக குரூரமாயுள்ள கரும்பாலை முதலியவைகளால் ஹிம்ஸிக் கப்பட்டு, நரகாக்கினியில் சந்திர சூரியர்கள் உள்ளபரியந்தம் தள் ளப்படுகிறார்கள்.

28. வேத மார்க்கத்தை யனுஷ்டிக்கும் குருவை நிந்தனை செய்வதை எவன் கேட்கிறானோ அவனுடைய காதில் தாம்பிரம் உருக்கப்பட்டு நிரப்பப்படுகிறது.

29-35. அவரவர்கள் பாபானுசாரம் சிலர் கோரம் என்ற நரகத்திலும், சிலர் ஸுகோரத்திலும், சிலர் அதிகோரத்திலும், சிலர் மஹா கோரத்திலும், சிலர் கோரரூபத்திலும், சிலர் காாளத்திலும், பயாநகத்திலும், காளராத்திரியிலும், பயோத் கடத்திலும், சண்ட கோலாஹலத்திலும், பிரசண்டத்திலும், பத்மத்திலும், பத்மவத்தியிலும், பீமத்திலும், காாறத்திலும், விகாாறத்திலும், திருகோணத்திலும், பத்மகோணத்திலும், நீண்ட வர்த்துளத்திலும், ஸப்தபௌமத்திலும், அஷ்ட பௌமத்திலும், ரௌாவத்திலும், ஸ்வதந்திரமன்றியில் நன்றாகத் தள்ளப்படுகிறார்கள். ஐயோ! ஹே! மஹாபுத்திமானே! பாபகர்மத்தின் பலன் கஷ்டம்.

36. இவ்விதமாக பாபத்தின் பலத்தையறிந்து ஹே! முனியே! ஞானத்தில் இச்சைகொள்! ஞானாக்னியானது எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடும்.

37. ஐயோ! ஜனங்கள் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு, ஸ்வப்னத்திற்கு ஸமமாயுள்ளதில் ஆசையடைந்து, துக்கத்துடன் நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

38. இவ்விதமாக பாபத்தின் பலனை யனுபவித்து, திரும்பவும் பூமியில், கர்மஸாம்யம் இருந்தால், மனித ஜன்மத்தை மஹா தேவன் பிரஸாதத்தால் அடைகிறான்.

அத்தியாயம் 10.

(பிண்டோத்பத்தி வரலாறு).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! முனியே! இப்பொழுது தேகத்தின் உதபத்தியைப்பற்றி சொல்லுகிறேன்; வைராக்ய மடையும்பொருட்டும், ஆத்மசுத்தியின் பொருட்டும் நன்றாகக்கேள்.

2. மனிதன் புண்யத்தால் தேவத்வத்தையும், பாபத்தால் ஸ்தாவரத்வத்தையும், புண்ணியபாபம் ஸமமானால் மானுஷ்யத்தையும் அடைகிறான்.

3-4. ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! இவ்விஷயத்தில் ஆஹூதியால் சூரியன் தினமும் விருத்தியடைகிறான்; சூரியனின்று மழையும், அதனின்றும் கிரமமாக ஒஷதிகளும், அவைகளினின்றும் அன்னமும் உண்டாகிறது; இந்த பஞ்சபூதாத்மகமாயுள்ள அன்னத்தை மனிதன் புஜிக்கிறான்; புஜித்தவுடன் அந்த அன்னம் கிட்டம் என்றும், ஸாரம் என்றும் இரண்டாகப் பிரிகிறது.

5. மறுபடியும் அந்த ஸாரமானது ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் என்ற பேதத்தால் இரண்டாகப் பிரிகிறது; கிட்டம் என்பது மூத்திரம், அமேத்தியம், எலும்பு, மேதஸ், ஸ்னாயுவாக ஆகும்.

6-8. மூத்திரம் (ஜலம்) புரீஷம் (மலம்) இவைகளை வாயுவானது கிரமமாக வெளிப்படுத்துகிறது; இரண்டாகப் பிரிபட்ட ஸாரத்தின் ஸ்தூலபாகமாயுள்ள தாதுக்கள் எல்லாம் பஞ்சபூதாம்சங்களால் கிரமமாக விருத்தியடைகின்றன; அதில், ஆகாசத்தால் தாதுவிருத்தியும், வாயுவால் பலமும், அக்கினியால் மஜ்ஜையும், ஜலத்தால் இரக்தமும், பிருதிவியால் மாம்ஸவிருத்தியும் இப்பிரகாரமாக தாதுக்கள் விருத்தியடைகின்றன.

9-12. மிகுதியின்ற ஸூக்ஷ்மமாயுள்ள ரஸாம்சமும் ஸத்வ குணத்தாலும் ரஜோகுணத்தாலும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இந்த ஸத்வகுணமானது பிருதிவி அம்சத்தால் கிராணேந்திரயமும், அபானமும் எப்பொழுதும் விருத்தியடைகின்றன; அவ்விதமே உபஸ்தமும், ஜிஹ்வாவும் ஜலாம்சத்தாலும் த்வக்கும் கைகளும் வாயு அம்சத்தாலும், பாதமும் "சுரோத்திரமும் ஆகாசாம்சத்தாலும், எல்லா அம்சங்களும் சேர்ந்து அந்தக்கரணம் பிராணன் இவைகளை விருத்திசெய்கின்றன.

13-17. விசேஷமாக பிருதிவி அம்சமானது மனஸையும், ஜலாம்சம் பிராணனையும், அக்நி வாக்கையும், வாயு கைகளையும், ஆகாசம் பாதத்தையும் விருத்திசெய்கின்றன; அவ்விதமே ரஜோ குணத்துடன்கூடிய ரஸாம்சமானது காலகர்மத்தால் இரக்தமாயும், இந்த ரக்தம் மாம்ஸமாயும், இது மேதஸாயும், இது ஸ்னாயுவாயும், இது அஸ்தியாயும், இதனின்றும் மஜ்ஜையும், பலமும், இரக்தத்

துடன் சேர்ந்த அப்பலத்தினின்றும் ஜனங்களுடைய காலபரிபாகத்தால் ரிதுகாலத்தில் நிர்தோஷமாயுள்ள ஆண்வீர்யம் ஸ்திரீகளின் யோனியில் சேருங்கால், சில ஸந்தர்ப்பத்தால், வாயுவினால் ஸ்திரீ வீர்யமான சுரோணிதத்துடன் ஐக்கியமாகிறது.

18-20. அந்த சுக்லம் சுரோணிதம் சேர்ந்த பதார்த்தமானது முதலில் கலலமாயும், புத்புதமாயும், பிறகு கெட்டிப்பட்ட பிண்டமாயும், அவ்விதமே சிரஸும், பிறகு கால்களும், அப்படியே விரல்களும், இடுப்பும், வயிறும், பிரஷ்டபாகத்திலுள்ள எலும்பு, ஸந்திகள், கண், மூக்கு, காது இவ்விதமாக, கிரமமாய், அங்கங்கள் பூர்த்தியாகி, ஒன்றுமுதல் ஏழுராத்திரிகளிலும், அப்படியே பதினைந்தாவது நாளிலும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் ஆக கிரமமாக விருத்தியடைகிறது.

21-32. இவ்விதம் விருத்தியடைந்த கர்ப்பம் முன் கர்மவசத்தால், ரௌரவாதி நரகத்தில் அடையப்படும் துக்கத்தைப்போல மகத்தான துக்கத்தையடைந்து, பூர்வஞானம் பெற்று சொல்வதாவது—'நான் முன்னர் அநேக ஆயிரம் ஜன்மங்களையடைந்தேன்; வெகுவித ஆஹாரங்களைப் புஜித்தேன்; எவ்வளவோவிதமான ஸ்தன்யபானம் ஆகிருக்கிறது; ஐயோ! இந்த துக்கஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறேன்; இதனின்றும் மீளும்வழியைக் காணேனே! ஜனித்தபின் மஹேச்வரனைப் பஜிப்பேன்; குருஸேவைசெய்து எப்பொழுதும் ஸாங்கத்துடன் வேதாத்யயனமும், நித்தியநைமித்திக கர்மங்களும் செய்வேன்; பிறகு விவாகம்செய்துகொண்டு சித்த சுத்தியடையும்பொருட்டு யாகங்கள் செய்வேன்; அந்த யாகங்களால் பாபமெல்லாம் போக்கடித்து ஸம்ஸாரத்தை நீக்க எத்தனித்து, அதிக வைராக்கியத்தால், மோக்ஷ இச்சையுடன், ஸமஸ்த கர்மங்களையும் தள்ளி, சாந்தனாயும், இந்திரிய நிக்கிரகத்துடனும், விரஜா ஹோமம்செய்த அக்னிஹோத்திர பஸ்மாவை எடுத்து, அதர்வண சாகையில்கூறிய அக்னி என்று துவக்கப்படும் மந்திரங்களால் குழைத்து, கால்முதல் சிரஸ்பரியந்தம் அங்கங்களுக்கெல்லாம் எப்பொழுதும் பக்தியுடன் பூசி, ஆசார்யனை நமஸ்க

ரித்து, ஆத்மஞானத்தால் கோரமான என் ஸம்ஸாரஸாகரத்தை தாண்டுவேன்' என்று கர்ப்பத்திலிருக்கிறவன் ஸ்மரித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் யோனியந்திரத்தின் பாதையால் வாயுவினால் தள்ளப்பட்டு, விஷ்ணுமாயையால், (முன்சொல்லியதை) மறந்துபோகிறான்; அக்ஞானம் வந்தவுடன், இச்சை முதலானவைகளும், அவைகளின் மூலமாக தர்மாதர்மங்களும், அவைகளின் மூலமாக மனிதர்களின் சரீரம் உண்டாகிறது. இந்த அக்ஞானம் ஞானத்தால் அன்றி கர்மத்தால் நிவர்த்தியாகாது.

33. ஆத்மா இயற்கையாக அழுக்குள்ளதாயும், கர்த்தாவாயும், போக்தாவாயும் இருக்கிறபக்ஷத்தில் கோடி ஜன்மமானாலும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் அதற்கு விடுதலைகிடையாது.

34. இந்த ஆத்மா கேவலனாயும், களங்கமற்றவனாயும், சாந்தனாயும், சூக்ஷ்மமாயும், ஸனாதனனாயும், எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறவனாயும், ஸாக்ஷியாயும், சின்மாத்திரனாயும், ஆநந்தரூபியாயுமிருக்கிறான்.

35. இவனே பகவானாயுள்ள ஸ்வயம் ஜ்யோதிரூபனாயும், நித்தியனாயுமுள்ள ஈசன்; இவனிடமிருந்தே ஜகத் உண்டாகியும், இவனிடமே லயத்தையும் அடைகிறது.

36. இவனே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், இந்திரன், பிரஜாபதி, வாயு, அக்நி மற்றுமெல்லா தேவர்களாகவு மிருக்கிறான்.

37. இவ்விதமாயுள்ள ஆத்மாவை எவன் வேறுவிதமாக நினைக்கிறானோ அந்த ஆத்மாவை அபஹரிக்கிற திருடன் வேறு எந்த பாவத்தைச் செய்யமாட்டான்.

38. இந்த உலகத்தில் பிராமணனாயும் பிறந்து, ஊமை, செவிடு இல்லாமலிருந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விலகாமலிருந்தால் அவன் நிச்சயமாக பிரம்மத்தைக் கொன்றவனாவான்.

39. ஆத்மாவை எந்தமனிதன் தான் என்று அறிகிறானோ, அவன் எதை இச்சித்து, எந்த விருப்பத்திற்காக சரீரத்தை வருத்தப்படுத்துவான்.

40 ஹே! நல்ல விருதமுடையவனே! அந்த ஆத்மாவைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் அவனுடைய ஹிருதய முடிச்சுகள் (காமங்கள்) அவிழ்ந்துபோகின்றன; எல்லா ஸந்தேகங்களும் சிதறிப் போகும்; கர்மங்களும் நசிக்கின்றன.

41. எவ்விடத்தினின்று வாக்கும் மனமும் எட்டாமல் திரும்பிவருகின்றனவோ, அந்த பரமானந்தமாயுள்ள ஆத்மாவை யறிகிறவன் எதில் நின்றும் பயப்படுவான்; ஒன்றினுமில்லை.

42. ஆகையால் மிகப் பிரயத்தினத்தினாலும், சிரத்தை குருபக்தியுடன், பிராகிருத ஞானத்தைவிட்டு, 'சிவோஹம்' என்று பாவனை செய்யவும்.

43. பிராமணர்களுக்கு விசேஷமாக இதுதான் ஜன்மம் எடுத்ததற்குப் பலன்; இதையடைந்த பிராமணனே கிருதகிருத்ய னாகிறானே தவிர வேறுவிதமாகவில்லை.

44 ஹே! பிரஹஸ்பதியே! எல்லா வேதாந்தத்தின் ஸாரத்தையும் உனக்குச் சொன்னேன். சிரத்தையால் இதை நன்றாக அறியவும்; ஏனெனில் சிரத்தையே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்.

45. ஸூதர்—ஹே! நைமிசியர்களே! இதை பிரகஸ்பதி சாந்தமனதுடன் கேட்டு, முக்கண்ணனை தேவதேவனை, பக்தியோடு, ஸ்தோத்திரிக்க முயன்றான்.

46-55. பிரஹஸ்பதி—'சிவனையும், ஸோமனையும், புத்திரர்களோடு கூடியவனையும், திரிசூலியாயும், பிரதான புருஷர்களுக்கு ஈசனையும், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரத்திற்கு காரணனையும், ஸர்வக்ஞனையும், சிரேஷ்டனையும், சங்கரனையும், துக்க நிவர்த்தகனையும், வேதாந்த வேத்யனையும், சின்மாத்திரனையும், மஹாத்மாவாயும், தேவதேவனையும், தேவனையும், விச்வேச்வரனையும், நித்தியனையும், ஸத்யனையும், பரப்பிரம்மனையும், புருஷனையும், கிருஷ்ண பிங்களனையும், ஊர்த்த ரேதஸுள்ளவனையும், விரூபாக்ஷனையும், விச்வரூபனையுமுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; நீர் ஸமஸ்தன், ஸகலத்திற்கும் மேலானவன்; ருத்திரன், விச்வமூர்த்தி, விருஷபத்துவஜன், நிஜஞானி, ஹிருதயாகாச மத்தியிலுள்ளவன், அத்தகைய

உமக்கு நமஸ்காரம்; நீரே சந்திரன், சூரியன், இந்திரன், அக்நி, எமன், நிர்ருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன்; முற்கூறிய ஸ்தூலமாயுள்ள மகேசன் மூர்த்தியால் இந்தஜகத் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; எவனுடைய பிரஸாதலேசத்தால் தேவர்கள் தேவபட்டத்தை யடைந்தார்களோ அப்பேர்க்கொத்த ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத ஸர்வக்ஞனாயுள்ள மகேசனை நமஸ்கரிக்கிறேன். திக்குகளை வஸ்திரமாகவுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; அம்பிகாபதியான உமக்கு நமஸ்காரம்; உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்; ஓம்காரமாயும், சூக்ஷ்மமாயும், மாயாதீதனாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; காரணத்திற்கெல்லாம் காரணமாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம், மங்களத்திற்கெல்லாம் மங்களாத்மாவாயுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம்; வேதாந்தத்தை யறிந்த புத்திமான்களால் உபாஸிக்கப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

அத்தியாயம் 11.

(நாடீசக்கிர நிரூபணம்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! வாசஸ்பதி! இப்பொழுது முக்கியமான நாடீ சக்கிரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடனும், குருபக்தியுடனும் அறியும்.

2. சுருதியில் கூறியபடி மனிதர்களுக்கு சரீரம் தங்கள் தங்கள் விரல் அளவால் 96 அங்குலங்களுற்றது.

3. தேக மத்தியத்தில் உருக்கின தங்கக் காந்தியுடையதும், முக்கோணமாயுமுள்ள ஒரு அக்நிஸ்தானம் இருக்கிறதென்று நிச்சயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மூலாதாரம்).

4. குதத்திற்கு இரண்டு அங்குலங்களுக்கு மேலும், ஆண்குறிக்கு இரண்டு அங்குலங்களுக்கு கீழும் உள்ள இடத்தை மனிதர்களின் தேகமத்தியம் என்றறிக.

5. மூலாதாரத்திலிருந்து ஒன்பது அங்குலங்களுக்குமேல், நான்கு அங்குலங்கள் நீளமும், அகலமுமுள்ள, கந்தஸ்தானம் ஒன்று இருக்கிறது.

6. அது கோழிமுட்டை ஆகாரமுள்ளது; த்வக் முதலிய வைகளால் சூழப்பட்டது; அதன் மத்தியே நாபி என்று வேதார்த்தம் தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

7. அந்த கந்த நடுவிலிருக்கிற நாடிக்கு ஸுஷும்ணை என்ற பெயர்; அதைச் சுத்திலும் 72000 நாடிகள் இருக்கின்றன.

8-10. அவைகளில் முக்கியமானவை ஸுஷும்ணை, பிங்களா, இடா, சரஸ்வதி, பூஷா, வாருணீ, ஹஸ்திஜிஹ்வா, எசஸ்வினி, அலம்புஷா, குஹூ, விச்வோதரா, பயஸ்வனி, சங்கினி, காந்தாரி என்ற பதிநாங்கும்; இவைகளிலும் சிரேஷ்டமாயுள்ளது மூன்று; இவைகளிலும் முக்கியமானது பிரம்ம நாடி (ஸுஷும்ணை) என்று வேதாந்த மறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

11-12. அச்சுஷும்ணு நாடி பின்பாகத்தில் வீணுதண்டம் போல் இருக்கிற நரம்புகளுடன் தலைபரியந்தம் வியாபிக்கப்பட்டு நன்ருக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

13-14. நாபி கந்தத்திலிருந்து இரண் டங்குலங்களுக்கு கீழுள்ள ஸ்தானம் குண்டலி ணீயுடையதாகும். அந்தக் குண்டலீ எட்டு பிரகிருதி ரூபமாயிருந்து, கிரமமாக வாயு சேஷ்டையையும், ஜலம், அன்னம் முதலியவைகளையும் எப்பொழுதும் அந்தக் கந்த ஓரங்களின் சுற்றிலும் வராமல் தடுத்து, எப்பொழுதும் தன் முகத்தால் பிரம்மரந்திர வழியைச் சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறது. (மூல பிரகிருதி, மகத், அகங்காரம், பஞ்சமகா பூதங்கள் என்ற எட்டு பிரகிருதிகள்).

15. ஸுஷும்ணைக்கு இடதுபக்கம் இடாநாடியும், வலது பக்கம் பிங்களையும், அதன் இரண்டு ஓரங்களிலும் ஸரஸ்வதியும், குஹூவும் இருக்கின்றன.

16-18. இடாவின் பூர்வபாகங்களில் காந்தாரி, ஹஸ்திஜிஹ்வைகளும், பிங்களையின் பின்பாகங்களில் பூஷா, யசஸ்வினிகளும், குஹூ ஹஸ்தி ஜிஹ்வைகளின் நடுவில் விச்வோதரியும்,

யசஸ்வனி குஹூகளின் நடுவில் வாருணியும், பூஷா சரஸ்வதிக ளின் மத்தியில் பயஸ்வனியும், காந்தாரை சரஸ்வதிகளின் மத்தி யில் சங்கினியும் இருக்கின்றன.

19. கந்த மத்தியிலிருந்து குதம்வரை அலம்புஷர் இருக் கிறது; ஸுஷும்ணைக்கு பூர்வ பாகத்தில் குஹூ என்பது ஆண்குறி பரியந்தம் வியாபித்திருக்கிறது.

20-24. வாருணீ என்பது மேலும் கீழும் எங்கும் வியாபித் திருக்கிறது; பிங்களா நாடி வலது மூக்கு பரியந்தமும், இடா நாடி இடது மூக்கு பரியந்தமும் வியாபித்திருக்கிறது. எசஸ் வினீ வலதுகால் கட்டைவிரல் பரியந்தமும், பூஷா வலது கண் வரையிலும், பிங்கலைக்குப் பின்பக்கமாகவும் வியாபித்திருக்கிறது; யசஸ்வினி வலது காதுவரையிலும், சரஸ்வதி மேல்நோக்கி நாக்கு பரியந்தமும், ஹஸ்தி ஜிஹ்வா இடதுகால் கட்டைவிரல் வரையி லும், சங்கினி இடது காது பரியந்தமும், காந்தாரி இடது கண் பரியந்தமும் வியாபித்திருக்கிறதென்று வேதாந்த மறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

25-26. விச்வோதரா என்று பெயருள்ள நாடி கழுத்து மத்தியில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது; பிராண, அபான, வியாந, ஸமான, உதான, நாக, கூர்ம, க்ரிகர, தேவதத்த, தனஞ்ஜய என்ற பத்து வாயுக்களும் எல்லா நாடிகளிலும் சஞ்சாரம் செய்கின்றன.

27. இவைகளில் முற்கூறிய பிராணன் முதலிய ஐந்தும் முக்கியமானவை; இவ்வைந்திலும் பிராணனும் அபானனும் முக் கியமானவை; இவ்விரண்டில் பிராணன் பூஜிக்கத்தகுந்தது.

28. முகத்திலும், நாஸிகைமத்தியிலும், நாபிமத்தியிலும், ஹிருதயத்திலும் ஹே! முனிசிரேஷ்ட! பிராணனென்று பெய ருள்ளது எப்பொழுதும் சஞ்சரிக்கிறது.

29. அபானவாயு குதத்திலும், ஆண்குறியிலும், தொடைச் சந்திகளிலும், வயிற்றிலும், பீஜங்களிலும், பின்பாகத்திலும், கொப்புளிலும், மூட்டுகளிலும் எப்பொழுதும் சஞ்சரிக்கிறது.

30. வியானவாயு கண் காதுகளின் மத்தியிலும், கண்யிமை கை கட்டவிரல், மூக்கு, கழுத்து இவைகளில் சஞ்சரிக்கிறது.

31. உதானவாயு கைகால்களின் எல்லாச் சந்துகளிலும், ஸமானவாயு தேகத்தின் எல்லா பாகங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்ற தென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

32-36. ஹே! பிரஹஸ்பதியே! நாகாதி ஐந்து வாயுக்களும் த்வக், அஸ்திகளில் இருக்கின்றன; இவைகளில் நாகன் வாந்தியெடுப்பதிலும், கூர்மன் கண்மூடுவது முதலியதிலும், க்ரிகரன் எச்சில் துப்புவதிலும், தேவதத்தன் சோம்பலிலும், தனஞ்ஜயன் சோகம் முதலிய கர்மத்திலும் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; பிராணனுடைய கர்மம் உள்மூச்சு, வெளிமூச்சு, இருமல் முதலியவைகளிலும், அபானன் ஜலமல விஸர்ஜனத்திலும், ஸமானன் எல்லா வேலைக்கும் ஸகாயமாயும், உதானன் மேல் சுவாஸத்திலும், வியானன் விவாதத்திலும் இருப்பதாக வேதாந்தமறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

37-41. ஸுஷும்ந நாடிக்கு சிவனும், இடைக்கு ஹரியும், பிங்களைக்கு பிரம்மாவும், ஸரஸ்வதிக்கு விராட்டும், பூஷாவுக்கு திககு தேவதையும், வாருணிக்கு வாயுவும், ஹஸ்தி ஜிஹ்வைக்கு வருணனும், யசஸ்வினிக்கு சூரியனும், அலம்புஷைக்கு வருணனும், குஹூவுக்கு பூமிதேவதையும், காந்தாரி சங்கினிகளுக்கு சந்திரனும், பயஸ்வினிக்கு பிரஜாபதியும், விச்வோதரைக்கு அக்னியும் அதிஷ்டான தேவதைகள்.

42-47. எப்பொழுதும் இடாநாடியில் சந்திரனும், பிங்களையில் சூரியனும சஞ்சரிக்கிறார்கள்; பிங்களையிலிருக்கிற வாயு இடா நாடியில் எப்பொழுது சேருகிறதோ அதற்கு வேதமறிந்தவர்களால் உத்தராயனம் என்று சொல்லப்படுகிறது; இடாநாடியிலிருக்கிற பிராணன் பிங்களையில்சேரும்பொழுது, சுருதியில் கூறியபடி, தக்ஷிணாயனம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இடை பிங்களைகளின் ஸந்தியை பிராணன் அடையுங்கால் தேகத்திற்கு அமாவாஸ்யை என்றது சொல்லப்படும்; பிராணன் எப்பொழுது மூலாதாரத்தை யடைகிறதோ அதற்கு முதல் விஷு (சித்திரை)

என்று பெரியோர்களால் கூறப்படுகிறது; அந்தப் பிராணன் எப்பொழுது மூர்த்தாவை யடைகிறதோ அதற்கு கடை விஷு (ஐப்பசி) என்று சொல்லப்படுகிறது; அப்படியே உள்மூச்சு வெளிமூச்சுகளின் கணக்குப்பிரகாரம் மாஸங்களின் சங்கிராந்தி சொல்லப்படும்.

48. இடாநாடியிலிருந்து பிராணன் எப்பொழுது குண்டலீ ஸ்தானத்தைச் சேருகிறதோ அப்பொழுது சந்திரக் கிரஹணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

49. அப்படியே பிங்களையிலிருந்து பிராணன் குண்டலி ஸ்தானத்தைச் சேரும்பொழுது சூரியகிரஹணம் என்று சொல்லப்படும்.

50-51. ஸ்ரீபர்வதம் சிரஸ் ஸ்தானத்திலும், கேதாரம் நெற்றியிலும், புருவம் மூக்கு இவைகளின் ஸந்தியில் வாராணஸீயும், ஜாபால சுருதியில் கூறியபடி இருக்கின்றனவாகும்; குருக்ஷேத்திரம் மார்பும், பிரயாகை இருதயமும், சிதம்பர இருதயமத்தியும், கமலாலயம் மூலாதாரமாகவும் ஆகின்றன.

52. இவ்விதமாக தன்னிடத்திலிருக்கிற தீர்த்தங்களைத் தள்ளிவிட்டு வெளியிலிருக்கிற தீர்த்தங்களுக்கு எவன் அலைகிறானோ அவன் கையிலிருக்கிற விலையுயர்ந்த ரத்னங்களைத் தள்ளிவிட்டு காக்கைப் பொன்னைத் தேடுபவனுக்கு ஒப்பாவான். (தீர்த்தம் என்றால் ஸம்ஸாரத்தைக் கடைத்தேற்றுவது).

53. பாவனை வித்தியாஸத்தால் எப்படி பெண்டாட்டியையும், பெண்ணையும் தழுவுகிறானோ அப்படியே எல்லாக் கர்மங்களிலும் பாவனைதீர்த்தம் முக்கியதீர்த்தம் என்பதற்கு பிரமாணமாகும்.

54. தீர்த்தங்களெல்லாம் ஸாதாரண ஜலம் என்றும், தேவர்கள் எல்லாம் கட்டை முதலியவைகளால் செய்யப்பட்டனவென்றும் ஆத்மஞானமுள்ள யோகிகள் அறிகிறார்கள்.

55. ஹே! மஹாமுனியே! வெளித்தீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் உள்தீர்த்தம் சிரேஷ்டம்; அதைக்காட்டிலும் ஆத்மதீர்த்தம் முக்கியதீர்த்தம்; மற்ற தீர்த்தங்கள் பிரயோஜனமற்றவை.

56. உள்ளிருக்கிற கெட்டுப்போன மனம் வெளித்தீர்த்தங்களால், கள்பாத்திரம் அநேகம் தடவைகள் கழுவப்பட்டாலும் எப்படி சுத்தியாகாதோ அப்படி சுத்தமாகாது.

57. விஷு, அயனம், கிரகணம் முதலான காலங்களில் வாராணஸி முதலிய இடங்களில் ஸ்நானத்தால் மனிதன் சுத்தமடைகிறான்.

58 அக்ஞானிகளுக்கு, பாபசுத்தியும்பொருட்டு, ஞானயோகத்தை யனுஷ்டிக்கிறவர்களுடைய பாதப் பிரக்ஷாளனஞ்செய்த ஜலம் தீர்த்தமாக ஆகும்.

59. தீர்த்தத்திலும், தானம், தவம், யக்ஞம், கட்டை, கல் இவைகளில் மூடன் எப்பொழுதும சிவனைப் பார்க்கிறான்; சிவன் தேகத்தில் இருக்கிறார்.

60. எல்லாவிடங்களி லிருப்பவரும், சாந்தரான சங்கரரை ஞானக்கண் அற்றவர்களானபடியால் பார்க்கின்றார்களில்லை; ஐயோ! முனியே, இது மாயையின் பலம்.

61. தன்னிடத்திலிருக்கிற சிவனைவிட்டு வெளியில் இருக்கிறதாக சிவனை பூஜிக்கிறவர்கள் கையிலிருக்கிற கபளத்தை நழுவவிட்டு புறங்கையை நக்கினதற்கு ஒப்பாகும்.

62. யோகிகள் சிவனை தங்களிடத்தில் பார்க்கிறார்கள்; பிரதிமைகளில் பார்க்கிறார்கள் இல்லை; அக்ஞானிகளுடைய பாவனைக்காக பிரதிமைகள் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

63. முன்பின்னற்றவரும், ஸத்தியரும், இரண்டற்றவரும், பிரக்ஞானகட்டியும், ஆனந்தமாயுமுள்ள பிரம்மத்தை தன் ஆத்மாவாக எவன் பார்க்கிறானோ அவனே பார்க்கிறவன்.

64. எல்லா பூதங்களில் இருக்கிறதாயும், ஸத்திய ஞானரூபியான ஆத்மாவைத் தன்னிடத்தில் பாராமல் வெளிப்பதார்த்தங்களில் பார்த்தாலும் அவன் பார்க்கிறவன் ஆகமாட்டான்.

65. தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக எந்தப்பெரிய தேவதையை எந்த நரன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் (தனக்கு) வேறாக உபாஸிக்கிறான் என்ற சுருதிப்படி பரதத்வத்தை யறிகிறான் இல்லை.

66. நாடிக் கூட்டமாயும், எப்பொழுதும் அஸாரமாயுமுள்ள இந்த மனித சரீரத்தை, ஹே! முனியே! விட்டு, ஆத்மாவைத் தான் என்று ஆத்மாவினால் நிச்சயஞ்செய்.

67. சரீரமத்தவரும், சரீரங்களிலிருக்கிறவரும், பெரியவரும், விபுவும், ஆனந்தராயும், நாசரகிதராயுமுள்ள இந்த ஈசனை தீரன் நேருக அறிந்தால் துக்கத்தை யடையமாட்டான்.

68. பேதத்தைச்செய்யும் அக்ஞானம் ஞானபலத்தால் நாசமடைந்தால், தனக்கும் பிரம்மத்திற்கும் இல்லாமலிருக்கிற பேதத்தை எவன் செய்வான்.

69. இவ்விதம் எல்லாம் சுருக்கமாக தயவுடன் ஹே! முனி சிரேஷ்டரே! சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் மாயாமயமான தேகத்தைவிட்டு தன் ஆத்மாவைப் பார்.

70. ஸூதர்:—இதை பிரஹஸ்பதி பக்தியுடன் கேட்டு, பரவசமடைந்து, அம்பிகாபதியான அத்புத தேவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினர்.

71-78. பிரஹஸ்பதி:—ஹே! தேவ உமக்கு ஜயம்; பரமானந்தரே உமக்கு ஜயம்; சித்ஸத்திய ரூபரே, ஸம்ஸார ரோகத்தைக் கொல்லுகிறவரே, பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் பிரபுவே, பூர்ணரே, மஹாதேவரே, தேவர்களின் சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவரே, கல்யாணரே, தேவேசரே, திரிபுரமர்த்தரே, அகங்காரமாகிய சத்துருவை கொல்லுகிறவரே, மாயையாகிய விஷத்தை அபகரிக்கிறவரே உமக்கு ஜயம்; வேதத்தால் அறியத்தகுந்தவரே, வாக்குக்கு எட்டாதவரே, ஆசையைக் கொல்லுகிறவரே, சிரேஷ்டரே, த்வேஷத்தை அடக்குகிறவரே, ஆதியில் இருக்கிறவரே, ஸாம்பரே, நல்ல ஆசாரத்தோடு கூடினவரே, எல்லோருக்கும் ஸமமாக உள்ளவரே, அத்புதரே, பிரம்மாதிகளால் பூஜிக்கத்தகுந்தவரே, விஷ்ணுவே, உத்கிருஷ்டமோக்ஷமே உமக்கு ஜயம்; வித்தைக்கு மஹேசரே, எப்பொழுதும் வித்தையை அளிக்கிறவரே, எல்லா அங்கங்களோடு கூடியவரே, நாகபூஷணரே, பிரம்மவித்துக்களால் அடையத்தகுந்தவரே, போக மோக்ஷத்தை அளிப்பவரே உமக்கு ஜயம்;

காமஹர, பிராக்ஞா, காருண்ய மூர்த்தியே, பஸ்மரூபியே, மஹா தேவ, பஸ்மதாரணு, பஸ்மதாரர்களுடைய பாசத்தை அறுப்பதில் முயற்சியுள்ளவரே, ஸந்யாஸிகளால் ஹிருதயகமலத்தில் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டவரே உமக்கு ஜயம்.

79-83. ஸூதர்:—பிரஹஸ்பதி இவ்விதமாக மஹாதேவனை ஸ்துதித்து, நமஸ்காரஞ்செய்து, கிருதார்த்தராயும், துக்கங்களிலிருந்து விடப்பட்டவராயும் பக்தியில் பரவசமானார்; எவன் இதை காலை மாலை இருவேளைகளிலும் எப்பொழுதும் படிகிறானோ அவன் பக்தியின் கரையை யடைந்து பரமாயுள்ள பிரம்மத்தை யடைகிறான். அவனுக்கு வாக்குத் தாட்டி கங்காப் பிரவாகம் போல் விருத்தியாகிறது; புத்தியில் பிரஹஸ்பதிக்கு ஸமானனுயும், குருபக்தியில் எனக்குச் சமானமாயும் ஆகிறான்; புத்திர இச்சையுள்ளவன் புத்திரனையும், கன்னிகாபேக்ஷயுள்ளவன் கன்னிகையையும், பிரம்மவர்ச்சஸ் இச்சையுள்ளவன் அதையும் அடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் ஹே! முனிகளே! நீங்கள் இரண்டு ஸந்திகளிலேயும் இந்த தேவதேவருடைய புண்யமான ஸ்தோத்திரத்தை பக்தியுடன் ஜபிக்கவும்.

அத்தியாயம் 12.

(நாடி சுத்தி).

1-10. ஈசுவரன்:—இப்பொழுது நாடி சுத்திசெய்தலைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; விதித்த கர்மத்தைச் செய்துகொண்டும், காமஸங்கல்ப மில்லாமலும், யமம் முதலிய அஷ்டாங்கங்களோடு கூடியும், சாந்தனுயும், ஸத்யத்தைக் கைக்கொண்டும், குருஸேவையுடன் மாதாபிதாக்களின் ஸேவைசெய்துகொண்டும், தன் ஆசிரமத்தில் இருந்துகொண்டு, நல்ல ஞானிகளால் உபதேசிக்கப்பட்டு, ஒரு மலையின் உச்சியிலாவது, நதீதீரத்திலாவது, பில்வமரத்தடியிலாவது அல்லது ஓர் காட்டிலாவது, மனோஹரமாயும், சுத்தமாயும், வேதகோஷத்துடன் கூடியதாயும், கந்தமூல ஜலங்களோடு கூடியதான ஓர் பிரதேசத்தில் ஒரு அழகான கெட்டிமடம் கட்டிக்கொண்டு, அதில் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்

செய்துகொண்டும், சிரத்தையுடன், தெளிவான மனஸுடன், விரஜாஹோமஞ் செய்த அக்னிஹோத்திர பஸ்மத்தை யெடுத்து 'அக்னி' என்று ஆரம்பமாகிற ஜபால சுருதியில் சொல்லப்பட்ட ஏழு மந்திரங்களினால், ஹே! முனியே! அல்லது அதர்வணத்தில் சொன்ன ஆறு மந்திரங்களினாலாவது பஸ்மாவை பூசிக்கொண்டு, பின்பு நெற்றியிலும், மார்பிலும் கைகளிலும் திரிபுண்டரதாரணம் பக்தியுடன் தரித்துக்கொண்டு, தேவதேவனையும், சரஸ்வதி, ஸ்கந்தன், விக்னேசன், குரு, சந்திரன், சூரியன், வாயு, அக்னி இவர்களை நமஸ்கரித்து, ஆசனத்தின்மேல் கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, மார்பு கழுத்து தலை இவைகளை நிமர்த்தி வைத்துக்கொண்டு, அசைவில்லாமல், வாயை மூடிக்கொண்டு, மூக்கு நுனியில் சந்திர பிம்பமானது 'வம்' என்ற மந்திரத்துடன் அமிருதத்தை பெருக்குகிறதாக சாந்த மனதுடன் கண்களால் பார்க்கவும்.

11-15. இடா நாடியால் வாயுவை உள்ளே இழுத்து வயிற்றை நிறப்பி, பிறகு தேகமத்தியில் ஜ்வாலையோடுகூடிய அக்னியைத் தியானஞ் செய்து பிந்துநாதத்துடன் கூடிய அக்னிபீஜத்தையும் (ரம்) தியானஞ் செய்துகொண்டு, பிறகு பிங்களா நாடியில் புத்திமான் மெதுவாக அந்தவாயுவை வெளியாக்கவும்; மறுபடியும் பிங்களையால் அந்த அக்னிபீஜத்தை ஸ்மரித்து வாயுவை உள் இழுத்து, திரும்பவும் மெள்ள மெள்ள இடாநாடியால் வெளியாக்கவும்; இவ்விதமாக மூன்று நான்குவருஷங்கள் அல்லது மாதங்கள் தினம் ஆறுதடவை திரிகாலத்திலும் ரகசியமாக யனுஷ்டித்தால் சிலமுக்கிய அடையாளங்களைக் காண்பிக்கிற நாடிசுத்தியை அடைகிறான்.

16 (அவைகளாவன) சரீரம் லகுவாயிருத்தல், ஜாடராக்கினிப் பிரகாசம், அநாஹதநாதத்வனி இவை யோகசித்தியைக் காட்டும் அடையாளங்களாம்.

17. மேற்கூறிய அடையாளங்களைக் காணும் பரியந்தம் யோகானுஷ்டானஞ் செய்துவரவும்; பிறகு இதைத் தள்ளிவிட்டு தன் ஆத்மசுத்தி செய்யத்துவக்கவும்.

18. ஆத்மா எப்பொழுதும் சுத்தனும், நித்யனும், சுகரூபி யும், ஸ்வயம்பிரகாசனுமாக விருக்கிறான். அக்ஞானத்தால் மலின ைக விளங்குகிறான்; ஞானத்தால் சுத்தமாகப் பிரகாசிக்கிறான்.

19. எவன் அக்ஞானமாகிற மலச்சேற்றை ஞானமாகிற ஜலத்தால் சுத்திசெய்கிறானோ அவன்தான் எப்பொழுதும் சுத் தன்; கர்மத்தில் பிரியமுள்ள அக்ஞானி ஒருக்காலும் சுத்தியா கான்.

20. கர்மத்தில் சார்ந்த அக்ஞானிகளின் புத்தியை, அறிந்த வன், சஞ்சலப்படுத்தாமல் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றே உபதேசஞ் செய்யவும்

அத்தியாயம் 13.

(யமவிதி நிரூபணம்).

1-2. ஈசுவரன் :—ஹே ! ஸுவிருதரே ! உனக்கு இப்பொ ழுது (யோகத்தின்) எட்டு அங்கங்களையும் சொல்லுகிறேன்; ஹே ! முனியே ! (அவைகளாவன) யமம், நியமம், ஆஸநம், பிரா ணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியாநம், ஸமாதி என்ற எட்டுமாம்.

3. அஹிம்ஸை, ஸத்தியம், சோரத்தன்மை இல்லாமை, பிரம்மசரியம், தயை, விநயம், க்ஷமை, தைரியம், மிதஆஹாரம் சௌசம் என்று யமம் பத்து விதமாம்.

4. வேதத்திற் கூறியதைத்தவிர மனோவாக்குக் காயங்களி னல் ஹிம்ஸை செய்யாமல் இருப்பதற்கு அஹிம்ஸை என்று பெயர்.

5. ஆத்மா எங்கும் பரவியவன், வெட்டமுடியாதவன், தகிக்கப்பட முடியாதவன் என்ற புத்தி எவனுக்கு உண்டாகிற தோ அப்புத்தியே முக்கிய 'அஹிம்ஸை' என்று வேதார்த்த மறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

6. தோஷமில்லாத இந்திரியங்களால் பார்த்ததையும் கேட் டதையும் உள்ளபடி சொல்லுவது 'ஸத்தியம்' என்று சொல்லப் படும்.

7. எல்லாம் ஸத்தியரூபமாயுள்ள பரப்பிரம்மமேதவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்ற புத்தியே வேதாந்த மறிந்தவர்களால் முக்கியமான ஸத்தியம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

8. அன்னியனுடைய திருணம், இரத்தினம், தங்கம், முத்து இவைகளில் மனதினாலுங்கூட பிரவிருத்தி யில்லாமலிருப்பதை வித்வான்கள் 'அஸ்தேயம்' என்று சொல்லுவார்கள்.

9. ஆத்மாவை அனாத்மாவென்று திருடாமல் இருப்பதை மஹாத்மாக்களான ஆத்மாவை யுணர்ந்தவர்களால் 'அஸ்தேயம்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

10. மனோவாக்கு காயங்களால் பரஸ்திரீகளை நீக்குதலும், சொந்தஸ்திரீயினிடம் ருதுகாலமாத்திரத்தில் புணர்வதுமே பிரம்ம சர்யமாம்.

11-15. பிரம்ம பாவத்தில் மனதின் சஞ்சாரம் முக்கியமான பிரம்மசரியமாகும்; தன்னைப்போல் (எண்ணி) எல்லாபூதங்களிடத்திலும் மனோவாக்குகாயங்களால் பச்சாத்தாபம் அடைதல் தயையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; புத்திர, மித்திர, களத்திரம், சத்துரு இவர்களிடத்தில் ஒரே மாதிரியாக எப்பொழுதும் இருத்தல் 'விநயம்' என்று சொல்லப்படுகிறது; சத்துருக்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாலும் மனோவாக்கு காயங்களால் மனவருத்தமடையாமை 'க்ஷமை' என்று சொல்லப்படுகிறது; வேதத்தாலேயல்லாது வேறு ஒன்றாலும் ஸம்ஸாரத்திற்கு மோக்ஷம் உண்டாகாது என்ற ஞானத்தின் உதயமானது, வேதமுணர்ந்தவர்களால், 'தைரியம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. 'நான் ஆத்மாவே, மரணமற்றவன்,' என்ற சஞ்சலமற்ற புத்தியானது வேதமறிந்த ஞானிகளால் முக்கியமான தைரியம் என்று சொல்லப்படும்.

16. குறைவாயாவது அதிகமாகவாவது சாப்பிடுகிற ஆஹாரத்தால் யோகம் ஒருபொழுதும் சித்தியாகாது.

17-18. ஆகையால் யோகத்திற்கு அனுகுணமாக மிதபோஜனமே செய்யவேண்டும்; தன்னுடைய தேகத்திலிருக்கிற

மலத்தைப்போக்க மண்ணாலும், ஜலத்தாலும் சுத்திசெய்தல் வெளிசுத்தியென்றும், மனச்சுத்தியானது 'நான் எப்பொழுதும் சுத்தன்' என்று மனதில் தியானஞ்செய்வது ஞானசுத்தியென்று பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள்.

19. தேகமுழுவதும் அழுக்குள்ளது; தேகி எப்பொழுதும் மலமில்லாதவன்; இவ்விரண்டின் தத்துவத்தைத் தெறிந்தவனுக்கு சௌசம் ஏது.

20. ஞான சௌசத்தைவிட்டு வெளி சௌசத்தில் எவன் இன்புற்றவனாக விருக்கிறானோ அந்த மூடன் தங்கத்தைத் தள்ளி விட்டு ஓட்டை கிரகிப்பதற்கு ஒப்பாவான்.

21. ஞான ஜலத்தால் சுத்தனும், கிருதகிருத்யனுமுள்ள யோகிக்கு இந்த உலகத்தில் செய்யத்தகுந்தது ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருப்பதாயிருந்தால் அவன் தத்வத்தை யறிந்தவனன்று.

22. ஆத்மாவை யறிந்தவனுக்கு இம்மூன்று உலகங்களிலுஞ் செய்யத்தகுந்தது கொஞ்சங்கூட ஒன்றுமில்லை; 'இஹைவ' என்ற சுருதிப்பிரகாரம் இவ்விடத்திலேயே ஜீவன்முக்தனாகிறான்.

23. ஹே! முனியே, ஆகையால் சர்வப் பிரயத்தினத்துடன் அஹிம்சை முதலிய ஸாதனங்களுடன், வேதத்தால் உண்டாகும் ஞானத்தால், அக்ஷரமான ஆத்மாவை பிரம்மம் என்று அறி.

அத்தியாயம் 14.

(நியம நிரூபணம்).

1-2. ஈசுவரன்:—ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! நியமங்களைச் சொல்லுகிறேன்; தவம், ஸந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம், தானம், ஈசுவரபூஜை, ஸித்தாந்த சிரவணம், லஜ்ஜை, மதி, ஜபம், விருதம் (இப்பத்தும்) மஹாத்மாக்களான யோகமறிந்தவர்களால் நியமம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

3-5. இவைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேட்பீராக; வேதங்களிற்கூறியபடி கிருச்சிரம் சாந்திரா

யணம் முதலியவைகளால் சரீரத்தை சோஷணஞ்செய்வது 'தவம்' என்று வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். 'நான் யார்,' 'மோக்ஷம் எவ்விதமிருக்கும்,' 'எவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தை யான் அடைந்தேன்' என்று யோசிப்பதை 'தவம்' என்று விஷயமறிந்த பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

6-7. பிரயத்தினமன்றி கிடைப்பதால், எப்பொழுதும், எந்த மனிதனுக்கு பிரீதியுண்டாகிறதோ அதைச் சந்தோஷம் என்று அறிந்தவித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள்; பிரம்மலோக முதலிய உலகங்களில் விரக்தியடைந்தவனுக்கு பரமாத்மாவிடத்தில் உண்டான பிரியத்தை உத்கிருஷ்டமான சந்தோஷம் என்று வித்வான்கள் கூறுகிறார்கள்.

சுருதியிலும் ஸ்மிருதியிலும் சொல்லப்பட்ட கட்டளைகளில் உண்டாகும் விசுவாசத்திற்கு ஆஸ்திகம் என்று பெயர்.

8. நியாயமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனம், அன்னம் முதலியவைகளை சிரத்தையுடன் வைதிகனுகவுள்ள பிராமணனுக்கு கொடுத்தால் அதற்கு 'தானம்' என்று என்னுல் சொல்லப்படுகிறது.

9. அவைதிகனுன பிராமணனுக்கு கொடுக்கப்பட்டதானது ஹே! முனிசிரேஷ்டா! சாம்பலில்செய்த ஆஹுதியைப்போல் பிரயோஜனப்படாது.

10. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களை வைசிய, சூத்திர, பிராமணர்கள் மூலமாக கிரமமாக பக்தியுடன் சக்திக்குத்தக்கவாறு பூஜைசெய்தல் ஈசுவரபூஜையாகும்.

11. மனம் காமக்குரோதாதிகளுடன் கூடாமலும், வாக்கு பொய் முதலியவைகளால் கெடாமலும், காயம் பாஹிம்ஸை செய்யாமலும் இருப்பது ஈசுவரபூஜையாகும்.

12-14. ஸத்தியம், ஞானம், அனந்தம், பரமானந்தம், நித்தியம், சிரேஷ்டம் என்று பிரத்தியக் ஆத்மாவை அறிகிற பரியந்தம் கேட்பதை, வித்வான்கள், 'ஸித்தாந்த சிரவணம் என்று துவிஜர்களுக்கு சொல்லுகிறார்கள்; விரக்தர்களாகவுள்ள சூத்திரர்களுக்

கும், ஸ்திரீகளுக்கும் ஹே! முனியே! புராண சிரவணமே வித்வான்களால் ஸித்தாந்தசிரவணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

15-16. வைதிக லௌகிக மார்க்கங்களில் நிந்திக்கப்பட்ட கர்மத்தில் விருப்பமில்லாமைக்கு லஜ்ஜை என்று பெயர்; எல்லா வைதிக காரியங்களிலும் சிரத்தையுடன் புத்தி உண்டாவதும், குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டும், ஆகமாதிகளின் ஸம்பந்தமில்லாமல் வேதோக்தமாயுள்ள மார்க்கங்களாலேயே மந்திராப்பியாஸஞ் செப்வதற்கு 'ஜபம்' என்று பெயர்.

17. கல்பம், ஸூத்திரம், வேதம், தர்மசாஸ்திரம், புராணம், இதிஹாஸம் இவைகளைப் படிப்பதற்கும் என்னால் ஜபம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

18. வேதத்திற்கு விரோதமாயுள்ள ஸ்மிருதிகள், இன்னும் யாதொரு குயுக்தியாகிற கிரந்தங்கள் இவைகள் எல்லாம் பிரயோஜன மற்றவையாகையால் இவைகளை யனுஷ்டிக்கிறவனை இவை பிறகு தமஸில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்.

19. ஸ்வதர்மமானது குணமற்றதாயிருந்தாலும் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தைக்காட்டிலும் சிலாக்கியம்; ஸ்வதர்மத்திலிருந்து மரணமடைவது சிரேஷ்டம்; பரதர்மம் பயத்தைக்கொடுக்கும்.

20. ஆதலால் எல்லாபிரயத்தினத்துடன் வேதமந்திரத்தை எப்பொழுதும் ஜபிக்கவேண்டும்; வாசக, மானஸ பேதத்தால் ஜபம் இருவிதமாம்.

21. அந்த வாசகஜபம் இறைந்தும் மெதுவாகவும் சொல்வதினால் இரண்டுவிதமாகவும், மானஸஜபம் மனனம், தியானனஞ், செய்கிறபேதத்தால் இரண்டுவிதமாகும்.

22. இறைந்து ஜபம் செய்வதைக்காட்டிலும் மெதுவாக ஜபம் செய்வது ஆயிரம்மடங்கு பலனாகும்; அதைக்காட்டிலும் மானஸ ஜபம் ஆயிரமடங்கு பலனாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

23. இறைந்து சொல்லுகிற ஜபம் எல்லோருக்கும் அதில் கூறியபலனைக்கொடுக்கும்; ஆனல் சமீபத்திலிருக்கிற ஹீனஜாதிகள் காதுகளில் விழக்கூடாது; விழுந்தால் நிஷ்பலமாகும்.

24-26 மனிதன், ரிஷி, சநகஸ், தேவதை இவ்வகளைத் தியாகம்செய்துகொண்டு ஜபிக்கவும்; ஸித்திபெற்ற குருவால் முதலில் உபதேசிக்கப்பட்டு அவர்கட்டளையின்பேரில் தர்மத்தின்பொருட்டும், ஆத்மஸித்தியின்பொருட்டும் ஒரு வழியைக் கைக்கொள்வது விருதமாகும்; அல்லது அதர்வணவேதத்தில் சொல்லிய மந்திரங்களால் வெளுப்பாயுள்ள பஸ்மத்தை யெடுத்து, எல்லா அங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு இருப்பது புத்திமான்களால் விருதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதை வேதசிரஸில் உள்ளவர்கள் 'பாசுபதவிருதம்' என்று சொல்லுகிருர்கள்.

27. இதை சிலர் (யாஜுஷர்கள்) அத்யாசிரமமென்றும், சிலர் (அதர்வணவேதிகள்) சிரோவிருதம் என்றும், சிலர் (ருக்வேதிகள்) விருதம் (சாம்பவம்) என்றும், மற்றும் சிலர் (ஸாமவேதிகள்) ஐச்வரவிருதம் என்றும் சொல்லுகிருர்கள். (அதர்வணவேதிகள் இந்த ஒரேவிருதத்திற்கு நான்குபெயர்கள் என்று சொல்லுகிருர்கள்).

28. இந்த விருதத்தின் மகாத்மியம், எல்லாப்பாபங்களையும் அபகரிப்பதாயும், புண்ணியமாயும், நல்ஞானத்தை பிரகாசிக்கச்செய்வதாயும் அநேக வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

29. எந்தப் பசுவானவன் இந்த விருதத்தால் தன் பசுத்தன்மையை நாசஞ்செய்யவில்லையோ அவனை நாசஞ்செய்வதால் பாபமில்லை என்பது வேதாந்த நிர்ணயம்.

30. எல்லா நியமமும் சுருக்கமாக ஹே! முனியே! சொல்லப்பட்டது; இவ்விதிப்பிரகாரம் அனுஷ்டிக்கிறவன் பஸ்மஜ்யோதியாக ஆவான்.

அத்தியாயம் 15.

(ஆஸந விதி)

1-2. ஈசுவரன்:—ஹே! ப்ருஹஸ்பதியே! இப்பொழுது ஆஸநங்களை பிரித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேளும்; ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், பத்மம், வீரம், ஸிம்ஹாஸனம், பத்ரம், முக்தாஸநம், மயூரம், ஸுகாஸனம் என்று ஆஸனம் ஒன்பதுவிதமாம்.

3. இரண்டு தொடைகளின் நடுவில் இரண்டு பாதங்களை வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தகழுத்தும் சிரஸுடனும் இருப்பதற்கு ஸ்வஸ்திகம் என்று பெயர்.

4. இடது பிருஷ்டபாகத்தில் வலது குதிக்காலையும், அவ்விதமே வலது பிருஷ்டபாகத்தில் இடது குதிக்காலையும் வைத்துக்கொள்வதற்கு கோமுகம் என்று பெயர்.

5. தொடைகளின்மேயில் இரண்டுபாதங்களை வைத்துக்கொண்டு கைகளால் பின்பக்கம்வழியாக கால்கட்டை விரல்களை மாற்றிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு பத்மாஸநம் என்றும், அது பாபம், ரோகம், பயம் இவைகளைப் போக்கடிக்கின்றது என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

6. வலது கால்நுனியை இடது தொடையிலேயும் அப்படியே மற்றதையும் போட்டு நிமிர்ந்து ஸுகமாக விருப்பதற்கு வீராஸநம் என்று பெயர்.

7-8. இரண்டு குதிக்கால்களையும் பீஜத்திற்கு அடியிலிருக்கிற நரம்பினுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும் மாற்றிவைத்து, இரண்டு கைகளையும் முட்டுகளின்மேரில் வைத்து விரல்களை விரித்துக்கொண்டு மூக்கு நுனியைப் பார்த்து இருத்தலுக்கு ஸிம்ஹாஸனம் என்று பெயர்.

9-10. இரண்டு குதிக்கால்களையும் பீஜத்தின் அடியிலிருக்கிற நரம்பினுடைய இரண்டு பக்கங்களிலும் வைத்து, பாதங்களை கைகளால் நன்றாகப்பிடித்து சலனமின்றி இருப்பதற்கு பத்ராஸநம் என்றும், அது விஷத்தையும், ரோகத்தையும் நாசஞ்செய்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது.

11–12. சூக்ஷ்மமாயுள்ள நரம்பை இரண்டு குதிக்கால்களா லும் அமுக்கி, மாற்றி இருப்பதற்கு முக்தாஸநம் என்றும், ஆண் குறிக்குமேல் இடது குதிக்காலையும் அதற்குமேல் மற்றகாலையும் வைத்து இருப்பதற்கும் முக்தாஸநம் என்று பெயர்.

13-14. இரண்டு உள்ளங்கை பக்கங்களை கொப்புற் பக்கத் தில் வைத்துக்கொண்டு கைகளின் மற்றபாகத்தை பூமியில் விரித் துவைத்துக்கொண்டு, ஏகாக்கிரசித்தத்துடன் தலையையும் காலை யும் உயர்த்திக்கொண்டு கம்பைப்போல் ஆகாசத்தில் இருப்பதற்கு மயூராஸநம் என்றும், அது எல்லாபாபத்தையும் நாசஞ்செய்யும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

15. எது எவ்விதமாவது ஸுகம், தைரியம் இவைகளை உண் டாக்குகிறதோ அதற்கு ஸுகாஸநம் என்றும், சக்தியற்றவன் அதை அநுஷ்டிக்கலாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

16. எவனால் ஆஸனம் ஜயிக்கப்பட்டதோ அவனால் மூன்று உலகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டது; எல்லா ஆஸநங்களும் சொல்லப் பட்டன.

17. இவ்விதியோடு கூடி எப்பொழுதும் நீர் பிராணயாமம் செய்யவேண்டும்.

அத்தியாயம் 16.

(பிராணயாம விதி நிருபணம்.)

1. ஈசுவரன்—இப்பொழுது விதிப்பிரகாரம் பிராணயாமத் தைச் சொல்லுகிறேன்; ரேசக, பூரக, கும்பகங்களால் செய்யப் படுவதே பிராணயாமம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. ரேசக, பூரக, கும்பகங்கள் மூன்று எழுத்துக்களுடன் கூடியிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது; அதுவே பிரணவமென்றும், பிராணயாமம் பிரணவமயம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

3. இடா நாடியால் வாயுவை இழுத்து, பதினாறு மாத்தி ரைகளால் மெதுவாக வயிற்றை நிறப்பி, அவ்விடத்தில் ‘அ’கா ரத்தை ஸ்மரிக்கவும்.

4 பிறகு அந்த நிறைந்தவாயுவை அறுபத்திநான்கு மாத்திரைகளால் 'உ'கார மூர்த்தியை ஸ்மரித்து அப்பொழுது பிரணவத்தை ஜபிக்கவும்.

5-6. அல்லது தன்சக்தித்தகுந்தபடி ஜபத்துடன் மூச்சை யடக்கி பிறகு புத்திமான் 'ம'காரத்தால் மெதுவாக பிங்கலையால் முப்பத்திரண்டு மாத்திரைகளால் வாயுவை வெளிப்படுத்தவும்; இதுதான் பிராணாயாமம்; இதை இப்படி அநுஷ்டிக்கவும்.

7-9. மறுபடியும் பிங்கலையால் 16 மாத்திரைகளால் பூரகம் செய்து, 'ம'கார (ருத்திர) மூர்த்தியை ஏகாக்ரமனதுடன் சிந்தித்து, கும்பகத்தில் 40 பிரணவங்களை ஜபித்து, 'உ'கார ரூபியான விஷ்ணுவை ஸ்மரித்து, பிறகு இடாநாடியால், 'அ'கார (பிரம்ம) ரூபியை ஸ்மரித்து, ரேசகஞ்செய்யவும்; இவ்விதமாகவே மறுபடியும் இடா நாடியால் புத்திமான் பூரகஞ்செய்யவும்.

10-14. இவ்விதமாக யதீச்வரன் பிராணாயாமத்தை தினந்தோறும் அப்யாஸஞ்செய்யவும்; அல்லது, பிராணவாயுவை இழுத்து பூரகஞ்செய்து, வயற்றை நிறப்பி, பிரணவத்துடனும் வியாஹிருதியுடனும் கூடிய காயத்ரீயை மும்முறை கும்பகத்தில் ஜபிக்கவும்; கிரஹஸ்தன் மூன்றுசந்திகாலங்களிலும் மும்முறை இப்படிசெய்யவும்; பிர்மசர்யாச்ரமத்தி லிருக்கிறவர்களுக்கும், வானப்பிரஸ்தர்களுக்கும் ஹே! முனியே! வேதாந்தமறிந்தவர்களால் பிராணயாமம் முற்கூறிய இரண்டுவழிகளில் ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிராமணனைப்போல க்ஷத்திரியனுக்கும், விரக்தர்களாகவும் விவேகிகளாயுமுள்ள வைச்யர், சூத்திரர், ஸ்திரீகளுக்கும் பிராணாயாமஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

15. சூத்திரர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் 'நம' என்றதை முடிவில் கூடிய சிவமந்திரத்தையும், வைஷ்ணவமந்திரத்தையும் (பஞ்சாக்ஷரம், அஷ்டாக்ஷரமந்திரங்கள்) தவிற வேறுமந்திரங்கள் இல்லாமல், அவைகளால் தினந்தோறும் 16 பிராணாயாமங்கள் செய்யவும்.

16–18. ஒரு மாதம் அப்யாஸஞ்செய்தால் பிரம்மஹத்தி முதலிய பாபங்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறான்; ஆறு மாதம் அப்யஸித்தால் ஞான இச்சை விப்ரர்களுக்கு உண்டாகும்; ஒரு வருஷம் அப்யாஸத்தால் பிரம்மத்தை யறிகிறவனாவான்; ஆகையால் தினந்தோறும் அப்யாஸஞ் செய்யவேண்டும்.' நித்தியம் யோகாப்யாஸத்திலிருக்கிறவனும், தன்ஸ்வதர்மத்தை நடத்துகிறவனும் பிராணாப்யாஸத்தாலேயே ஞானமடைந்து முக்தனாகிறான்.

19. வெளியிலிருக்கிற வாயுவை வயிற்றில் அடைப்பதற்கு பூரகம் என்றும், நிறைந்த கும்பம்போல் வாயுவை அடக்கிவைப்பதற்கு கும்பகமென்று பெயர்; வயிற்றிலிருந்து வாயுவை வெளிப்படுத்துவதற்கு ரேசகம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

20. பிராணாயாமங்களில் வியர்வை உண்டாவது கீழ்பட்டதென்றும், நடுக்கம்கொடுப்பது மத்தியமம் என்றும், மேற்கிளம்புதல் உண்டாவது உத்தமம் என்று சொல்லப்படும்.

21. உத்தமமடைகிறவரையில் முந்தியுள்ளதை அனுஷ்டித்து வரவும்; உத்தமமடைந்த பிறகு புத்திமான் பிராணாயாமத்தில் சுகத்தையடைவான்.

22. ஹே! ஸூவிருதரே? பிராணாயாமத்தால் சித்தம் சுத்தமாகிறது; சித்தம் சுத்தியானால் மனஸ் பிரத்யக் ஜ்யோதியில் ஸ்தாபிதமாகிறது.

23–25. பிராணன் சித்தத்துடன் சேர்ந்ததாய் பரமாத்மாவில் இருக்கிறது; இந்த பிராணாயாம பரனாயிருக்கிற மஹாத்மபுருஷனுடைய தேகம் உயரக்கிளம்புகிறது; அதனால் கொஞ்சம் ஞானத்தாலேயே முக்தியடைகிறான்.

ரேசகம் பூரகத்தை விட்டுவிட்டு கும்பகத்தைமாத்திரம் நித்தியம் அப்யாஸிக்கவேண்டும்; அதனால் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுதலையடைந்து திருடஞானத்தை யடைகிறான்; மனோஜயத்தை யடைகிறான்; நிறைமுதலானது நசிக்கும்.

26. பிராணுயாமத்திலேயே இருப்பவனுக்கு ஒன்றும் துர்லபம் இல்லை; ஆகையால் எவ்வித பிரயத்தினத்தாலும் பிராணுயாமத்தை அப்யாஸஞ் செய்யவேண்டும்.

27-30. பிராணுயாமத்தை யனுஷ்டிக்கிற காலத்தையும், அதன் பலத்தையும் சொல்லுகிறேன்;

இரண்டு ஸந்திகளிலும், பிரம்மகாலத்தும் (விடியற்கால வேளை) மத்தியாந்நத்திலும், அல்லது எப்பொழுதும் வெளிப் பிராணவாயுவை உள்ளிழுத்து வயிற்றில் நிரப்பி, மூக்கு நுனியிலாவது, நாபி நடுவிலாவது, கால் கட்டவிரலிலாவது தாரணைசெய்ய வேண்டும்; அப்படிச் செய்வதால் எல்லா ரோகத்திலிருந்தும் நிவிருத்தியாகி நூறு வருஷங்கள் ஜீவித்திருப்பான்.

மூக்கு நுனியில் தாரணைசெய்வதால் வாயுவை ஜயித்தவனுகிறுன்; நாபிமத்தியில் செய்தால் எல்லாரோகங்களும் நாசமாகின்றன; கால்கட்டவிறலில் செய்தால் தேகத்திற்கு இலகுத்வம் உண்டாகும்.

31. நாக்கு நுனியினுல் எப்பொழுதும் வாயுவை இழுத்து உட்கொண்டால் சிரமம், தாகம் முதலியதிலிருந்து நீங்கி ரோகமற்ற தன்மையை யடைவான்.

32. நாக்கால் வாயுவை இழுத்து, நாக்கின் அடியில் வைத்துக்கொண்டு, அங்குள்ள அமிருதத்தை மெள்ள பானஞ்செய்தால் எல்லா சௌக்கியத்தையும் அடைகிறுன்.

33. இடாநாடியால் வாயுவை இழுத்து நெற்றிமத்தியில் தடுத்துவைத்து அங்குள்ள சுத்தமான அமிருதத்தை பாணஞ் செய்பவன் வியாதிகளற்றவனுகிறுன்.

34. இடையாலும், பிங்களையாலும் வாயுவை இழுத்து நாபியில் தடுத்தால் வியாதியற்றவனுகிறுன்.

35-41. ஒருமாதம் மூன்று வேளைகளிலும் நாக்கால் வாயுவை இழுத்து, அமிருதத்தை பானஞ்செய்து, நாபியில் மெள்ள மெள்ள அதை நிறுத்தினுல் வாதபித்ததோஷங்கள் நசிக்கும்.

இடா பிங்கலைகளால் வாயுவை இழுத்து இரண்டு கண்களில் நிறுத்தினல் நேத்திரரோகங்களும், அப்படியே காதுகளில் தடுத்தால் அந்தரோகங்களும் நாசத்தையடையும்; அப்படியே வாயுவை இழுத்து தலையில் ஸ்திரமாக நிறுத்தினல் சிரோரோகங்கள் நசிக்கும், என்று, ஹே! பிரஹஸ்பதியே, ஸத்தியமாய் சொல்லப் படுகிறது.

ஸ்வஸ்திகாஸனத்தில் இருந்துகொண்டு, அடக்கப்பட்ட மனஸுடன் அபானவாயுவை மெள்ள மெள்ள பிரணவத்துடன் மேல் எழுத்து, இரண்டு கைகளாலும் காது முதலானவைகளை மூடிக் கொண்டு, அதாவது, இரண்டு கட்டைவிரல்களால் இரண்டு காதுகளையும், ஆள்காட்டி விரல்களால் இரண்டு கண்களையும், நடுவிரல்களால் மூக்குக் துவாரங்களையும் அடைத்து, ஆனந்தம் உண்டாகும் வரையில் தலையில் பிராணனை தாரணை செய்வதால் அந்தப் பிராணன் ஹே! முனியே! பிரம்ம ரந்திரத்தை பிரவேசிக்கிறது.

42–43. பிரம்ம ரந்திரத்தை அந்த வாயுவடைந்தவுடன் நாதம் உத்பத்தியாகிறது; ஹே! பாபமற்றவனே! முதலில் அந்த நாதம் சங்கநாதத்திற்கு ஒப்பாயும், பிறகு மத்தியில் மேக நாதம் போலும் அந்த வாயு தலைநடுவை யடைந்தவுடன் மலைகளிலிருந்து ஓடுகிற அருவிகளைப்போலும் உண்டாகிறது. பிறகு ஹே! மகாப் பிராக்ஞரே! மனது நேருக ஆத்மாவுக்கு எதிரில் செல்லுகிறது.

44–47. பிறகு ஆத்மஞானம் உதயமாகிறது; அதனல் ஸம்ஸார நாசமுண்டாகிறது.

இடது வலது குதிக்கால்களால் பீஜத்தின் நரம்பை புத்திமான் அமுழ்த்தி, தொடையடியிலிருக்கிற ஸந்தியையும் அப்படியே அமுழ்த்தி, முக்கண்ணனை தேவனையும் விநாயகன், ஸரஸ்வதி இவர்களை ஸ்மரித்து, லிங்கநாளத்திலிருந்து வாயுவை மெள்ள இழுத்து, பிந்துவுடன் கூடிய அக்னி பீஜத்துடன் (ரம்) சேர்த்து, பிரணவத்தால் புத்திமான் மூலாதாரத்தின் நடுவில் நிறுத்தவும்.

48. அப்படி நிறுத்திய வாயுவால் பிரகாசத்துடன் அக்னி குண்டலியை தகிக்கிறது; பிறகு ஸுஷும்ணு வழியாக அக்னி யுடன் அந்த வாயு திரும்பிப்போகிறது.

49-50. இப்படி அப்பாஸஞ் செய்பவனால் வாயு நிச்சிய மாக ஜயிக்கப்படுகிறது; அதற்கு அடையாளம், முதலில் வியர்வை யும், இரண்டாவது நடுக்கலும், மூன்றாவது சரீரத்தின் கிளம்புத லும் உண்டாகும்; இப்படி அப்யாசஞ் செய்கிறவனுக்கு மூல ரோகம் நாசமாகும்.

51. பங்கதரம் வியாதியும் நசிக்கிறது; பாக்கியாதிகளும், கெட்ட கொடிய பாபங்களும் நசிக்கின்றன.

52. பாபம் நாசமானால் சித்தக்கண்ணாடி சுத்தமாகிறது; பிறகு பிரம்மாதி லோகங்களில் மனதில் வைராக்கியம் உண்டா கிறது.

53. ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விரக்தியடைந்தவனுக்கு மோக்ஷ ஸாதனம் ஞானம், அதனால் பாசங்கள் நசித்துப்போகும், இந்த ஆத்மதேவனை பறிந்தால் என்று சுருதி சொல்லுகிறது (சவே தாச வேதோப நிஷத்தில்).

54. கெட்ட மனிதர்கள் இந்த ஞான அமிருதத்தைத் விட்டு விட்டு, மாயையால் மோகமடைந்தவர்களாக, எப்பொழுதும் ஸார மற்ற ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்! ஆச்சரியம்!.

55. எவனால் ஞானமிருதமானது ஒருதரம் அனுபவிக்கப் பட்டதோ அவன் எல்லாக் காரியங்களையும் விட்டுவிட்டு அதி லேயே இருக்கிறான்.

56. எவன் இதை விட்டுவிட்டு துர்புத்தியுடன் மற்றவை களில் ரமிக்கிறானோ அவன் அநேகமாய் ஞானமிருதத்தை ருசித் திருக்கமாட்டான்.

57. புத்திமான்கள் இந்த ஜகத்தை ஞானஸ்வரூபமாகவே சொல்லுகிறார்கள். மற்ற துர்புத்திமான்கள் அக்ஞானத்தால் அதை அர்த்தஸ்வரூபமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

58. யக்ஞங்களால் தேவத்வமும், தபஸால் பிரம்மபதமும், தானங்களால் போகங்களும், ஞானத்தால் பிரம்மத்தையும் அடைகிறான்.

59. ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! கர்மத்தால் சிலர் மோக்ஷத்தையடைய இச்சிக்கிறார்கள்; அவர்கள், இவை தெப்பக்கட்டைக்கு ஸமானமென்று சுருதி கூறியிருப்பதால், மூடர்கள்.

60. ஸகல ஜகத்தையும் பண்டிதர்கள் ஆத்மாவென்றே அறிகிறார்கள்; அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட மானிடர்கள் சங்கரனை அறிகிறதில்லை.

61. புருஷன் அக்ஞான பாசத்தால் கட்டுப்பட்டதால் அமுக்தன் என்று சொல்லப்படுகிறான்; ஞானத்தால் அந்த அக்ஞானத்திற்கு, பிரகாசத்தால் இருளுக்குப்போல், நிவிருத்தி உண்டாகிறது.

62-63. ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானத்தால் அக்ஞானத்திற்கு நாசமும், அந்த அக்ஞான நாசத்தால் ராகம் முதலியவைகளுக்கு நாசமும், ராகமற்றால் புண்ய பாபங்களுக்கு அழிவும், அவை யழிவதால் மறுபடியும் சரீரத்தை யடையாமல் இருக்கிறான்.

64. அசரீரமற்ற மஹானுகும்பொழுது ஸுகதுக்கங்களால் பாதிக்கப் படுகிறதில்லை; அப்படி கிலேசமற்று பிரஸன்னனு யிருக்கிறவனை முக்தன் என்று அறிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

65. ஆகையால், தேகிகளுக்கு எல்லா துக்கங்களும் அக்ஞான மூலமாயிருக்கிறது; அதற்கு ஞானத்தால் நிவிருத்தி உண்டாகிறது, கர்மத்தால் இல்லை.

66. ஞானத்தைக்காட்டிலும் பரிசுத்தமாயும் பாபத்தை நாசஞ்செய்யக் கூடியதும் வேறொன்றுமில்லை; ஸம்ஸாரத்தை அறுப்பதற்கு அதைவிட வேறு அப்பியாஸங் கிடையாது.

67. ஹே! மகாமுனியே, உனக்காக ஸ்நேகத்தினுல் எல்லாம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த வேதாந்தப் பொருளை நீ ரகஸியமாக காப்பாற்றவேண்டும்.

அத்தியாயம் 17.

(பிரத்யாஹார விதான நிரூபணம்).

1–2. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:– ஹே! மஹாமுனியே! இப்பொழுது பிரத்யாஹாரத்தைச் சொல்லுகிறேன்; விஷயங்களில் ஸ்வபாவமாக சஞ்சரிக்கிற இந்திரியங்களை பலமாய் உள் இழுப்பு தல் பிரத்யாஹாரமாம்; அடக்கப்பட்ட மனதுடன் எதை எல்லாம் பார்க்கிறானோ அதை எல்லவற்றையும் பிரம்மமாக பார்ப்பது பிரத் யாஹாரம்.

3–7. பிரம்மவித்துக்களால் இது முதலில் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மரணபரியந்தம் சுத்தமானதுலும் அசுத்தமானதுலுஞ் செய்யப் பட்டதை பிரம்மத்தின்பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்வதும் பிரத்யா ஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அல்லது நித்திய கர்மங்களையும், காமிய கர்மங்களையும் பிரம்ம ஆராதன புத்தியால் செய்வது பிரத்யாஹாரம் ஆகும்.

அல்லது வாயுவை உள்ளிழுத்து அந்தந்த ஸ்தானத்தில் நிற் கச்செய்வது பிரத்யாஹாரமாகும்; வாயுவை தந்தமூலத்திலிருந்து கண்டத்திலும், கண்டத்திலிருந்து மார்பிலும், மார்பிலிருந்து வாயுவை இழுத்து நாபிகந்தத்திலும், நாபிகந்தத்திலிருந்து இழு த்து குண்டலியில் நிறுத்தவும்; குண்டலிதேசத்திலிருந்து வித் வான் மூலாதாரத்தில் நிறுத்தவேண்டும்.

8–9. அவ்விதமே அபானத்திலும், கடி இரண்டிலும், இரண்டு துடைகளின் நடுவிலும், முட்டிகளிலும், குதிக்கால்களி லும் விரல்களிலும் வாயுவை தடுத்தல் பிரத்யாஹாரம் என்று பிரத் யாஹாரமறிந்தவர்களால் முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி அப்பியாஸஞ்செய்கிற மஹாத்மாவான புருஷனுக்கு எல்லா பாபங்களும் பவரோகமும் நசிக்கின்றன

10–11. அன்றியும் மற்றொருவிதமான பிரத்யாஹாரம் உ னக்குச் சொல்லுகிறேன்; நாடிகளால் வாயுவை உள்ளிழுத்து

ஸவஸ்திகாஸனத்தில் ஸ்திரமாக உட்கார்ந்துகொண்டு, வித்வான் கால்முதல் தலைபரியந்தம் வாயுவை நிறப்பவும்;

12–13. பிறகு இரண்டு பாதங்களிலும், மூலாதாரத்திலும், நாபிகந்தத்திலும், ஹிருதயமத்தியிலும், கழுத்துக்குழியிலும், கன்னங்களிலும், புருவமத்தியத்திலும், நெற்றி நடுவிலும், அப்படியே தலையிலும் நிறுத்தவும்.

14–18. 'அ'கார, 'உ'கார, 'ம'கார, 'ந'கார, 'ம'கார, 'சி'கார, 'வ'கார, 'ய'காரங்களையும், அப்படியே பிரணவத்தையும் ஜபிப்பது பண்டிதர்களால் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அல்லது, மற்றொரு பிரத்யாஹாரஞ் சொல்லுகிறேன்; தேகாத்மபுத்தியை தடுத்து, சாந்தமனதுடன் வித்வான் இரட்டையற்றதாயும், நிர்விகல்பமாயுமுள்ள ஆத்மாவில் தடுப்பதற்கு வேதாந்தத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களால் பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் அப்பியாஸஞ் செய்பவனுக்கு கிடைக்கக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை; அவனுக்கு புண்ணியமாவது பாபமாவது ஸத்தியமாய் கிடையாது; இப்பேர்ப்பட்டவன் பிரம்மவித்துகளுக்குள் சிரேஷ்டன், ஸாக்ஷாத் தேவேச்வரனாயிருக்கிறான்.

19. இப்படி ஹே! மஹாமுனியே! பிரத்யாஹாரஞ் சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது; இது இரகசியங்களுக்கெல்லாம் ரகசியமாதலால் நித்யம் உன்னால் காப்பாற்றப்படவேண்டியது.

அத்தியாயம் 18.

(தாரணை விதி நிரூபணம்).

1–3. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது ஹே! ஸூவிருத! ஐந்து தாரணைகளைச் சொல்லுகிறேன்; தேகத்திற்குள்ளிருக்கிற ஆகாசத்தில் வெளி ஆகாசத்தை (தாதாத்மியமாக புத்தியை தரிப்பது) தரிப்பதும், பிராணனில் வெளிவாயுவையும், வயிற்றிலிருக்கிற அக்கினியில் வெளி அக்கினியையும், உள்ளிருக்கிற ஜலபாகத்தில் வெளிஜலத்தையும், பூமிபாகத்தில் பூமியையும் தரித்து, ஹ, ய, வ, ர, ல என்கிற அக்ஷர மந்திரத்தை வரிசையாக

உச்சரித்தல் ஸமஸ்தபாபங்களையும் சுத்திசெய்கிற தாரணையென்று என்னால் சொல்லப்படுகிறது.

4–6. முழங்கால் மூட்டுபரியந்தம் பிருதிவிபாகமென்றும், அதற்குமேல் குதம்வரையில் ஜலபாகமென்றும், ஹிருதயம்வரையில் அக்னிபாகமென்றும், புருவமத்தியம்வரையில் வாயுபாகமென்றும், தலைபரியந்தம் ஆகாசபாகமென்றும் சொல்லப்படும்; பிரம்மாவை பூமிபாகத்திலும், விஷ்ணுவை ஜலபாகத்திலும், ருத்திரனை அக்னி அம்சத்திலும், ஈசுவரனை வாயு அம்சத்திலும், ஸதாசிவனை ஆகாசாம்சத்திலும் தாரணைசெய்யவேண்டும்.

7–10. அல்லது வேறொருவித தாரணை சொல்லுகிறேன்; மனதில் சந்திரனையும், காதில் திக்குதேவதையும், நடப்பதில் விஷ்ணுவையும், பலத்தில் இந்திரனையும், வாக்கில் அக்னியையும், அபானத்தில் எமனையும், உபஸ்தத்தில் பிரஜாபதியையும், த்வக்கில் வாயுவையும், நேத்திரத்தில் சூரியமூர்த்தியையும், நாக்கில் வருணனையும், மூக்கில் பூதேவதையும், புருஷனிடத்தில் ஸர்வேச்வரராயும் சிதானந்த மயமாயுமுள்ள சிவனையும், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்க, தினமும் தாரணைசெய்தல், யோக சாஸ்திரிகளால் தாரணையென்று சொல்லப்படுகிறது.

11–12. பிரம்மாமுதலான காரியரூபமா யிருக்கப்பட்டதை தத்தம் காரணத்தில் லயப்படுத்தி, ஸர்வகாரணமாயும், நிரூபிக்கக்கூடாததாயும், சேதனமற்றதாயுமுள்ள அவ்யக்தத்தை (மாயையை) ஸம்பூரணமான ஆத்மாவிடத்தில், பிரயாஸையுடன், தரிக்கவேண்டும்; இந்த தாரணையே மேலானதென்று தார்மிகர்களான வேதமறிந்தவர்களால் சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்படுகிறது.

13. இந்திரியங்களை இழுத்து, மனஸால் ஆத்மாவிடம் கொஞ்சகாலம் தாரணைசெய்வது, 'பூஜிதா' தாரணையென்று சொல்லப்படும்.

14. 'எப்பொழுதும் வேதத்தாலேயே தேவர்கள், மனிதர்கள், லோகங்கள், மகேச்வரன் எல்லோரும் வேத சப்தத்தாலே

யே சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள்,' என்று சித்த வ்யவஸ்தை யெது வோ அதற்கு தாரணையென்று பெயர்.

15–16. 'நான் எப்பொழுதும் பிரம்மம், தேவனல்ல, யக்ஷ னல்ல, நரனல்ல, தேக இந்திரிய புத்திமுதலியதும் அல்ல, மா யையுமன்று, மற்று யாதொரு தேவதையுமல்ல' என்ற புத்தி வியவஸ்தையும் தாரணையென்று சுருதி சொல்லுகிறது.

17. ஸமஸ்தமும் சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டது; வேதாந் தத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த விஷயஸித்தியில் நீ எப் பொழுதும் இருக்கவேண்டும்.

அத்தியாயம் 19.

(தியான விதி நிரூபணம்).

1–4. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது ஸம்ஸாரத் தை நாசஞ்செய்யும் தியானத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

(தாரண அப்யாஸத்தால் மனஸின் சாபல்யம் நீங்கிபிறகு தியானயோக்கியதை ஸித்திக்கிறது; ஸகுண, நிர்குண பேதத்தால் தியானம் இருவிதம்; முதலில் ஸகுணத்தியானஞ் சொல்லப்படுகி றது).

ஆகாசத்தில் நிர்மலமாயும், சுத்தமாயும், பிரகாசமுள்ளதா யும், குளிர்ச்சியுள்ளதாயும், பூர்ணமாயும், சலமற்றதாயும், பார் வைக்கு கோசரமாயுமுள்ள சந்திரமண்டலத்தை தியானித்து, அதன்மத்தியில் மஹாதேவனும், பரமானந்த விக்கிரகமாயும். பார்வதியை பாதிதேகத்தில் வகித்துக்கொண்டிருப்பதாயும், வரத் தைக் கொடுப்பவராயும், உத்பத்தி இருப்பு இல்லாதவராயும், சுத்த ஸ்படிகத்திற்கு ஒப்பானவரும், சந்திரரேகையை தலையில் தரித் திருப்பவரும், முக்கண்ணரும், சதுர்புஜங்களை யுடையவரும், நீலகண்டராயுமுள்ள பராத்பரமான மஹாதேவனை நித்யம் எப் பொழுதும் 'நான் அவரே' என்று தியானிக்கவேண்டும், ஹே! பிரம்மவித்துக்களுள் சிரேஷ்டரே!

5–7. அல்லது ஆகாசமத்தியிலிருக்கிறதும், பிரகாசஞ்செய்கிறதும், அழகாயும், பூர்ணமாயும், லக்ஷயோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதுமான ஆதித்தியமண்டலத்தில் எல்லாலோக சிருஷ்டிகர்த்தாவும், ஈசுவரரும், ஸுவர்ணரூபியும், தங்கநிறமுள்ள மீசை, தலை, நகங்களையுடையவரும், குரங்கின் பிரஷ்டபாகத்திற் கொப்பான வர்ணமுள்ள முகத்தையுடையவரும், நீலகண்டரும், ரக்தவர்ணரும், ஆகோபால பிரசித்தராயும், உமையை பாதிசரீரமாக வுடையவருமான மஹாதேவனை 'நானே அவர்' என்று எப்பொழுதும் அல்லது ஸந்தியாகாலங்களில் தியானிக்கவேண்டும்.

8–11. அல்லது வேதோக்தமாயும் சுத்தமாயுமுள்ள அக்னிஹோத்திராதிகளின் மத்தியில் ஆத்மாவாயும், ஜகத் ஆத்மாவாயும், எப்பொழுதும் ஆனந்தானுபவராயும், கங்காதராயும், விரூபாக்ஷராயும், விச்வரூபராயும், விருஷபக்கொடி யுடையவராயும், சதுர்புஜராயும், ஆஸநத்திலிருப்பவராயும், சந்திரமவுலியாயும், ஜடாதராயும், ருத்திராக்ஷமாலை பூண்டவராயும், உமாபதியாயும், ஈசுவரராயும், பசுவின்பால்போல் வெண்ணிறமுள்ளவராயும், ரகசியங்களுக்கெல்லாம் ரகசியருமான ஆச்சரியவானாயும் ஒப்பற்றவராயுமுள்ள பரசிவத்தை 'நான்' என்கிற புத்தியால் தியாநிக்கவும்.

12–21. அல்லது 'நான்' ஸாக்ஷாத் ஸர்வக்ஞராயும், புருஷோத்தமராயும், ஆயிரம் தலை, கை, கால்களோடு கூடியவராயுமுள்ள ஹரியாயும், விச்வனும், நாராயணனும், தேவனும், நாசமற்றவராயும், பரமபிரபுவாயுமுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி என்று தியானித்து, திரும்பவும் அந்தரூபமுள்ள தன்னுடைய தாமரைபோன்ற ஹிருதயத்தின் மத்தியில் பிராணயாமத்தால் மலர்ந்ததாயும், எட்டு ஐச்வரியதளங்களுள்ளதாயும், வித்தையாகிற கேஸரியுடன் கூடியதும், ஞானமாகிற நாளம், மகத்துவமாகிற கந்தத்துடன்கூடியதும், பிரணவத்தால் நன்றாய் விகஸிதமான பரமேச்வாகிரஹத்தில், (சொல்லப்பட்ட ஹிருதய கமலமத்தியிலிருக்கிற ஸுஷும்னைக்குள் காரணபூதமாயும், மூலாதாரத்திலிருப்பதுமான வைச்வா நரனைச்சொல்லுகிறார்), எல்லாப் பக்கங்களிலும் பிரகாசிக்கிறதாயும், ஜ்வலிக்கிறதாயும், பெரிய அக்னியாயும், நான்கு

பக்கத்திலும் பரவியதாயும், வைச்வாநரனும், ஜகத்காரணராயும், மயிர்நுனிபோல் அதிஸூக்ஷ்மமாயும், ஈசுவரனும், தன்சரீரத்திற்கு கால்முதல் தலைபரியந்தம் உஷ்ணமுண்டாக்குகிறவராயும், காற்றில்லாதவிடத்தில் பிரகாசிக்கும் தீபம்போல் பிரகாசிக்கிற தீபமாயும், அக்கினியாயும், நீலமேக மத்தியிலிருந்து பிரகாசிக்கிற மின்னல்கொடிபோலுள்ளவரும், நீவாரநுனிபோல் கூர்மையுள்ளவரும், ஸ்வர்னரூபமாயுள்ள வைச்வநராக்னியை தியானஞ்செய்ய வேண்டும்.

அந்த அக்னியின் சிகாமத்தியத்தில் பரமகாரணரும், பரமாத்மாவாயும், ஈசுவரனும், ஆனந்தமாயும், பரமாகாசமாயும், ருதமாயும், ஸத்தியமாயும், பரமாயும், பிரம்மமாயும், ஸாம்பனும், ஸம்ஸாரவைத்தியராயும், ஊர்த்துவரேதஸாயும், விரூபாக்ஷராயும், விச்வரூபராயும், மகேச்வரராயும், நீலகண்டராயும், தன்னுத்மாவைப் பார்க்கிறவராயும், பாபநாசராயும், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களால் தியானிக்கப்பட்டவராயும், தனக்கு தியானிக்க வஸ்துவில்லாதவராயுமான சிவனை யோகி 'நானே அவர்' என்று ஆதரவுடன் தியானிக்கவும்.

22–24. மோக்ஷத்திற்கு இதுதான் வேதாந்தத்திற்குள்ளிருக்கிற பெரிய மார்க்கமாயிருக்கிறது;

(விஷ்ணுமூர்த்திபோல் தானே பிரம்மமூர்த்தியாகவிருந்து, தன் ஹிருதயத்தில் சிவனை தியானஞ்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்)

அல்லது, ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! நான் லோகபிதாமஹரான பிரம்மாவென்று ஸ்மரித்து, தன் ஹிருதயமத்தியத்தில், மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, பரமகாரணராயும், வேதாந்தத்தாலேயே அறியக்கூடியவரும், ஸாம்பரும், ஸம்ஸாரநாசகரும், நாசரகிதராயுமுள்ள ஈசானனை 'நான்' என்ற புத்தியால் தியானிக்கவேண்டும்.

25–28. (இனி நிஷ்கலவிஷயஞ்சொல்லுகிறார்) அல்லது ஸத்யமாயும், ஈசானராயும், ஞானமாயும், ஆனந்தமாயும், அத்வயமாயும், அநன்தமாயும், அமலமாயும், நித்தியமாயும், அடிநடுவற்றதா

யும், அப்படியே ஸ்தூலமற்றதும், அணுகாசமானதும், ஸ்பர்சமற்றதும், கண்களில்லாததும், ரஸகந்தமில்லாததும், அபிரமேயமும், ஒப்பற்றதும், எல்லாவற்றிற்கு ஆதாரமாயும், ஜகத்ரூபமானதும், மூர்த்தம் அமூர்த்தமானதும், நாசமற்றதும் பார்க்கத்தகுந்ததும், காணத்தகாததும், உள்ளும்வெளியிலுமிருப்பதும், நான்கு பக்கங்களிலும் வியாபித்திருப்பதும் பலதிக்குகளில் கைகால்களையுடையதும், எல்லாக்காரணங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதும், எல்லா ஞானம் முதலியவைகளோடு கூடியதுமானவஸ்துவை 'நான்' என்றே சிந்திக்கவும்.

ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! இந்த மார்க்கமானது நேராக ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்யும்.

29–32. அல்லது ஸத்சித் ஆனந்தமும், அனந்தமும், தியானத்திற் கெட்டாததுமான பிரம்மத்தை, மோக்ஷத்தின்பொருட்டு, 'நான்' என்று தியானிக்கவும். இம்மாதிரி என்று தேவேசனை ஒருக்காலும் தியானிக்கக்கூடாது; பிரம்மத்திற்கு சாக்ஷிரூபமானதாலும், எது உபாஸிக்கப்பட்டாலும் அது பிரம்மமன்றென்று சுருதி சொல்லுகிறபடியாலும் 'இது' என்று பிரம்மத்தை தியானிக்கக்கூடாது.

இப்படி தியானஞ்செய்கிறவன் ஸாக்ஷாத் சிவனேதவிற வேறன்று; இவனுக்கு ஒப்பானவன் உலகில் கிடையாது. நிச்சேஷமாய் பாபமற்றவனுக்கு ஞானத்திலும் தியானித்திலும் புத்தியுண்டாகும்; பாபத்திற்குட்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களுக்கு இந்த வார்த்தைகூட துர்லபமாயிருக்கும்.

33–35. அல்லது, அவ்யக்தமாயும், ஆதாரமாயும், தேவநாயகராயும், சங்குசக்கிர முடையவராயும, தேவராயும், பீதாம்பர முடையுடையவராயும், ஹரியாயும், ஸ்ரீவத்ஸ மணியையுடையவராயும், விஷ்ணுவாயும், பூர்ணசந்திர காந்தியையுடையவராயும், தாமரைப்பூபோன்ற உதட்டை யுடையவராயும், பிரஸன்னராயும், புன்சிரிப்புள்ளவராயும், சுத்த ஸ்படிகவர்ண முள்ளவராயுமான விஷ்ணுவை 'நான்' என்று தியானஞ் செய்யவும்.

இது, யோகசாஸ்திரமறிந்தவர்களால், கிடைப்பது அறிது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

36-37. அல்லது, தேவதேவ ஈசனும், பரமேஷ்டியாயும்' அக்ஷமாலாதராயும், தேவராயும், கமண்டலத்தை தாமரைபோன்ற கையிலுடையவராயும், வரத அபயஹஸ்தமுள்ளவராயும், எப்பொழுதும் ஸரஸ்வதி தேவியுடன் கூடியிருப்பவராயும், சங்கபுஷ்பத்தைப்போன்ற வெண்ணிறமுள்ளவருமான பிரம்மாவை 'நான்' என்றே சிந்திக்கவும்.

38-39. அல்லது, அக்னியையும், அப்படியே சூரியனையும், அல்லது சந்திரனையும், அல்லது வேறு தேவதையையாகிலும், வேதோக்த மார்க்கமாய், 'நான்' என்றே சிந்திக்கவும்.

40. இப்படி அப்பியாஸத்தோடுகூடிய மகாத்மாவான புருஷனுக்கு கிரமமாக வேதாந்தஞானம் உண்டாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; அந்த ஞானத்தால் அக்ஞான நாசமாகிறது; அது தான் அவனுக்கு முக்தியெனப்படும்.

41. எல்லா வேதாந்த ஸங்கிரகமும் சுருக்கமாக என்னால் சொல்லப்பட்டது; என் பிரஸாதத்தால் அறிந்துகொள்; ஒருக்காலும் ஸந்தேகப்படவேண்டாம்.

அத்தியாயம் 20.

(ஸமாதி விதி).

1. ஈசுவரன் சொல்லுகிறார்:—இப்பொழுது ஸம்ஸாரத்தை நாசமாக்கும் ஸமாதியைச் சொல்லுகிறேன்; ஸமாதியென்றால் ஞான உத்பத்தி (மகாவாக்கிய லக்ஷிய ஸ்வரூபத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம்), பரமும் ஜீவனும் ஒன்று என்ற புத்தி.

2. ஹே! ஸுவிருத! பரத்தைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறாகவிருந்தால் அது காரியரூபத்தை யடைகிறது, அசித்வத்தையும் (ஜடத்தன்மையையும்) கடம்போல் அடைகிறது.

3–4. 'இரண்டாவது பதார்த்தத்தால் பயம் உண்டாகிறது; என்று சுருதியிருப்பதால் விநாசத்தன்மையையும் பயத்தையும் அடைகிறான்; இந்த ஆத்மா நித்தியமாயும், ஸர்வகதமாயும், கூடஸ்தமாயும், தோஷமற்றதாயும் இருக்கிறது; எப்பொழுதும் ஒன்றாகவேயிருக்கிறதேதவிற பிரபஞ்சமும் ஸம்ஸாரமும் இல்லை; இந்த ஒன்றே மாயையாலும், பிராந்தியாலும் அநேகமாக ஆகிறது; ஸ்வரூபமாக பேதமில்லை.

5. எப்படி ஒரே ஆகாசம் கடாகாசமென்றும், மஹாகாசமென்றும் சொல்லப்படுகிறதோ, அப்படியே இந்த ஒரே ஆத்மா ஜீவன் என்றும், ஈசுவரன் என்றும் பிராந்தர்களால் இரண்டாக சொல்லப்படுகிறது.

6–9. நான் தேகமன்று, பிராணனுமன்று, இந்திரியங்களுமன்று, அப்படியே மனமன்று, புத்தியல்ல, சித்தமுமன்று, அஹமுமன்று, நான் பிருதிவியன்று, ஜலமன்று, நெருப்பு இல்லை, வாயுவன்று, ஆகாசமுமன்று, சப்தமன்று, ஸ்பர்சமுமன்று, ரஸமுமன்று, கந்தமுமன்று, ரூபமுமன்று, மாயையுமன்று, ஸம்ஸாரமுமன்று (ஆனால்) நான் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷிஸ்வரூபமானதால் கேவலம் சிவமாயிருக்கிறேன்; இந்த புத்திக்கு ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! ஸமாதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

10–12. அல்லது, விவேகமாகிற அக்னியால் ஹே! முனியே, பஞ்சபூதங்களாலுண்டான இந்த அண்டத்தை பூததன்மாத்திரையாக தகித்து, மறுபடியும் ஸ்தூலாதி பூதங்களை ஸூக்ஷ்ம பூதங்களில் லயப்படுத்தி, பிறகு புத்திமான் அவைகளையும் மாயாமாத்திரமாக ஒடுக்கி, அந்தமாயையையும் பிரதக் ஆத்மாவாக ஒடுக்கி, அந்த ஆத்மாதான் நான், பிரம்மம், ஸம்ஸாரியன்று, என்னைத்தவிற வேறொன்றுமில்லை என்று இப்படி தன் ஆத்மாவை அறியவேண்டும்; இதுதான் ஸமாதியென்று சொல்லப்படுகிறது.

13. அல்லது, யோகசிரேஷ்டரே! பிரணவ சரீரியான ஈசுவரனை 'அ'காராதி கிரமமாக மூன்று வர்ணங்களாக அறியவும்.

14. ரிக்குவேதம் 'அ'காரம், யஜுர்வேதம் 'உ'காரம், ஸாமவேதம் 'ம'காரம், அதர்வணம் நாதம். (இப்படி பிரணவம் வேத சதுஷ்டயமாயிருக்கிறது).

15. 'அ'காரம் பகவான் பிரம்மாவாகவும், 'உ'காரம் ஸ்வயம் ஹரியாகவும், 'ம'காரம் பகவான் ருத்திரமூர்த்தியாகவும், நாதம் காரணமாகவும் இருக்கிறது.

16. அப்படியே நான்கு அக்னிகளும், உலகங்களும், அவஸ்தைகளும், ஆவஸதைகளும் (நாபி, ஹிருதய, கண்டம், தலை பிரிவுகளும்), உதாத்த முதலான ஸ்வரங்களும், காலமும் மூன்று வர்ணஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறது.

17. இவ்விதமறிந்து, மறுபடி எல்லாவற்றையும் மூன்று மாத்திரைகளில் ஒடுக்கி, துவந்தமற்ற 'அ'காரத்தை 'உ'காரத்தில் ஒடுக்கவும்.

18. 'உ'காரத்தை 'ம'காரத்திலும், அதை மஹா நாதத்திலும், அதை மாயையிலும், அதை ஜீவரூபத்திலும் ஒடுக்கவும்.

19. அந்த ஜீவனையும் ஈசுவரபாவத்தால் 'அதுதான் நான்' என்று நிச்சியமாக அறியவும். இந்த புத்தியும் வித்வான்களால் ஸமாதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

20. ஸமுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பும் நுரை, அலைகள் எப்படி மறுபடியும் அதிலேயே லயமடைகிறதோ அப்படி ஜகத் என்னிடமே லயமடைகிறது.

21. ஆகையால் 'என்னைத்தவிற எப்பொழுதும் வேறாக ஜகத்தும் மாயையும் இல்லை' என்கிற புத்தியை ஸமாதியென்று சுருதிசொல்லுகிறது.

22. எவனுக்கு இவ்விதமாக இந்த பரமாத்மா தனக்குள் பிரத்யக்ஷமாக பிரகாசிக்கிறதோ அவன் பரமஸ்வரூபத்தையடைகிறான், அவனே ஸாக்ஷாத் பராமிருதமாயிருக்கிறான்.

23. எப்பொழுது மனதிலிருக்கிற சைதன்யம் எப்பொழுதும் எல்லாவிடத்திலும் தடங்கலன்றிப் பிரகாசிக்கிறதோ அப்பொழுது அந்த யோகி ஸ்வயரூபத்தையடைகிறான்.

24, எப்பொழுது எல்லாபூதங்களை தன்னிடத்திலும், ஸமஸ்த பூதங்களில் தன்னையும் அறிகிறானோ அப்பொழுது பிரம்மத்தையடைகிறான்.

25. எப்பொழுது ஸமாதியிலிருந்து எல்லா பூதங்களையும் பார்க்கிறதில்லையோ, பரத்தோடு ஒன்றாக விருக்கிறானோ அபபொழுது அவன் கேவலமாகவிருக்கிறான்.

26. எப்பொழுது இவன் ஹிருதயத்திலுள்ள காமங்களெல்லாம் நழுவுகின்றனவோ அப்பொழுது இவன் அமிருதனாகவும் பண்டிதனாகவுமாகி க்ஷேமத்தை யடைகிறான்.

27. எப்பொழுது பூதங்களின் தனிப்பட்ட ஸ்திதியை ஒரேயிடத்திலிருப்பதாகவும், பிரமத்திலிருந்தே விஸ்தாரத்தை யடைவதாயும் அறிகிறானோ அபபொழுது அவன் பிரமமதையடைகிறான்.

28. கேவலமாயும், பரமார்த்தமாயும் தன் ஆத்மாவை எப்பொழுது அறிகிறானோ, ஜகத் மாயாமாத்திரம் என்றும் எப்பொழுது அறிகிறானோ அப்பொழுதுதான் இவனுக்கு ஸம்ஸார நிவிருத்தியுண்டு.

29. எப்பொழுது இவனுக்கு ஜன்மம், ஜரை, துக்கம், வியாதி இவைகளுக்கு ஒரே மருந்தாயுள்ள கேவலம் பிரம்மஞானம் உண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் இவன் சிவனாகிறான்.

30. ஆகையால் விக்ஞானத்தாலேயே முக்தியுண்டாகிறது; கர்மகோடிகளால் கிடையாது; ஒருக்காலும் கர்மத்தால் ஸாதிக்கக் கூடியதற்கு நித்தியத்வம் ஸித்திக்காது.

31. வேதாந்த விக்ஞானமே ஞானமாகும், மற்றதெல்லாம் அக்ஞானம்; ஹே! முனியே! ஞானத்தின் மகிமை என்னால் சொல்லமுடியாது; ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

32. வெளிச்சம் சிறிதாயிருந்தாலும் எப்படி பெரும் இருளைப் போக்கடிக்கிறதோ அப்படி ஞானுப்யாஸம் கொஞ்சமாயிருந்தபோதிலும் மகாபாபங்களை நாசஞ்செய்யும்.

33. எப்படி பெரியநெருப்பு காய்ந்தவும் ஈரமானவும் கட்டைகளை எரித்துவிடுகிறதோ அப்படி ஞானுக்னி சுபமாயும் அசுபமாயுமுள்ள கர்மங்களை க்ஷணத்தில் நாசஞ்செய்கிறது.

34. எப்படி தாமரை ஜலத்திலிருந்தும் அதனுல் ஒட்டப்படுகிறதில்லையோ அப்படி சப்தாதி விஷயங்களால் ஞானி ஸம்பந்தப்படமாட்டான்.

35. ஞானியின் பாபங்கள் க்ஷணத்தில் மந்திர மூலிகை பலத்தால் பக்ஷிக்கப்பட்ட விஷம் எப்படி ஜரித்துப்போகிறதோ அப்படி ஜீரணமாகின்றன.

36-38 பார்க்கும்பொழுதும், கேட்கும்பொழுதும், தொடும்போதும், முகரும்போதும், புஜிக்கும்போதும் நடக்கும்பொழுதும், தூங்கும்பொழுதும், மூச்சுவிடும்போதும், கிரகிக்கும்போதும், கண்மூடித் திறக்கும்பொழுதும், 'நான் கர்த்தாவன்று. போக்தாவன்று, நான் அஸங்கன், பரமேசுவரன், என் ஸந்நதியில் இந்திரியங்களெல்லாம் தொழில் நடத்துகின்றன' என்ற ஞானத்துடன் கூடியவனுய், சேர்க்கையற்று, காரியங்களை எவன் செய்கிறுனே அவன் தாமரை இலையின் ஜலம்போல பாபத்துடன் ஸம்பந்தப்படமாட்டான்.

39. எந்த நராதமன் மஹாத்மாக்களான ஞானவான்களை த்வேஷிக்கிறுனே அவன் தனியாய் ரௌரவாதி நரகத்தில் கல்ப காலம் கஷ்டப்படுவான்.

40. நல்ல நடத்தையுடையவனுனுலும், கெட்ட நடையுள்ளவனுனுலும், மூர்க்கனுனுலும், பண்டிதனுனுலும் ஞானப்யாஸத்தில் இருப்பவன் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்; ஞானவானைப்பற்றி சொல்ல வேண்டாம்.

41–49. அபேக்ஷையற்றவனும், முனியாயும், சாந்தனுயும், விரோதமற்றவனும், ஸமதர்சியாயுமுள்ளவனே, அவன் பாததூளிகளால் சுத்தமாகுவேன் என்று நித்யம் பின்தொடருகிறேன்; ஹே! முனிசிரேஷ்டரே! எப்படி ஒரு ராஜா எல்லா ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறானோ அப்படி தேவர்களாலும் முனிகளாலும் ஞானி எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத் தகுந்தவன்; எவனுடைய வீட்டை உத்தேசித்து ஞானி போகிறானோ அவனுடைய பிதிருக்கள் நல்லகதி யடையப்போகிறோம் என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள்; எவனுக்கு அனுபவபரியந்தம் புத்தி தத்வத்தில் இருக்கிறதோ அவன் பார்வைக்குள்பட்டதெல்லாம் பாபத்திலிருந்து விடுபடும்; எவனுடைய மனோவியாபாரமானது கறையற்ற ஸத்சித் ஆனந்த ஸமுத்திரத்தில் எப்பொழுதும் லயமாயிருக்கிறதோ அவனுடைய குலம் சுத்தப்படும், பெற்றவள் கிருதார்த்தையாகவும், பூமி புண்யவதியாகவும் ஆகிறது; ஞானியாகிய மகாத்மாவைப் பார்ப்பதால் ஒருவன் ஸுரேச்வரத்தை சீக்கிரம் அடைகிறான்; இதை விட்டுவிட்டு, பாபபலத்தால் ஸம்ஸாரமாகிய பெரிய ஸமுத்திரத்தில் மனிதர்கள் ரமிக்கிறார்கள்; பாலகன் ஒரு பெரிய நிதியை விட்டுவிட்டு, அதை அறியாமல், மோகபலத்தால் விருதாவாக சேஷ்டை செய்வதுபோல, மானிடர்கள் மோகத்தால் ஈசுவரேச்வரனை ஞானியை விட்டுவிட்டு சஞ்சரிக்கிறார்கள்; ஆச்சரியம்! பரமார்த்தமறிந்த ஒரு மகானை விட்டுவிட்டு, மாயையால் மோகிக்கப்பட்ட ஜனங்கள், தங்கள் ஹிதத்தின்பொருட்டு, ஹே! முனியே, அமிருதத்தைவிட்டு விஷத்தைக் குடிப்பதுபோல, சஞ்சரிக்கிறார்கள். ஜாஸ்தியாய் சொல்வதில் என்ன பிரயோஜனம்; எல்லாம் உனக்கு ஸங்கிரகமாய் வேதாந்தம் சொல்லப்பட்டதை சிரத்தையோடும், குருபக்தியுடனும் அறிந்துகொள்.

50. எவனுக்கு ஈசுவரனிடத்தில் பரமான பக்தியும், அதுபோல குருவிடத்திலும் இருக்கிறதோ அவனுக்கு இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்கள் பிரகாசமாகும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை!

51-60. ஸூதர்:—இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பகவான் மகேசுவரன், சொல்வதற்கு பாக்கியில்லாததால், சும்மாயிருந்துவிட்டார். பிரஹஸ்பதியும் மறுபடியும் வேதாந்த சிரவணத்தால் ஆநந்தத்தால் நிறைந்த ஸர்வாங்கத்துடன் ஆத்மாநந்த வசமாயினர். நீங்களும் ஹே! மஹாபிராக்ஞர்களே! என்னிடமிருந்து கிடைத்த ஆத்மஞானத்தால் கிருதகிருத்யர்கள் ஆனீர்கள்; இதில் ஒருக்காலும் ஸந்தேகம் வேண்டாம். இந்த மார்க்கத்தை பெரிய பிரயத்னத்தினலேனும் ஸ்தாபிக்கவும்; வைதிக மார்க்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டால் எல்லாம் நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகும். எவன் இதை ஸ்தாபிக்கசக்தியிருந்தும் மோகத்தால் அதைச் செய்யாமலிருக்கிறனே அவனைக் கொல்லுகிறவன் பாபியாகமாட்டான் என்று வேதாந்த நிர்ணயம்; எவன் சிரத்தையுடன் இதை நிலைநிறுத்த உத்தேசிக்கிறனே அவன் ஸாமர்த்திய மற்றவனுயிருந்தாலும் ஸர்வபாபவிமுக்தனுய் ஸாக்ஷாத் ஞானத்தையடைகிறன். எவன் தன் வித்யா கர்வத்தால் வேதமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்துகிறவனை மோசடிமுதலியவைகளால் ஜயிக்கிறனே அவன் மகாபாதகனுகிறன்.

எவன் இந்த ஞானயோக கண்டத்தை சிரத்தையுடன் நல்ல முகூர்த்தத்தில் படிக்கிறனே அவன் மறுபடியும் ஜனிக்கிறதில்லை; ஞானத்தை விரும்புகிறவன் ஞானத்தையும், ஸுகத்தை விரும்புகிறவன் ஸுகத்தையும், வேதஞானத்தை இச்சிக்கிறவன் வேதஞானத்தையும், ஜயத்தை விரும்புகிறவன் ஜயத்தையும், ராஜ்யத்தை இச்சிக்கிறவன் ராஜ்யத்தையும், பொருமையை விரும்புகிறவன் பொருமையையு மடைகிறன்.

ஆகையால் எல்லாக்காலங்களிலும் புத்திமான்களால் இது படிக்கத்தகுந்தது.

இரண்டாம் கண்டம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் கண்டம்.

முக்தி கண்டம்.

மூன்றும் கண்டம்.

முக்தி கண்டம்.

அத்தியாயம் 1.

(முக்தி, முக்தி உபாயம், மோசகம், மோசகப் பிரதம் என்ற நான்குவித பிரச்னங்களின் நிரூபணம்).

1–8. சாந்தமாயும், மகேச்வரராயும், கலப்பு அற்ற ஸத்திய விக்ஞானமாயும், அத்வயமாயும், ஸம்ஸார ரோகத்திற்கு மருந்தாயுமுள்ள பரமவஸ்துவை ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருக்கு சக்தியாக வேதஸ்வரூபமாயும் ஜகன்மாதாவாயுமுள்ள உமாதேவியிருக்கிருளோ அந்த சங்கரனை நான் மகாமாயை நிவிருத்தியின்பொருட்டு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்; எவருக்கு விக்னேச்வரர் முதல் புத்திரராகவும், வீர்யமுள்ள ஸ்கந்தரும் புத்திரரோ அந்த எல்லா தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட மஹா தேவரை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருடைய வெகு அற்ப பிரஸாதத்தால் மனிதன் முக்தனுகிருனே அந்த பரமேசுவரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருடைய லிங்கத்தை அர்ச்சனை செய்ததால் வியாஸர் எல்லா விஷயங்களையும் நன்ருக அறிந்தாரோ அந்த கிருபாநிதியான பரமேச்வரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவருடைய பார்வையை முன்னிட்டு மாயாமயமான ஸர்வ ஜகத்தும் உண்டாயிற்றோ அந்த ஒளிக்கூட்டமாயும், உமாபதியாயும், ஈசனுமுள்ள சிவனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவர் சேதனுசேதனமுள்ள ஸமஸ்தலோகத்திற்கும் ஸாக்ஷியாயும், அந்தர்யாமியாயும், (தான்) ஸ்வரூபியாயுமிருக்கிருரோ அந்த ஸாம்பரான ஈச்வரனை நமஸ்கரிக்கிறேன்; எவரை சிஷ்டர்களாகவும் சாந்தர்களாகவுமுள்ள ஜனங்கள் வேதாந்த சிரவணத்தால் (தங்கள்) ஆத்மாவாகவே அறிகிருர்களோ அந்த ஸத்தியமாயும், சித்தாகவும், சுகமாகவுமுள்ள வஸ்துவை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

9–32. ஈசபக்தராயும், சிவபூஜையில் முக்கிய கருத்துள்ள வரும், அம்பிகை ஈசுவர சரணங்களில் வாஞ்சையுள்ளவருமான ஹிரண்யாக்ஷர், கிலாந்தர், கிலேசஹரர், ஈசுவரபூஜையில் கருத்துடைய கிலீபர், ஓங்கார வல்லபர், லுப்தர், லோலுபர், லோலலோசனர், மஹாபிராக்ஞர், மஹாதீமான், மஹாபாகு, மஹோதரர், சக்திமான், சக்திதர், சங்கு, சங்குகர்ணர், சனைச்வரர், பகவான், பக்னபாபர், பவர், பவபயாபஹர், பக்னதர்ப்பர், பவபிரீதர், பாகஞர், பங்குராசுபர், அக்கினிவர்ணர், ஜபாவர்ணர், பந்தூக குஸுமச்சவி, விரக்தர், விரஜர், வித்வான், வேதபாராயணரதர், ஸமசித்தர், ஸமக்கிரீவர், ஓடு, கல்லு, தங்கம் இவைகளை ஸமமாக பார்க்கிறவர், சாகத்தை புஜிக்கிறவர், கந்தமூலங்களை புஜிக்கிறவர், சத்துருமித்திரு இல்லாதவர், காலரூபர், கலாமாலர், காலதத்துவவிசாரதர், அணிமாண்டர், முனிசிரேஷ்டர், ஸோமநாதர், புத்திமான்களிடம் பிரியமுள்ளவர், வேதவித், வேதவித்துக்களுள் சிரேஷ்டர், வித்வான் பாதங்களில் ஸேவைசெய்கிறவர், விசால ஹிருதயர், விச்வர், விச்வவான், விச்வதண்டதிருதர், பவித்திரர், பரமர், பங்கு, தாமரைப்போன்ற சிவந்த கண்களுடையவர், தொங்குகிற காதுகளையுடையவர், மஹாதேஜர், தொங்கும் மஞ்சள் ஜடையுடையவர், கிராஹ்யான புத்திரர், கிரீஷ்மர், முதலையைக் கொல்லுவதில் தீரர், லோகாக்ஷி புத்திரனிடம் உண்டானவர், லோகயாத்திரையில் சிரந்தவர், ஜைகீஷவ்யபுத்திரர், பிராதஸ்நாயி, ஜிதேந்திரியர், வத்ஸபுத்திரர், முனிசிரேஷ்டர், வம்சகாண்ட பிரபுவாகிய முனி, ஊர்த்துவரேதஸ், உமாபக்தர், ருத்திரபக்தர், மரவுரியுடையவர், ஆச்வலாயன புத்திரர், பிரம்மவித்தையில் சிறந்தமுனி, முகுந்தர், மோசகர், முக்கியர், முஸலர், மூலகாரணர், ஸர்வக்ஞர், ஸர்வவித், ஸர்வர், எல்லா பிராணிஹிதத்தில் பிரியமுள்ளவர், அத்புக்கிரர், அதிப்பிரஸன்னர், பிரமர்ண ஞானவர்த்தகர், ஆருனேயர், மஹாவீரர், ஆருணி உபநிஷத்தில் சிறந்தவர், ஆத்மவித்தையில் பிரியர், ஸ்ரீமான், ச்வேதாச்வேதர புத்திரர், ச்வேதாச்வேதர சாகையில் சிரத்தையுடன் பிரவர்த்திக்கிறவர், சதருத்திரர், சதருத்திரத்தில் பக்தியுள்ளவர், பஞ்சப்பிரஸ்தான

காரணத்தை யுறிந்தவர், பஞ்சாக்ஷரப்பிரியர், சிவசங்கல்ப மந்திரத்தில் பிரியமுள்ளவர், சிவஸூக்த பிரவர்த்தகர், லிங்கஸூக்தத்தில் பிரியமுள்ளவர், கைவல்யோபநிஷத்தில் பிரியமுள்ளவர், இந்த ஜாபால உபநிஷத்தை அத்யயநஞ்செய்து பாபங்களற்றவர், புராணர், புண்ணியகர்மர், புருஷார்த்த பிரவர்த்தகர், மைத்திராயண சுருதிசிநேகர், மஹா மைத்திராயணமுனி, பாஷ்கலா அத்யயநத்தில் பிரீதியுள்ளவர், சாகலாத்யயநத்தில்ரதர், ஸர்வசாகையிலும் பிரீதியுடையவர், இவர்களும், ஸங்கமர் முதலான மஹாரிஷிகள் 84,000 பெயர்கள் சமதமங்களோடு கூடியும், சிவபக்தி பாராயணர்களும், 'அக்னி' என்று துவக்கப்படும் மந்திரங்களால் பூசிப் பஸ்மசரீரிகளும், ருத்திராக்ஷமாலை தரித்தவர்களும், திருபுண்டரத்தோடு கூடிய நெற்றியுடையவர்களும், அளவற்ற தேஜஸ் உடைய சிவனுடைய லிங்கார்ச்சனையை தினமும் செய்தவர்களுமான இந்த ரிஷிகள், ஸத்திரயாகமுடிவில், மேருவின் சாரலில், ஸமர்த்தர்களான இவர்கள் சேர்ந்து, ஒருவருக்கொருவர் வெகு காலம் சிரத்தையுடன் யோஜித்து, முக்தி, முக்தி உபாயம், மோசகர், மோசகபிரதம் இவைகளையறிய, சங்கரனைக்குறித்து சிரத்தையுடன் தவஞ்செய்தார்கள்.

33–40. பரமாத்மாவாயும் ருத்திராயுமுள்ள சிவனுடைய பிரஸாதத்தால் வியாஸ சிஷ்யராயும், மஹா புத்திமானும், பௌராணிக சிரேஷ்டராயுமுள்ள ஸூதர் அந்த மஹாத்மாக்களின் மத்தியில், எல்லாம் அறிந்தவராகையால், தோன்றினார்: அம்முனிகளும் அந்த ஸூதரைப் பார்த்து, எழுந்து, பரபரப்புடனும், ஸந்தோஷத்துடனும், தகைத்த கண்டத்துடனும், பக்தியுடன் அநேகமுறை தண்டஞ்செய்து, பாத பிரக்ஷாளனம் முதலியவைகளால் சிரத்தையுடன் பூஜைசெய்து, சிறுநேரம் சும்மாவிருக்கும்படி செய்து, பிரஸந்நராயும், கருணாநிதியாயும், ஸர்வக்ஞராயும், ஸகல ஜகத்திற்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவருமான ஸூதரை முக்கியமான முக்தியையும், முக்தி உபாயத்தையும், மோசகரையும், மோசக பிரதரையும், இன்னும் சிலவற்றையும் குறித்து வினயத்துடன் கேட்டார்கள்; முனிகளின் அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்டு முக்

கியமான லோகஹிதத்திற்காக ஸூதபுராணிகர் முக்கண்ணனை ஸாம்பனையும், வேதாந்தங்களை அறிந்தவர்களுள் சிரேஷ்டரான வேதவியாஸரையும் தியானஞ்செய்து, நமஸ்கரித்து, பக்தியால் பரவசமாகி, ஸமஸ்த பூதங்களின் க்ஷேமத்திற்காக சொல்லத் தொடங்கினர்.

அத்தியாயம் 2.

(முக்தி பேதங்களைக் கூறுதல்).

1–8. ஸூதர்:—ஹே! வேதவித்துக்களில் முக்கியர்காள்! ஸூவிருதர்களே! (நான் சொல்லுவதை) சிரத்தையுடன் கேளுங்கள்; முன்னொருகாலத்தில் ஸ்ரீமானும், ஸமஸ்த பூதங்களின் க்ஷேமத்தை கருதினவராயும், கிரீடகேயூரம் தரித்தவரும், ரத்ன குண்டலரும், சுவர்ணவஸ்திரம்தரித்தவரும், விசாலமான நேத்திர முடையவரும், சங்குசக்கிரங்களுடையவரும், குந்தபுஷ்பம்போல் ஆகாரமுடைவரும், எல்லா ஆபரணங்களும் பூண்டவரும், முனிகள் தேவர்கள் கந்தருவர்களால் உபாஸிக்கப்பட்டவருமான நாராயணர் உத்திர கைலாஸம் என்கிற பர்வதங்களில் சிரேஷ்டமான பர்வதமாயும், ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் பாபத்தை நாசஞ்செய்வதாயும், அநேக ஜன்மங்களில் ஸித்தியடைந்து ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் பிரியமுள்ளவர்களும் மஹா புத்திமான்களான சிவ பக்தர்களாலே மட்டும் அடையக்கூடியதும், பெரியதும், வைதிக மற்றவர்களாலும் பாபிகளாலும் வேதநிந்தனையில் பிரியமுள்ளவர்களாலும் மற்றும் தேவநிந்தனை செய்கிறவர்களாலும் அடையத்தகாததும், அதிமனோஹரமாயும், அநேககோடி கல்பங்களாலும் என்னாலாவது என்குருவாலாவது அல்லது பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களாலாவது அல்லது எந்த வித்வான்களாலாவது வர்ணிக்கமுடியாததுமான பர்வதத்தை அடைந்து, ஸமஸ்த லோகத்திற்கும் ஈசுவரரும் ஹரியாயுமுள்ள மஹா விஷ்ணுவானவர் அவ்விடத்தில் மூன்று வருஷகாலம் அதிக கடுமையான தவஞ்செய்தனர்.

9–24. பிறகு பக்தபிரியரான ஸமஸ்த உலகங்களில் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார காரணராயும், ஸர்வக்ஞராயும், எல்லாம் அறிகிறவ

ராயும், எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாயும், பரமார்த்தராயும், பரானந்த ராயும், பரஞானகனராயும், அத்வயராயும், சிவராயும், சம்பு, ருத்திரன், பிரஹ்மா, மஹேச்வரன், ஸ்தாணு, பசுபதி, விஷ்ணு, ஈசன், ஈசானன், ஈசுவரன், பரமாத்மா, பரன், பாரன், புருஷன், பரமேச்வரன், புராணன், பரமன், பூர்ணன், தத்வம், பரமான முடிவு, பதி, தேவன், ஹரன், அபஹரிக்கிறவன், ரக்ஷிக்கிறவன், சிருஷ்டிக்கிறவன், புராதனன், மஹாக்ரீவன், மஹாதாரன், புசிப்பவன். ஜகத்தைக்காட்டிலும் மேலானவன், பிரபு, மஹரிஷி, பூதபாலன், அக்நி, ஆகாசன், ஹரி, நாசமற்றவன், பிராணன், ஜ்யோதி, புமான், பீமன், அந்தர்யாமி, ஸநாதனன், அக்ஷரன், தஹரம், அபரோக்ஷன், ஸ்வயம்பிரபு, அஸங்கன், ஆத்மா, சுகதுக்கங்களற்றவன், பிரதயக் ஆத்மாமுதலிய நாமங்களை யுடையவரும், உமையுடன் கூடியவரானவரும், பகவானும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணரும், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களால் எப்பொழுதும் ஹிருதயத்தில் தியானிக்கப்பட்டவரும், ஸர்வாத்மாவும், ஸகல வஸ்துக்களினின்றும் விடுதலையடைந்தவரும், விச்வமூர்த்தியும், விருஷபக்கொடியுடையவருமான பகவான் கேவலம் கிருபையால் விஷ்ணுவை அனுக்கிரகஞ்செய்து, ஹே! பிராமணர்களே! மதுரமான வாக்கால் சொன்னதாவது:—"ஹே! விஷ்ணு! எதற்காக வெகுகாலம் கடுமையான தவஞ்செய்தீர்? உன்னிடத்தில் அங்யந்தம் பிரீதியடைந்திருக்கிறேன்! ஹே! பாபமற்றவரே! அதைச்சொல்லும்." விச்வ ஜகத்மயரான இந்த விஷ்ணு சங்கரரால் இவ்விதம் கேட்கப்பட்டவுடன் மும்முறை வலம்வந்து, தண்டஞ்செய்து, பலமுறை நமஸ்காரஞ்செய்து பக்தியுடன் பரவசமடைந்தார்; ஸாம்பரரையும், பரமானந்த கடலாயுமுள்ள சிவனை அந்த புருஷோத்தமன் கண்களால் கழுத்துபரியந்தம் கொஞ்சகாலம் நன்றாக தியானித்து, ஹே! திவிஜசிரேஷ்டர்களே! பரமசந்தோஷத்தால் சங்கரனைத்தவிர வேறு ஒன்றையும் அறியவில்லை; பிறகு விழித்துக்கொண்டு பகவானான கமலக்கண்ணன் ஜகத்பதியாயும், கிருபாமூர்த்தியாயும், ஈசனாயுமுள்ள தேவனை கேட்டதாவது.

விஷ்ணு:—ஹே! பகவன்! சென்றதையும் வருவதையும் அறிந்தவரே! பவானீபதியே! சங்கரா! முக்தியையும், முக்திக்கு உபாயத்தையும், மோசகரையும், மோசகம் அளிப்பவரையும், மற்றுமுள்ளதையும் சிரத்தையுடனிருக்கிற எனக்குச் சொல்லும்.

25–26. ஸூதர்:—இவ்விதமாக ஜகத்காரணரான விஷ்ணுவால் மஹாதேவர் கேட்கப்பட்டு, ஸகலத்திற்கும் ஈசுவரியாயுள்ள, உமாதேவியை ஸந்தோஷத்துடன் பார்த்து, புன்சிரிப்புடன் பகவானும், உமாஸஹிதனும், ஸமஸ்த தேவர்களுக்கும் ஈசனும் ஹரன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! சொன்னதாவது.

27. ஈசுவரன்:—க்ஷேமம்! க்ஷேமம்! ஹே! மஹாவிஷ்ணு! ஜகத்திற்கு க்ஷேமகரமானது உம்மால் கேட்கப்பட்டது; அதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேளும்.

28–35. ஹே! ஸமர்த்தரே! வேதாந்தங்களில் முக்தி அநேக பிரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஒன்று ஸாலோக்கிய ரூபமென்றும், இரண்டாவது ஸாமீப்பிய ரூபமென்றும், மூன்றாவது ஸாரூப்யமென்றும், நான்காவது ஸாயுஜ்யரூபமென்றும், (மற்றும் ஐந்தாவது) சுகதுக்கமற்றதாயும், ஆறு விகாரங்களற்றதாயும் (உண்டாகிறது, இருக்கிறது, பரிணமிக்கிறது, விருத்தியாகிறது, குறைகிறது, நசிக்கிறது என்று ஆறு பாவவிகாரங்களற்றதாயும்), நல்லது கெட்டது அற்றதாயும், ஸர்வ த்வந்த நிர்முக்தமாயும், ஸத்ய விக்ஞான ரூபமாயும், கேவலம் பிரம்ம ரூபமென்று சொல்லப்பட்டதும், எப்பொழுதும் சுகலக்ஷணமுள்ளதும், விலக்கல் கூடுதலற்றதாயும், காணப்படாததாயும், கேட்கபடாததாயும், ருசிக்ககூடாததாயும், யுக்திக்கெட்டாததாயும், ஸர்வ ஆவரண நிர்முக்தமாயும், அறிவுக்கெட்டாததாயும், பிடிப்பற்றதாயும், வாச்சிய வாசக நிர்முக்தமாயும், லக்ஷிய லக்ஷணமற்றதாயும், எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஸாக்ஷாத் ஆத்மபூதமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயும், எப்பொழுதும் பரமார்த்தமாக பிரதி பந்தங்களற்றதாயும், தன்மாயையால் விசார தசையற்றபொழுது கட்டுப்பட்டதாயும்,

முக்கியமாயுமுள்ள இந்த முக்தி வேதமறிந்தவர்களால் பரமா முக்தியென்று சொல்லப்படுகிறது.

36. (முன்கூறிய நான்கு) மற்ற எல்லா முக்திகளும் கீழ்ப் படி என்றும், பிறப்பு இறப்புடன் கூடியதென்றும், ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளதென்றும், எப்பொழுதும் அஸூயையுடன் கூடியதென்றும், பரதந்திரம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

37–39. இம்முக்திகளில் சுகம் ஜாஸ்தியாகவும் சிரேஷ்டமாகவுமிருந்தாலும் எப்பொழுதும் துக்கத்துடன் கலந்திருக்கிறது; கிரமமாகப்போகிற அதிகாரிகளுக்கு இவை இளைப்பாறுவதற்கு இடங்களாகவிருக்கின்றன: அத்தியந்த சித்தசுத்தியடைந்த மனிதர்களுக்கு இமுக்திகள் போகத்தின் பொருட்டாகின்றன; அவை சுவர்க்கலோகங்கள்போல நச்வரங்கள்; இவை பலவிதமாக பின்னங்கள் என்று ஹே! தாமரைக்கண்ணா! அறி.

40–48. சில சிவஸாரூப்பிய முக்தியென்றும், சில விஷ்ணு ஸாரூப்பியமுக்தியென்றும், சில பிரம்ம ஸாரூப்பியமென்றும், சில பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களுடைய கீழ்ப்பட்ட ரூபங்களுக்கு ஸமம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; சில ஸதாசிவன் ரூபத்திற்கு ஸமம் என்றும், சில மற்றதேவர்களுக்கு ஸமம் என்றும், சில சிவ ஸாமீப்யமென்றும், சில விஷ்ணு ஸாமீப்யமென்றும், சில பிரம்ம ஸாமீப்யமென்றும், சில அவர்களின் அம்ச ரூபங்களுடைய ஸாமீப்யமென்றும், அவ்விதமே சிவ ஸாலோக்யம், விஷ்ணு ஸாலோக்யம் பிரம்மஸாலோக்கியம் என்றும், இவர்களுடைய அம்ச ரூபங்களின் ஸாலோக்கியமென்றும் அநேகவிதமான முக்திகள் உளவென்று அறியத்தகுந்தது.

இவைகளில் அசுத்த சித்தமுடையவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இச்சையுண்டாகிறது.

சித்த சுத்தர்களான மனிதர்களுக்கு கிரமமுக்தியில் ஆசையுண்டாகிறது; அவர்கள் உத்தமகதியை யடையவும் அடைகிறார்கள்.

49. அதிக சித்தசுத்தி யடைந்தவர்களுக்கு என் பிரஸாதத்தால் ஹே! ஹரியே! ஸாயுஜ்ய முக்தியில் நன்றாக இச்சையுண்டாகிறது.

50–51. என்னுடைய பிரஸாதமற்றவர்களுக்கு முக்தியில் இச்சையுண்டாகமாட்டாது; வேதமார்க்க நிஷ்டையுள்ளவர்களும், என்பக்தர்களாயுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கு, முக்தியில் நேராக பிரவிருத்தியடையுபட்டும், சிரத்தையுண்டாகிறது.

அந்த ஸாயுஜ்ய ரூபமாயுள்ள முக்தி சிரேஷ்டமாயும், ஜீவ பரமாத்மாக்களின் ஐக்யரூபமாயுமுள்ளது.

52. பரமார்த்மாக ஐக்யரூபமாயிருந்தாலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அக்ஞான நாசத்தால் (இந்த ஐக்கியம்) நன்றாக புலப்படுகிறதென்று வேதாந்த நிர்ணயமாயிருக்கிறது.

53. எவனுக்கு இந்த சிரேஷ்டமான முக்தியானது ஸ்வபாவமாக விருக்கிறதோ அவனுக்கு 'நான்தான் அது' என்று புலப்படுகிறதென்று என்னுடைய நிச்சயமான கருத்து.

54. எவனுக்கு இநதமுக்தி தனது ஆத்மாவின் விஷயங்களெல்லாவற்றையும் விளக்குகிறதாகப் புலப்படுகிறதோ அவனுக்கு பிராரப்தகர்மம் முடியும்வரையில் 'ஜீவன்முக்தன்' என்ற பெயருள்ளது.

55. ஹே! மஹா விஷ்ணுவே! அக்ஞானம் நீங்கியவுடன் ஸ்வதஸித்த ஆத்மாவாயிருக்கப்பட்ட முக்தியின் பிரகாசம் உண்டாகும்பொழுது, பந்தமானது, எரிந்தவஸ்திரம்போல், இல்லாமல் போகும்.

56–62. பிரபஞ்சம் தோற்றுவதால் அவனுக்கு ஜீவனம் (வாழ்வு, ஜீவதசை) நடந்துவருகிறது; அதுவும் பிராரப்த கர்மத்தின் பல போகத்தால் நாசமடையும்பொழுது அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் நிவர்த்தியாவதில் ஸம்சயமில்லை; எவனுக்கு காணப்படுகிற பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் ஸ்வப்னம்போல் நிவர்த்தியாகிறதோ அவன் முக்தன் என்பதில் ஸம்சயமில்லை;

முன்கட்டிப்பட்ட எண்ணத்தை அனுசரித்து அவன் முக்தன் என்று என்னால் சொல்லப்படுகிறது; ஆனால் (வாஸ்தவமாக) அவன் முக்தனுமல்ல, பக்தனுமல்ல முமுக்ஷுவுமல்ல, வேறு ஒருவனுமன்று.

இவ்விதமாக ஆத்மாவை ஆத்மாவால் நிச்சயமாக எவன் அறிகிறானோ அவன்தான் உத்தமஞானி; மாயையால் கட்டுப்பட்ட மற்றொருவரும் ஞானி ஆகார்;

'இவ்விதமாக நன்றாக அறிகிறேன்' என்று எவன் சொல்லுகிறானோ அவன் மூடன், ஞானவஞ்சகன், என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

முக்தியின் ஸ்வபாவம் வேதாந்தத்தாலாவது, என்னாலாவது, ஸ்வானுபவத்தாலாவது சொல்லமுடியாது; இதில் மௌனமே சரியானது.

இவ்விதமாக ஹே! விஷ்ணு! வெகு சிரத்தையுடன் உனக்கு முக்தி சொல்லப்பட்டது; நீரும் சிரத்தையுடன் இறைபாகேஷமத்தின் பொருட்டு அறியும்.

63-65 ஸூதர்:—பகவானாகிய விஷ்ணு இந்த உத்தமமான வேதாந்தத்தைக் கேட்டு ஸர்வக்ஞரும், ஸர்வபூதங்களுக்கு நன்மை பயப்பவரும், உமாதேவியோடு கூடிய அரனை முறைமுறை வலம்வந்து, பக்தியுடன் ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்கிற சிவனை தண்டஞ்செய்து, ஸ்தோத்திரித்து, அந்த மஹாதேவனை பூஜித்தார்.

அத்தியாயம் 3.

(முக்தி உபாயத்தைச் சொல்லுதல்).

1\. ஈசுவரன்:—ஹே! தாமரைக்கண்ணா! இப்பொழுது சுருக்கமாக முக்தி உபாயத்தைச சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடனும், பக்தியுடனும் அறிந்துகொள்.

2\. ஆத்மாவின் முக்கியமான முக்தி ஞானத்தினால் அல்லாது கர்மத்தால் அன்று; ஞானம் வேதாந்த வாக்கியங்களான 'தத்வமஸி' முதலிய மஹாவாக்கியங்களின் தாத்பரிய நிர்ணயத்தால் உண்டாகிறது.

3. ஹே! தாமரைக்கண்ணா! அவ்விதமாக மகத்தான மனோ விருத்தி உண்டாகுங்கால், விசாரணையால், இந்த ஆத்மாவே பிரம்ம மாக பிரகாசிக்கிறது.

4. இதனாலேயே ஆத்மாவின் அக்ஞானமானது ஆத்மாவி லேயே லயமடைகிறது; அப்படி ஸ்வாத்ம அக்ஞானம் லயமடைந் தால் த்வைதவஸ்து நாசமடையும்.

5. த்வைதவஸ்து நசித்தால் நல்லது கெட்டது என்ற புத்தி நசிக்கிறது; புத்தி நாசத்தால் விருப்பும் வெறுப்பும் நாசமடைகின் றன.

6–7. இவைகளின் நாசத்தால் ஹே! மஹாவிஷ்ணு!, தர்ம அதர்மங்கள் நாசமடைகின்றன; தர்மாதர்மங்களின் நாசத்தால் தேகமும், விஷயமும், இந்திரியங்களும் நசிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; 'ஞாத்வாதேவம்' என்ற ச்ருதி வசனமிருப்பதால்.

லோகத்தில் கடத்தினுடைய அக்ஞானமானது கடஞானத் தால் எப்படி நாசமாகிறதோ அப்படி ஆத்மஞான மாத்திரத்தால் ஆத்மாவின் அக்ஞானம் நசிக்கிறது.

8–10. எப்படி பழுதையின் அக்ஞான நாசத்தால் அதில் தோன்றுகிற ஸர்ப்பம் நாசமடைகிறதோ அப்படியே ஆத்ம அக் ஞான நாசத்தால் ஸம்ஸாரம் நாசமடைகிறது.

ஆகையால் அக்ஞான மூலத்தையுடைய ஸம்ஸாரத்தின் நா சம் ஆத்மதத்வ ஞானத்தால் உண்டாகிறது; அந்த தத்வம் கேவ லம் பிரம்மமே;

எப்படி ஸர்ப்பம் என்கிற இந்த அம்சத்திற்கு கம்பு முதலி யது ஆதாரமோ அப்படியே இந்த ஸம்ஸாரிக்கு கேவலம் பிரம்ம மே ஆதாரம்.

11. 'இதைச் செய்கிறவன்' 'இது செய்யப்படவேண்டியது' என்ற ஞானத்தால் அக்ஞானமூலம் ஏற்படுகிறது.

12–13. அக்ஞானத்தைக் கர்மம் பாதிக்கமாட்டாது; கர்மத் தால் முக்கிய முக்தி ஸித்திக்கும்பக்ஷத்தில் அது ஸ்வர்க்கம்போல்

நசிக்கிறது என்பதில் ஸந்தேகமில்லை; ஆதலால் கர்மத்தால் கோடி கல்பங்களானாலும் முக்திபெற முடியாது.

14. கர்மத்தால் கீழ்ப்பட்ட முக்தி உண்டாகலாம்; அது கேவலம் ஞானத்தால்மட்டும் உண்டாகாது; கர்மமும் இரண்டு விதமாகவிருக்கிறதென்று ஹே! ஸமர்த்தரே! அறி.

15. ஒன்று ஆந்தர கர்மமென்றும், மற்றொன்று பாஹ்யம் என்றும் அறி; வாக்கு காயத்தால் பாஹ்யகர்மமும், மனஸால் ஆந்தரகர்மமும் உண்டாகின்றன.

16. இதில் (ஆந்தர கர்மத்தை) எல்லாம் பரப்பிரம்மமே தவிர வேறொன்றுமில்லையென்று எவன் சிரத்தையுடன் நித்தியம் உபாஸிக்கிறானோ அவன் நல்ல ஞானத்தையடைகிறான்.

17–18. எந்த புருஷன் தேவதேவ ஈசனையும், முக்கண்ணனையும், சந்திரசேகரனையும், உமார்த்த விக்ரஹனையும், சுத்தனையும், நீலகிரீவனையும், மஹேச்வரனையும், குணமூர்த்திகளான பிரம்மா விஷ்ணு மஹாதேவர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவரான பரமேச்வரனை உபாஸிக்கிறானோ அவனுக்கும் பரமேச்வரனுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட ஞானம் உண்டாகிறது.

19–20. அல்லது சித்தகல்மஷமிருந்தால் சிவஸாரூப்யமடைந்து, மகாபோகங்களை அனுபவித்து, ஈசுவரஞானமடைந்து பரமமான கதியையடைகிறான்.

21–22. எவன் குணமூர்த்திகளில் சிவனை உபாஸிக்கிறானோ அவன் ருத்திர ஸாரூப்யத்தையடைந்து கிரமமாக ஞானத்தால் மோக்ஷமடைகிறான். எவன் ருத்திரனுடைய கீழ்ப்பட்ட மூர்த்தியை சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் ருத்திர ஸாரூப்யத்தையடைந்து, அதிக பிரியமுள்ள போகங்களை யனுபவித்து சித்த பரிபாகத்திற்கு தகுந்தபடி சிவஸாரூப்யத்தையும், சிவஞானத்தால் சிவஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.

23–26. எவன் ஈசனுடைய மிகக் கீழ்படியான மூர்த்தியை உபாஸிக்கிறானோ அவன் ருத்திர ஸாலோக்யத்தையடைந்து

அநேக போகங்களை யனுபவித்து, கிரமமாக ருத்திர ஸாரூபத்தையும், ருத்திர ஸாமீபத்தையும், ஞானத்தால் ஸாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான்.

அல்லது விஷ்ணுலோகம் முதலியவைகளையடைந்து, அங்குள்ள மகாபோகங்களை யனுபவித்து, புவியில் நல்ல பிராமணர்களின் வம்சத்தில் ஜனிக்கிறான்.

27–32. எவன் எப்பொழுதும் சிரத்தையுடன் உன்னை (விஷ்ணுவை) உபாஸிக்கிறானோ அவன் சித்தசுத்தனாய் உன்னையடைந்து கிரமமாக என்னையுமடைந்து, போகங்களையும் அனுபவித்து, ஞானத்தையடைந்து முக்தியை யடைகிறான்.

அல்லது மனதில் கல்மஷமிருந்தால் விஷ்ணு சாரூப்யமும், சாமீப்யமும் அல்லது ஸாலோகத்தை யடைகிறான். எவன் உன்னுடைய கீழ்ப்பட்ட மூர்த்தியை சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறானோ அவன் உன்னுடைய ஸாமீப்யத்தையடைந்து கிரமமாக முக்தியடைகிறான்.

எவன் மிகக் கீழ்ப்படியாயுள்ள உன்மூர்த்தியை உபாஸிக்கிறானோ அவன் உன் ஸாலோக்கியம், ஸாமீப்யம், அல்லது ஸாரூப்யத்தை அடைந்து திரும்பவும் சித்தபரிபாகத்துக்கு தகுந்தபடி, என்னையடைந்து ஞானத்தினால் முக்தியடைகிறான்.

அல்லது சித்தத்தில் கலக்கமிருந்தால் பிரமன்முதலிய லோகத்தையடைந்து, அங்கு மகாபோகங்களை யனுபவித்து கிரமமாக பூமியில் ஜனிக்கிறான்.

33–38. எவன் தன் ஹிருதயத்தில் பிரமனை அக்ஷமாலை தாரியாகவும், வெண்ணிறமுள்ளவனாகவும், கையில் கமண்டலம் தரித்தவராகவும், வரத அபய ஹஸ்தராகவும், சரஸ்வதியுடன் கூடியவராகவும், ஈசுவரனாகவும் உபாஸிக்கிறானோ அவன் பிரம்ம ஸாரூப்யத்தையடைகிறான்.

சுத்தசித்தனானால் உன்னையடைந்து, பின்பு என்னையும், அடைந்து, அத்வய ஞானமடைந்து அதனால் மோக்ஷமடைகிறான்.

அபக்வசித்தனுயிருந்தால் பிரம்மலோகத்தில் மஹாசுகங்களை யனுபவித்து மிகபுத்திசாலியாக, பூமியில் நல்ல ஆசாரகுலத்தில் ஜனித்து, பூர்வ வாஸனையால் பிரம்மதியானத்தில் முக்தியடைகிறான்.

பிரம்மாவின் உத்கிருஷ்டமான மூர்த்தியை எவன் உபாஸிக்கிறானே அவன் பிரம்ம ஸாமீப்யத்தை யடைகிறான்; இதில் விசாரிக்கவேண்டிய காரியமில்லை.

39–44. அந்த மனிதன் சித்தசுத்தியடைந்து கிரமமாக என்னையடைகிறான்; சித்தசுத்தியில்லாவிடில் கிரமமாக பூமியில் ஜனிக்கிறான்;

பரமேஷ்டியான பிரம்மாவின் மிகக்கீழ்பட்ட மூர்த்தியை உபாஸிப்பவன் ஸாலோகத்தையும், சுத்தனுல் மோக்ஷத்தையும், அசுத்தனுல் அதிக துக்கங்களையு மனுபவித்து கிரமமாக பூமியில் ஜனிக்கிறான். எவன் சிரத்தையுடன் எந்த தேவதையையாவது நித்தியம் உபாஸிக்கிறானே அவன் சித்தபரிபாகத்திற்கு தகுந்தபடியும், மூர்த்தியின் உத்கிருஷ்ட பலத்தினுலும் ஸாலோக்கிய முதலிய பதங்களையடைந்து பிற்பாடு பிரம்மபதத்தையும், விஷ்ணு பதத்தையும், உத்தமமாயுள்ள என்பதத்தையுமடைந்து, என்னுல் ஞானத்தையும், அதனுல் இந்த பந்தத்திலிருந்து மோக்ஷத்தையுமடைகிறான்.

அல்லது, அமுக்கனடைந்தவனுயிருந்தால் அநேக போகங்களை யடைந்து, பூமியில் ஜனிக்கிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

45–49. எவன் எல்லா மூர்த்திகளிலும் நான் இருக்கிறதாக அறிந்து பக்தி சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறானே அவன் அந்த மூர்த்தி உத்கிருஷ்டத்தினுலும், சித்தபரிபாகத்திற்குத் தகுந்தபடி சீக்கிரமாகவாவது,மெதுவாகவாவது, என்னுடைய ஸர்வோத்தமமாயுள்ள உத்கிருஷ்ட மூர்த்தியையடைந்து என்னுல் சிவஞானத்தையும், அதனுல் உத்தமகதியையும் அடைகிறான்.

இவ்விதமாகவே கிரமமாக ஹே! விஷ்ணு! பாஹ்யகர்ம கிரமத்தால் என்னையடைந்து சிவஞானத்தையும் அதனுல் முக்தியை யுமடைகிறான்.

சுத்தியடையாதவனுயிருந்தாலும் பாஹ்யகர்மத்தால் அங்கங்கு ஸாலோக்யாதி பதங்களையடைந்து புண்யகர்மத்திற்கு நாசம் வருங்கால் பூமியில்ஜனித்து திரும்பவும் முன்போல் கர்மத்தைச் செய்கிருன்.

50. பாஹ்ய கர்மத்தால் கிரமமாக கொஞ்சகாலத்தில் முக்தி ஸித்திக்கிறது; ஆந்தரத்தால் சீக்கிரமாக முக்திகிடைக்கிறது.

51. எப்படி ஆந்தர உபசாரத்தால் மனிதர்களுக்கு ஸ்திரீகள் பிரியமோ அப்படியே ஆந்தரயாகத்தால் மனிதர்கள் எனக்கு பிரியமுள்ளவர்கள்.

52–54. பாஹ்யகர்மம் ஹே! மஹாவிஷ்ணு! ஞான இச்சையை உண்டாக்கும்;

'இவைகள்' 'நல்ல ஞானத்திற்கு அங்கங்கள் ஆகின்றன' என்று நித்தியமான ச்ருதி கூறிபடிய கர்மங்களை தியாகஞ்செய்தலும், சமதமாதிகளும் அவ்விதமே ஞான இச்சையைப்பயக்கும்.

என் ஸம்பந்தமானதும் உத்தமமான வாராணஸி முதலிய ஸ்தலங்களில் வாஸம்மாத்திரமே மரணத்திற்கு பிறகு திவ்யமான ஞானத்தைக் கொடுக்கும், என்று ஸத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

55. தினந்தோறும் 12000 பிரணவத்தை எவன் ஜபிக்கிருனே அவன் மரணத்திற்குமேல், என் அருளால், என் ஞானத்தையடைகிருன்.

56–57. எவன் பிரணவத்தோடுகூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தை தினந்தோறும் 12000 சிரத்தையுடன் ஜபிக்கிருனே அவன் மரணத்திற்கு பிறகு சிரேஷ்டமான என் ஞானத்தை என்னுல் அடைந்து அதனுல் பரமாகிய முக்தியை யடைகிருன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

58–60. எந்த மனிதன் சிரத்தையுடன் 'சதருத்திரத்தை' தினந்தோறும் ஜபிக்கிருனே அவன் மரணத்திற்கு பிறகு ஞானமடைந்து அதனுல் பரமகதியை யடைகிருன்.

ஹே! அச்சுத! எந்த பாஹ்யகர்மங்கள் மரணாந்தரம் என்னுடைய ஞானத்தைக் கொடுக்கிறதென்று உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டதோ அவை நல்ல நடையுள்ளவர்களுக்கேதவிற மற்றவர்களுக்கன்று.

61. சிரத்தை யில்லாமலும் பாபிகளாயு முள்ளவர்களுக்கு ஹே! ஜனார்தனா! சிவக்ஷேத்திர வாஸமே மரணாந்தரம் முக்தி யளிக்கும்.

62–65. பூர்வகாலத்தில் கோலாஹலன் என்ற பெயருடைய ஒரு சூத்திரன், தலை விதியால், காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் தன் பிதாவைக்கொன்று மாதாவை மோகத்தால் கூட்டிக்கொண்டு ஹே! கேசவ! வேதாரண்யத்தில் தன் இச்சைப்படி சஞ்சரித்து மரணமடைந்தான்; அந்த ஸ்தலத்தில் வாஸஞ்செய்த மாத்திரத்தில் அக்கொடிய மனிதன் தன்பாபத்தைப் போக்கடித்து, சுத்தசித்தனாகி வேதாரண்ய ஈசனான என் பிரஸாதத்தால் வேதாந்த ஞானத்தையடைந்து மோக்ஷத்தையடைந்தான்.

ஆகையால் மோக்ஷ இச்சையுள்ளவர்களுக்கு முக்கியமான சிவக்ஷேத்திரங்களில் சன்பக்தியுடன் வஸிப்பதே நலம்.

66. சூதர்:—இவ்விதமாக ஈசனால் சொல்லப்பட்ட புருஷோத்தமன் அவரை நமஸ்கரித்து மிகபக்தியுடன் மறுபடியும் கேட்டதாவது.

67. விஷ்ணு:—ஹே! சங்கர! காருண்யமூர்த்தி! வேதாரண்ய மகாத்மியத்தை கேட்க விரும்புகிறேன்; எனக்கு பகவானே! அதை இப்பொழுது சொல்லும்.

68–74. ஈசுவரன்: ஹே! விஷ்ணு! வேதாரண்யத்தின் வைபவத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; அதிக சிரத்தையுடன் ஜகத்திற்கு நன்மையான இதை கேள்!

ஸ்ரீமத் வல்மீகம் என்று பெயருள்ள என் ஸ்தானத்திற்கு தெற்கே ஸமுத்திரக்கரையில் என்பக்தர்களால் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டதான ஒரு ஸ்தலம் இருக்கிறது;

முன் சிருஷ்டியில் எல்லாம் லயமடைந்தபோது என்னிடத்தில் நித்தியமாயுள்ள வேதங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்காரரூபமாயிருந்து, பூர்வம்போல் கல்பாரம்பத்தில் விமலமான அந்த வேதங்கள் மறுபடியும் என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டு ஸமஸ்தலோக ரக்ஷார்த்தம் சரீரத்தோடு கூடியதாய் சிரத்தையுடன் வேதாரண்யம் என்ற மஹத்தான க்ஷேத்திரத்தையடைந்து, வேததீர்த்தம் என்று பெயருடையதும், ஸமுத்திரத்தில் அரையோஜனை நீளம், கால் யோஜனை அகலமுமுள்ள இடத்தில் பானுவாரம் பர்வங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து வேதாரண்ய நாயகனை பூஜித்தன.

75. உமாபதியான அந்த வேதாரண்ய நாதரும் தேவியுடன் அந்த வேதங்களுக்கு பிரஸாதம் அளித்தார்.

76–77. என் புத்திரனான ஸ்கந்தரும் அந்த மகத்தான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, வேதாரண்ய நாதரை ஆராதித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் மஹாவீர்ய பராக்கிரமமுடைய தாரகாசுரனைக் கொன்று ஸர்வலோகத்திற்கும் சுகத்தைக் கொடுத்தார்.

78–79. இவ்விடத்திலேயே நாரதமுனி பர்வங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து வெகு சிரத்தையுடன் வேதாரண்ய நாதனை ஆராதித்து ஸர்வக்ஞரான ஸநத்குமாரரிடம் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிக்கும் ஆத்மஞானத்தைப் பெற்றார்.

80–81. இந்த தீர்த்திலேயே ஸ்நானஞ்செய்து யாக்ஞியவல்கியமுனி பர்வகாலத்தில் காலவேளையில் வேதாரண்ய ஈசுவரனை ஆராதித்து அவர் பிரஸாதமாத்திரத்தால் சீக்கிரமாக யோகீசுவரரானார்.

82–84. அப்படியே கார்கியும், மைத்திரேயியும் அந்த வேததீர்த்தத்தில் பர்வகாலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, லிங்கரூபியான அந்த வேதாரண்ய நாதரை மும்முறை வலம்வந்து, பூமியில் நமஸ்கரித்து, அவருடைய பிரஸாதத்தாலேயே யாக்ஞியவல்கியரிடம் முக்தியைக்கொடுக்கும் ஞானயோகத்தை யடைந்தார்கள்.

85–86. ச்வேதகேது முனியும் அவ்விடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வேதாரண்யாதிபதியான ஹரனை மும்முறை வலம்வந்து,

பரமமான பக்தியுடன் தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து ஸர்வ ஸம்ஸார காரணமான அக்ஞான நாசத்தைச்செய்யும் ஸாக்ஷாத் ஆத்மஞானத்தை பிதாவான உத்தாலகரிடமிருந்து அடைந்தார்.

87–88. வருணனும் இந்த வேததீர்த்தத்தில் பர்வத்தில் சிரத்தையுடன் ஸ்நாநஞ்செய்து வேதாரண்ய மகாதேவரை ஆராதித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் ஆத்ம தர்சனமடைந்தார்.

89–90. அவர் புத்திரரான பிருகுவும் அந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து வேதவேதாந்த நாயகரான வேதாரண்ய ஈசனை வலம்வந்து, சங்கரனை பூஜித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் தன் பிதாவினிடமிருந்து பிரம்மாத்ம ஐக்கியத்தை பிரகாசிக்கும் அபரோக்ஷ ஞானத்தை யடைந்தார்.

91–92. திருசங்குவும் இந்தவேத தீர்த்தத்தில் பர்வங்களில் ஸ்நாநஞ்செய்து, வேதாரண்ய ஈசுவரனை ஆராதித்து திரடமாயும் ஸர்வதுக்கங்களைப் போக்குவதான பரமஞானத்தை யடைந்தார்.

93–95. இந்த அதிசோபனமான வேதாரண்யத்தில், இந்த வேததீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, அம்பிகாநாதராகிய ஸ்ரீவேதாரண்ய நாயகரைத் தரிசித்து, பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, அவர் பிரஸாதத்தால் வெகுபேர்கள் முக்தியடைந்திருக்கிறார்கள்.

96–98. இவ்விடத்தில் பூதானஞ்செய்கிறவன் ருத்திரலோகத்தில் மகிமையடைகிறான்; வீடுதானஞ்செய்கிறவன் ஸம்சயமின்றி ருத்திரபதமடைகிறான்; தனதான்யம் கொடுப்பவன் குபேரஸமனாகிறான்; அன்னதானஞ்செய்கிறவன் ரோகமற்றவனாகிறான்; திலதானத்தால் மகாபாபங்களினின்றும் விடுதலையடைவதில் ஸந்தேகமில்லை; கன்யாதானத்தால் பார்வதிலோகத்தை யடைகிறான்; வஸ்திரதானத்தில் ஸந்தேகமின்றி தேவேந்திரனாகிறான்;

99–101. விஷு அயனம், சந்திரசூர்ய கிரஹணங்கள், வ்யதீபாதம், பர்வங்கள், ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரம், இந்து வாஸரம் முதலான தினங்களில் இந்த வேததீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, எவனொருவன் சிரத்தையுடன் வேதாரண்ய நாயகரை மும்முறை

வலம்வந்து, தண்டஞ்செய்து, தீபதானமும், ஒரு நிஷ்கமாத்திரம் தனமும் சிரத்தையுடன் ஒரு சிவயோகிக்கு கொடுத்து உபவாஸமிருக்கிறனோ அவன் முக்தன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

102–105. நல்ல முகூர்த்தத்தில் எவன் இதில் ஸ்நானஞ் செய்து, மகேசனை தரிசித்து, சிவயோகிகையில் ஒரு பணமாவது சந்தோஷத்துடன் கொடுக்கிறனோ அவன் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

இதில் மரணமடைந்தால் நிச்சயமாக முக்தியடைகிறான்; பக்தியுடன் கூடியவர்களுக்கு சோகங்களை அபகரிப்பதும், என்னாலும், என்தேவியாலும், என்முக்கிய பக்தர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும், போகமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதுமாக இந்த ஸ்தலம் இருக்கிறது.

106. ஸர்வவேதாந்த ஸங்கிரஹமான முக்தி உபாயம் என்னால் சொல்லப்பட்டது; ஹே! அச்யுதா! இதை நீ சிரத்தையற்ற மனிதனுக்கு சொல்லக்கூடாது.

107. ஸூதர்:—இந்த மஹேசுரவனுடைய வாக்கியத்தை ஹரிகேட்டு, ஈசனை நமஸ்கரித்து, வெகு திருப்தியடைந்தார்.

அத்தியாயம் 4.

(மோசக கதனம்).

1. ஈசுவரன்:—இனி இப்பொழுது ஹே! புருஷோத்தம! மோசகனைச் சொல்லுகிறேன்; வேதமொன்றுலேயே சொல்லப்பட்ட இதை சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் அறி.

2–7. முன்னொருகாலத்தில் ஸமஸ்தவித்தைகளுக்கு இருப்பிடமாயும், மனோஹரமாயும், அகாரமுதல் க்ஷகாரம்வரையிலுள்ள அதிநிர்மலமாயிருக்கிற அக்ஷரங்களால் ஆக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்துடனும், ஞானமுத்திரையை தரித்தவளும், பரையாயும் அக்ஷமாலை தரித்தவளும், தங்கக் கமண்டலத்தை தரித்தவளும், எல்லா ஞான ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், புஸ்தகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பவளும், குந்த இந்து புஷ்பத்திற்கு சமான நிற

முடையவளும், காதில் இரண்டு குண்டலங்கள் அணிந்தவளும், புன்சிரிப்புடனும் அழகுடனும் விசித்திரமான கையாபரணங்களால் ஜ்வலித்துக்கொண் டிருப்பவளும், ஜடையோடு கூடினவளும், அர்த்த சந்திரனால் சோபிக்கப்பட்ட கிரீடத்தை யுடையவளும், தாமரை புஷ்பத்தில் வீற்றிருப்பவளும், நீலமான கழுத்துடையவளும், முக்கண்ணுடையவளும், ஸர்வலக்ஷணங்களும் ஸர்வாபரணங்களும் பொருந்தியவளும், தேவகந்தர்வ ராக்ஷஸர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவளுமான ஸரஸ்வதிதேவி பக்தியுடன் என்னை நமஸ்கரித்து இந்த கேள்வி கேட்டாள்.

8. நானும் ஹே! புருஷோத்தம! பரமமான கிருபையுடன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தின்பொருட்டு மோசகனை ஸரஸ்வதிதேவிக்கு சொன்னேன்.

9. பிரமன்முதல் ஸ்தாவரம்பரியந்தம் பசுக்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன; அவைகளுக்கு தேவனுயுள்ள யான் பதியானபடியால் என்னை வித்வான்கள் பசுபதி என்று கூறுவார்கள்.

10. இந்த பசுக்களை ஹே! ஸரஸ்வதி! மாயாபாசத்தால் கட்டுகிறேன்; அந்த பசுக்களை எல்லாம் விடுதலைசெய்கிறவன் நானே.

11. என்னையே மோசகன் என்று நித்யமாயும் ஸாத்வீயாயுமுள்ள சுருதி சொல்லுகிறது; பிரமாணங்களுக்குள் சுருதி பலமுடையதென்று சொல்லப்படுகிறது.

12–13. ஏனெனில் அந்த சுருதிக்கு தன்னாலாவது மற்றவைகளினாலாவது ஒருக்காலும் தோஷம் ஸம்பவிக்கிறதில்லை; நேத்திரமுதலான இந்திரியங்களால் உண்டாகும் மற்ற பிரமாணங்களுக்கெல்லாம் அவித்தையால் தோஷத்தன்மை இருக்கவே செய்கிறது; அதனால் அவைகளுக்கு வேதவாக்கியத்துடன் விரோதமுண்டாகுங்கால் பிராமாண்யம் கிடையாது.

14–16. ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும், பாரதமுதலானதும் ஹே! ஸுந்தரி! வேதத்தை மூலமாகவுடையன; ஆகையால் மூலத்துடன் விருத்தம் வருங்கால் அவைகளுக்கு பிரமாணம் ஸித்திக்கிறதில்லை.

பாஞ்சராத்திரம்முதலிய மார்க்கங்களுக்கு வேதம ஆதார மன்று; அவை ஸ்வதந்திரங்கள்; ஆகையால் யோசிக்குங்கால் பிராந்திமூலமாய் இருக்கின்றன; ஆனாலும் இந்த மார்க்கங்களில் எந்த அம்சம் வேதத்துடன் விரோதப்படுகிறதில்லையோ அது சில அதிகாரிகளுக்கு பிரமாணம் என்று சொல்லப்படும்.

17–19. வேதமார்க்கத்தினின்று அடியோடே விலகிய பிராணிகளுக்கு பாஞ்சராத்திரம்முதலிய மார்க்கங்கள் காலகிரமத்தில் உபகாரஞ்செய்யும்; தந்திரங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ஹே! தேவி! நான் நேரில் காணப்படமாட்டேன்; கொஞ்சகாலத்தில் அந்தந்த தேவதைவழியாக நான் அடையப்படுகிறேன்.

20. அதிலும் கர்ம நிஷ்டர்களைக்காட்டிலும் ஞான நிஷ்டர்களுக்கு சுலபமாக காணப்படுகிறேன்; ஞானிக்கும் நான் காணப்படுகிறதில்லை; அவர்களுடைய கேவலம் ஆத்மாவாக நான் இருப்பதால் (நான் வேறாக அடையப்படுகிறதில்லை).

21. ஆத்மரூபமாயுள்ள நானே எல்லோருக்கும் ஸம்ஸார மோசகனாயிருக்கிறேன்; என்னைவிட வேறொருவரும் இல்லை; 'மனிதன் அறியாதவனன்று' என்று நித்தியமான ச்ருதிசொல்லுகிறது.

22. ஸாம்பனாயும் ஈசனாயுமுள்ள என்னைத்தவிர வேறு மோசகன் கிடையாது; நான் ஸம்ஸாரத்தை யடைந்தவனல்ல; ஸ்வபாவமாக ஸர்வக்ஞனாயிருக்கிறேன்.

23. என்னைக்காட்டிலும் மற்ற ஜீவராசிகள் ஆத்மஞானமற்றவர்களாகவும், மாயையால் சூழப்பட்டவர்களாகவும், எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரிகளாகவும், மோச்சியர்களாகவும் (விடுதலைக்குப் பாத்திரமாகவும்) இருக்கிறார்கள்; பிரகிருதியோ கேவலம் ஜடமாகவுமிருக்கிறது. (அதனால் அதுவும் மோசகமாகமாட்டாது).

24. ஆகையால் ஸமஸ்த பசுக்களினுடைய ஸம்ஸார மோசகன் நானே; என்னைத்தவிற வேறுபுமான் இல்லை, இது ஸத்யம் என்று சாச்வதமான ச்ருதிகூறுகிறது.

25. ஹே! மஹாவிஷ்ணு! ஜகன்மாதவாயும், வேத ஸ்வரூபியாயுமுள்ள ஸரஸ்வதி இவ்விதமாக என் வாக்கியத்தைக்கேட்டு என்னை பக்தியுடன் பூஜித்தார்.

26. நீயும் அத்யந்த கல்யாணகுணங்களோடும் விசேஷமாக என் பக்தனுயுமிருக்கிறாய்; உனக்குச் ஸமமாக இந்த உலகில் ஒருவனும் கிடையாது.

27–28. ஆதலாலே உனக்கு என்னால் ஸம்ஸார மோசக விஷயஞ்சொல்லப்பட்டது; வேதமார்க்கத்திலிருக்கிறவர்களாயும், தார்மிகர்களாயும், அஹங்கார மற்றவர்களாயும், சுத்தர்களாயும் இருக்கப்பட்ட என் பக்தர்களான த்விஜர்களுக்கு என்னால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை நீ உபதேசிக்க வேணுமேயன்றி மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாது.

29. ஸூதர்:—புருஷோத்தமன் இதைக்கேட்டு, ஆதியாயும், உமாஸஹாயனும், வெண்ணிறமான சந்திரகலையை சிரஸில் பூஷணமாக தரித்தவராயும், எல்லா தேவர்களாலும் யோகிகளாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவராயும் உள்ளவரை ஸம்ஸார மோசகன் என்று பக்தியுடன் அறிந்தார்.

30. சிரேஷ்டம், தாழ்மை என்ற பேதமற்ற மற்று, ஸத்யமாயும், நித்தியமாயும், அத்வயமாயும், 'சிவன்' என்ற நாமம் பூண்டதாயும், ஸர்வ நாதனுயும் இருப்பவரை நமஸ்கரித்து, சிஷ்டர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டவரும், மங்களத்தை தருவருமான சிவனை சிரத்தையுடன் நல்ல வாக்கால் ஸ்துதித்து, அந்த தாமரைக் கண்ணன் பரவசமானுர்.

31. ஹே! முனிசிரேஷ்டர்களே! கேளுங்கோள்! மோசகனையுடைய ஸாதகமாயிருக்கிற ஒரு விஷயஞ் சொல்லுகிறேன்.

32–47. முன்னொருகாலத்தில் ஒரு த்விஜசிரேஷ்டர் சிரத்தையுடன் வைதிக கர்மங்களைச்செய்து, அதனால் பாபங்களை தகித்து, சுத்தமனதுடன் கூடியவராய், ஜனன மரணங்களுக்கு மிகப் பயந்து கிரமமாக எல்லா தேவர்களும் தன் ஸம்ஸாரத்தை மோசகஞ்செய்வார்கள் என்று நினைத்து பூஜித்தார்; அவர்களும் ஜனன

மரணங்களோடு கூடியவர்களென்று விசாரணையினால் அறிந்து, அவர்களை நீக்கி, பகவானையும், முக்கண்ணனையும், தொங்குகின்ற ஜடாமுடிகளுடன் கூடியவராயும், சந்திரசேகரனும், நீலகண்டரும், சரத்கால சந்திரகிரணம்போன்ற வெண்ணிறமுள்ளவனும், பசுவின் பாலைப்போன்ற வெளுத்த ஆகாரமுள்ளவனும், சந்திரபிம்பம்போன்ற முகத்தையுடையவனும், புன் சிறிப்போடும் ஸந்தோஷத்தோடு கூடியவனும், தன் ஆத்மதத்வத்திலேயே முக்கியமாக இருக்கப்பட்டவனும், கங்காதரனும், மங்களகரனும், சாந்தமூர்த்தியும், ஸர்வாபரண பூஷிதரும், ஸர்வ லக்ஷணங்களோடு கூடினவரும், வீராஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், வேதமாகிய யக்ஞோப வீதத்தை தரித்தவரும், பஸ்மதாரையால் மனோக்கியராயுள்ளவரும், நாகாபரண பூஷிதரும், புலித்தோலை யணிந்தவரும், சுத்தரும், ஸுகமான யோகபட்டத்துடன் கூடியவரும், எல்லா பிராணிகளின் ஆத்மாவிலிருக்கிற அக்ஞானமாகிற அபஸ்மார வியாதியினுடைய பின்பாகத்தை மிதித்துக்கொண்டிருக்கிற (தன் இடது) காலையுடையவரும், தெளிவான ஞானமுத்திரையை உடையவரும், ஹாரனும், ஸமஸ்த ஞானரத்னங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான புஸ்தகத்தை கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும், ஸகல தத்வங்களாகிற அக்ஷமாலையையும் கமண்டலத்தையும் உடைந்நானவரும், ஸ்வரூபமாயுள்ள பரமானந்தமாகிற பராசக்தியை பாதி சரீரமாக உடைத்தானவரும், தர்மரூபமான விருஷப வாகனத்தோடு கூடியவரும், தர்மிகர்களாலும் வேதத்தின் கரையைக் கண்டவர்களுமான முனிகளால் சூழப்பட்டவரும், மனோஹரனும், ஸமஸ்த வித்தைகளுக்கு ஈசனும், ஈச்வராகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரனும், நாசமற்றவரும், பிறப்புமுதலியவைகளினின்று அடியோடே நீங்கியவரும், ஓங்காரமென்ற தாமரைப்பூவில் வீற்றிருட்பவரும், தன் ஆத்மவித்தையை அளிப்பதால் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரமோசகரும், ருத்திரனும், மிகக்கிருபையால் எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையில் பிரீதியுள்ளவரும், எல்லா உபாஸகர்களுடைய மனோபீஷ்டத்தைப் பூராவாக அளிக்கப்பட்டவரும், ஜகத்சிருஷ்டி முதலியவைகளுக்குக் காரணருமான தக்ஷிணாமூர்த்தி தேவனை

யடைந்து, மகாபக்தியுடன் அநேகம்தடவை நமஸ்கரித்து, சக்தி யானுசாரம் பூஜித்து 'ஹே! ருத்திரனே! உன்னுடைய தெற்கு நோக்கிய முகத்தால் என்னை ரக்ஷியும்' என்று சொல்லி, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த தேவனை பக்தியோடு பூஜித்தார்.

48-51: அதன்மேல் மஹாதேவனுயும் ஈசனுயுமுள்ள தக்ஷிணுமூர்த்திதேவன் தன் ஆத்மஞானத்தை அந்த விப்ரனுக்கு உபதேசித்து, அவனுடைய ஸம்ஸார பாசத்தை அந்த உமாபதி அறுத்தார்; அநேக ஜந்துக்கள் தக்ஷிணுமூர்த்திப் பிரஸாதத்தால் சிரமமில்லாமல் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுதலையடைந்தார்கள்.

நீங்களும் மஹா ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள மஹாதேவனே ஸம்ஸார மோசகன் என்று அறிந்து முக்கியகருத்துடன் பஜிக்கவும்; இவரைப் பூஜிப்பதாலேயே எல்லாம் ஸித்திக்கும் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

52. இதைக்கேட்டு எல்லாத்விஜர்களும் பரம சிரத்தையுடன் அத்புதனுயும் ஸர்வக்ஞராயுமுள்ள ஸூதரை நமஸ்கரித்து பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 5.

(மோசக பிரத கதனம்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! தாமரைக்கண்ணு! இனி உனக்கு மோசக பிரதனைபற்றி சொல்லுகிறேன்; அதிக சிரத்தையுடன் கேளும்!.

2. ஆசார்யரே ஸம்ஸார மோசகபிரதர் என்று சொல்லப்படுகிறார்; வேதாந்த விசாரத்தால் அடையப்பட்ட ஞானமுடையவன் ஆசார்யன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

3. ஹே! புருஷோத்தம! அந்த ஆசார்யனும் அநேகவிதம் என்று அறி; உத்தமன், மத்தியமன், அதமன் என்றும் அறிந்துகொள்.

4. எல்லா சாஸ்திரமறிந்தவர்களால் உத்தமன் பிராஹ்மணன் என்றும், மத்தியமன் க்ஷத்திரியன் என்றும், அதமன் வைச்யன் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

5–7. அதமன் வைச்யருக்கும் சூத்திரனுக்கும் குருவாவன்; மத்யமன் தன் ஜாதிக்கும், வைச்யனுக்கும், ஊழியஞ்செய்யும் சூத்திரருக்கும் குருவாவன்; உத்தமன் பிராஹ்மணனுக்கும் க்ஷத்திரியனுக்கும், வைச்யனுக்கும், ஊழியஞ்செய்யும் சூத்திரனுக்கும் குருவென்றும் என்றல் சொல்லப்படுகிறது; ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் குருத்வம் ஒருபொழுதும் கிடையாது.

8. வைச்யனுக்கும் க்ஷத்திரியனுக்கும் வித்தையின் உத்கர்ஷபலத்தால் தன்னைவிட மேல்ஜாதிகளுக்கு குருத்வம் உண்டென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

9–10. அந்த உத்தம குருவும் ஐந்துவிதமாக ஆத்மஞானிகளால் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறன்; பிரஹ்மசாரி, கிரஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், யதி, அதிவர்ணாச்ரமி என்றும், அவர்களுள் கிரமமாக மேல்பட்டவர்கள் குருவென்றும், சிரேஷ்டமில்லாதவர்களுக்கு சிரேஷ்டமுள்ளவர்கள் குருவென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

11. கிரஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், யதி இவர்களுக்கு வித்தையின் கௌரவ பலத்தால் பிரஹ்மசாரி குருவாகலாமே ஒழிய வேறுவிதமாக ஆகாது.

12. கிரஹஸ்தன்கூட வித்யோத்கர்ஷ பலத்தால் வானப்பிரஸ்தனுக்கும் ஸந்யாஸிக்கும் குருவாகலாமேதவிற வேறுவிதமாக ஆகான்.

13. வானப்பிரஸ்தனும் வித்யோத்கர்ஷ பலத்தால் ஸந்யாஸிக்கு குருவாவன்; வேறுவிதமாக ஆகான்.

14. அதிவர்ணாச்ரமி எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் குருவாவான்; நான் எவ்விதம் ஒருவருக்கும் சிஷ்யன் ஆகிறதில்லையோ அப்படி அவன் ஒருவனுக்கும் சிஷ்யன் ஆகிறதில்லை.

15. அதிவர்ணாச்ரமி குருக்களுக்கெல்லாம் குருவென்று சொல்லப்படுகிறது; அவனுக்கு ஸமமாவது, மேலாவது இந்த லோகத்தில் ஒருவரும் இல்லையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

16-20. எவனொருவன் சரீரம் இந்திரியங்கள் முதலியவை களைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஸர்வசாக்ஷியாயும், பரமார்த்தமான ஞான சுகமாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயுமிருக்கிற ஆத்மாவான பர தத்வத்தை அறிகிறானோ அவன்தான் அதிவர்ணாசிரமியாவான்.

எவன் வேதாந்த மஹாவாக்கிய சிரவணத்தினாலேயே ஆத் மாவை ஈசுவரனாக அறிகிறானோ அவனே அதிவர்ணாச்ரமி ஆவான்.

எவன் மூன்று அவஸ்தைகளில்லாததும், மூன்று அவஸ்தை களுக்கு சாக்ஷியாயுமுள்ள மஹாதேவனை அறிகிறானோ அவன் தான் அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

வர்ணாச்ரமங்கள் மாயையால் தேகத்தில் கல்பிக்கப்பட்டிருக் கின்றனவென்றும், ஞானரூபமாயுள்ள தன் ஆத்மாவில் அவை இல்லையென்றும் வேதாந்தங்களால் அறிகிறவன் அதிவர்ணாச்ரமி யாவான்.

21-23. சூர்யனுடைய ஸந்நிதியில் எப்படி ஜனங்கள் தாங் களே சேஷ்டைசெய்கிறார்களோ அப்படி என் ஸந்நிதியில் ஸகல ஜகத்தும் சேஷ்டிக்கிறது, என்று வேதாந்தத்தால் அறிகிறவன் அதிவர்ணாச்ரமியாவான். தங்கத்தில் மாயையால் கழுத்து சங் கிலி, கிரீடம், காப்பு, கைவளை முதலியவை எப்படி கல்பிக்கப்பட் டிருக்கின்றனவோ அப்படி ஜகத் என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதாக எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானோ அவனே அதிவர்ணாச்ரமியாவான்.

24-27. சிப்பியில் வெள்ளி எப்படி மாயையால் கல்பிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அப்படி மஹத்முதலான மாயாமயமான ஸகல ஜகத்தும் என்னிடத்திலேயே கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிறானோ அவனே அதிவர்ணாசிரமி யாவான்.

சண்டாளனுடைய சரீரத்திலும், பசுமுதலியவைகளின் சரீ ரத்திலும், பிராஹ்மண சரீரத்திலும் மற்றும் எல்லாவற்றிலும் தாரதம்மியமாய் இருக்கின்ற இவைகளில் ஆகாசம்போல் எப்பொ ழுதும் வியாபித்துக்கொண்டும், ஸகலஸம்பந்தமு மில்லாமலும்

ஒரே ரூபமாகவிருக்கிற மஹாதேவனே பரமாயும் நித்தியமாயு முள்ள நான் என்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிருனே அவன் தான் அதிவர்ணுசிரமியாவான்.

28–30. ஒருவனுக்கு திக்குபிரமை நாசமானாலும் முன் போல் எப்படி திக்குதோன்றுமோ அப்படியே ஞானத்தால் நாச மடைந்திருந்தாலும் ஜகத் எனக்கு தோற்றுகிறது; ஆனால் அது உண்மையல்ல என்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிருனே அவ னே அதிவர்ணுசிரமி.

எப்படி ஸ்வப்ந பிரபஞ்சம் என்னிடத்தில் மாயையால் உண் டாகித் தோன்றுகிறதோ அப்படியே ஜாக்கிரத பிரபஞ்சமும் அந்த ஈசுவரனுடைய மாயையால் உண்டாகி விளங்குகிறதென்று எவன் வேதாந்தத்தால் அறிகிருனே அவன் அதிவர்ணுசிரமி.

31. தனது ஆத்ம தர்சனத்தால் வர்ணுசிரம ஆசாரங்கள் நழுவிவிடுகின்றனவோ அவன் எல்லாவர்ணுசிரமங்களைக் கடந்து ஆத்மாவில் ஸ்திதியுள்ளவன்.

32. எந்த மனிதன் தனது வர்ணுசிரமங்களைத் தாண்டி ஆத்மாவிலேயே இருக்கிருனே அவனை அதிவர்ணுசிரமி என்று எல்லா வேதாந்த முணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிருர்கள்.

33–34. (சொல்லப்பட்ட அதிவர்ணுசிரமியின் அனுபவமும் விவரிக்கப்படுகிறது). ஆத்மா தேகமல்ல, இந்திரியமன்று, பிரா ணனன்று, மனஸன்று, புத்தியுமன்று, அகங்காரமுமன்று, சித்த மல்ல, மாயையுமன்று, மேலும் ஆகாசாதி ஜகத்தும் அன்று, கர்த் தாவன்று, போக்தாவன்று, புஜிப்பிக்கிறவனுமன்று; (ஆனால்) உண் மையில் கேவலம் சித்தாயும் ஸதாநந்தமாயுமிருக்கிற பிரஹ்மமே.

35. எப்படி ஜலத்தின் அசைவால் அதில் (பிரதிபிம்பித்து) இருக்கிற சூரியனும் அசைவதாகத் தோன்றுகிறதோ அப்படியே அகங்கார ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரம் தோன்றுகிறது.

36. ஆகையால் வேறு பதார்த்தத்தின் குணமாயிருக்கிற வர்ணுசிரமங்கள் ஹே! கேசவ! பிராந்தியினுல் ஆத்மாவில் ஆரோ

பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அப்படியிருக்கிறவர்கள் ஆத்மவித்துக்க ளென்று.

37. விதியாவது, நிஷேதமாவது, தள்ளத்தக்கதாவது, தள்ளத்தகாததாவது அப்படியே லோகவியாபாரத்தா லுண்டாகும் வேறு•எதாவது ஆத்மஞானிகளுக்கு கிடையாது.

38. ஈசுவர ஸம்பந்தமான இந்த ஆத்மஞானிகளின் இருப்பை மாயையால் மோகமடைந்த மாணிடர்கள் ஒருபொழுதும் அறியமாட்டார்கள்.

39. இந்த பிரஹ்மவிக்ஞான நிஷ்டை மாம்ஸமயமான கண்ணால் பார்க்கமுடியாது; ஹே! கேசவா! இது வித்வான்களுக்கு தானக ஸித்தமாக விருக்கிறது.

40. எந்த தத்வஸ்வரூபத்தில் ஜனங்கள் எப்பொழுதும் உறங்குகிறார்களோ அதில் வித்வான் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்; எதில் (திருசிய பிரபஞ்சத்தில்) ஜனங்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அதில் வித்வான் சுழுப்தனயிருக்கிறான்.

41-42. இவ்விதமாக ஆத்மாவை த்வந்துவமற்றதாயும், விகல்பமற்றதாயும், களங்கமற்றதாயும், நித்தியமாயும், சுத்தமாயும், ஆபாஸமற்றதாயும், ஞானமாத்திரமாயும், அமிருதமாயும் எவன் வேதாந்தத்தாலும், தன் அனுபத்தாலும் நிச்சியத்து அறிகிறானே அவனுக்கு அதிவர்ணாசிரமி என்று பெயர்; அவனே உத்தம குரு.

43-44. அவன்தான் வேதவித்தமன்; அவனே மோசகபிரதன்; அவனே ஸர்வகாரணன்; அவனே ஸத்தியமாயும் சைதன்யக் கட்டியாயுமிருக்கிறான்; அவனே உயர்ந்த முக்தி; அவன்தான் எல்லோருக்கும் முக்தியளிப்பவன்; அவன்தான் எல்லாம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

45. இவ்விதமாக எல்லா வேதங்களாலும் ஸித்தித்த உண்மையானது, பரமகிருபையால், பிரார்த்தித்த உனக்காக, ஸகல முனி தேவதை மனிதர்களுக்கு நேரே முக்தியடைய பரம புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

46-50. ஸூதர்:—இதைக்கேட்டு ஜகன்மயனும் பகவானுமுள்ள வாஸுதேவன் பரமாத்மாவான சிவனுடைய பாதங்களை தன் சிரஸில் வைத்து, வேதாந்தத்தால் சொல்லப்பட்டதும் முக்தியைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள பிரஹ்மஞானத்தை யடைந்து, மகாபக்தியுடன் பரவசனுய், தகைந்த கண்டத்துடன், பலமுறை நமஸ்கரித்து, நீர்த்ததும்பிய கண்ணுடன் ஈசன் பிரஸாதத்தால் கிருதார்த்தாரனுர்.

ஹே! த்விஜர்களே! நீங்களும் இவ்விதம் சிரத்தையுடன் மோசகபிரதரை அறிந்து, அவருக்கு எப்பொழுதும் ஸேவை செய்யுங்கோள்!

எவனுக்கு ஈசுவரனிடத்தில் உத்கிருஷ்டமான பக்தியிருக்கிறதோ, தேவரிடத்தில்போல குருவினிடத்திலும் பரமான பக்தியிருக்கிறதோ மஹாத்மாவான அவனுக்கு ஹே! த்விஜர்களே! சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்கள் நன்றாக விளங்கும்.

அத்தியாயம் 6.

(ஞான முண்டாகாமலிருப்பதற்கு காரணம்).

1. ஈசுவரன்:—ஹே! கேசவ! இனி இப்பொழுது ஞானம் உண்டாகாததற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன்; அவைகளை விலக்குவதற்காக நீ சிரத்தையுடன் கேள்.

2-3. விக்ஞான உத்பத்தியில்லாமலிருப்பதற்கு சிவத்ரோகம் மூலகாரணமாகும்; சிவபக்தர்களின் அபராதமும், சிவஞான நிந்தனையும், திருபுண்டர தாரணம் பூசுதலில் துவேஷமும், அதை அனுஷ்டிக்காமல் நீக்குவதும், ருத்திராக்ஷ தாரணமில்லாமலிருப்பதும் ஞானமுண்டாகமலிருப்பதற்கு காரணம்.

4. ஹே! ஜநார்தன! உன் சுரோகமும், உன் அடியார்களின் நிந்தனையும், அவர்களின் தனத்தில் விருப்பும் ஞானமுத்பத்தியாகாததற்கு காரணம்.

5. பிரஹ்மத்துரோகமும், அவரடியார்களின் துவேஷமும், அவர்களின் தனத்தில் வாஞ்சையும் ஞான முண்டாகாததற்கு காரணம்.

6. காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், டம்பம், சோம்பல், மாத்ஸர்யம் இவை ஞானமுண்டாகாததற்கு காரணம்.

7. தர்மம், அதர்மம், ஈசுவரன் இவர்களின் இருப்பில் ஸந்தேகமும், அவைகளில்லை என்ற புத்தியும் ஞானமுத்பத்தி யில்லாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

8. ஹே! கேசவ! மாதாவை ரக்ஷிக்காமலிருப்பதும், மாதிரு துரோகமும், மாதாவுக்கு துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவதும் ஞானோத்பத்திக்கு விரோதம்.

9. வேதவேதாந்தங்களில் துவேஷமும், அதைப் படிக்காமலிருப்பதும், பிராஹ்மண அபராதமும் ஞானமுத்பத்தியில்லாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

10–11. வேதாங்கங்களில் துவேஷமும், அப்படியே ஸ்மிருதிகளிலும், புராணங்களிலும், பாரதத்திலும் துவேஷமும், அவைகளை படிக்கிறவர்களிடத்தில் துவேஷமும், அவர்களுக்கு பாதை உண்டாக்குவதும், அவர்களின் தனத்தை அபஹரித்தலும் ஞானமுண்டாகாததற்கு காரணம்.

12–21. வைதிகமல்லாத வாமம், பாசுபதம், பாஞ்சராத்ர முதலிய மார்க்கங்களை கைக்கொள்ளுதலும், சிஷ்டர்களிடத்தில் தூஷணை கல்பித்தலும், சிஷ்டர்கள் ஸங்கமற்றிருப்பதும், சிஷ்டமில்லாத நடத்தையும், கெட்ட ஸம்ஸர்க்கமும், கெட்டவர்களை போஷிப்பதும், கெட்ட நடத்தையும், பிதிரு துரோகமும், பிதிரு ஸேவை இல்லாமலிருப்பதும, பிதாவுக்கு வருத்தமுண்டாக்குவதும், பசுக்களின் இரக்ஷணை இன்மையும், கோஹிம்ஸையும், மாடுகள் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தை தடுத்தலும், அவ்விதமே மனித சஞ்சார இடத்தை அடைத்தலும், அவர்களுக்கு பாதைசெய்வதும், அவர்கள் போகுமிடத்தில் முள்ளைப்போடுதலும், மழை காற்று வெய்யில்களால் பாதிக்கப்பட்டு கிருகத்திற்கு வந்தவர்களைத் தடுத்தலும், அவர்களை ரக்ஷியாமலிருப்பதும், கிணறு, தடாகம், குளம் முதலியவைகளுக்குப் போக இடங்கொடாமல் தடுப்பதும், அந்த ஜலத்தைக் கெடுதிசெய்தலும், அவ்விதமாகவே அந்த

ஜலத்தை திருடுதலும், புலி திருடன் முதலியவைகளிலிருந்து பயந்துவந்தவனை ரக்ஷியாமல் இருப்பதும், ஸாதுக்களுக்கு பயத்தையுண்டாக்குதலும், வசியம், ஆகர்ஷணம், துவேஷம், ஸ்தம்பம், உச்சாடனம், அபிசார கிரியைகளைச் செய்தலும் ஞானமுத்பத்தி இல்லாமலிருப்பதற்கு காரணம்.

22–27. சூதாட்டத்தில் காலம் கழித்தலும், நடன ஸங்கீதத்தில் மோகமும், கெட்டவார்த்தை உபயோகப் படுத்துவதும், வர்ணாசிரம சிஷ்டர்களை அவமானப்படுத்துவதும், அவர்களின் ஸேவையில்லாமலிருப்பதும், புத்திரன், மித்திரன், கிரகம், க்ஷேத்திரம், பிராதாக்கள், பந்து ஜனங்களிடத்தில் இன்பமும், குருபாதத்தில் இன்பமற்றிருப்பதும், பக்ஷிக்கக்கூடாததை பக்ஷிப்பதில் சிரத்தையும், அப்படியே பக்ஷிக்கிறதும், அவைகளைத் தொட்டுக் கொண்டிருப்பதும், பரஸ்திரீ தர்சனத்தில் சிரத்தையும், அவர்களைப் புணர்வதில் பிரியமும், அவர்களைப் புணர்தலும், ஸ்வஸ்திரீயைப் பார்ப்பதில் துவேஷமும், அவர்களைப் பாராமலிருப்பதும், அவர்களைத் துன்பப்படுத்தலும் ஞானமுண்டாகாததற்கு காரணம்.

28–36. குருவுக்கு இஷ்டமில்லாததைச் செய்தலும், அவருக்கு இஷ்டத்தை செய்யாமலிருப்பதும், அவர்களின் ஸேவையற்றிருப்பதும், ஈசுவரன், குரு, வேதம், ஞானம் இவைகளில் பக்தி இல்லாமலிருப்பதும், அப்படியே தன் குருவம்சத்தாரிடம் பக்தியற்றிருப்பதும், தன் குருவின்பொருட்டு மகாபக்தியுடன் தன் தேகத்தை அர்ப்பணஞ் செய்யாமலிருத்தலும், மற்றவர்களுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தலும், குருநிந்தையை காதுகொடுத்து கேட்பதும், குருஹிம்ஸையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும், குருவுடன் வாதஞ்செய்தலும், அவரை ஈசுவரன் என்று நினையாமலிருத்தலும் அவரை அலக்ஷியஞ்செய்தலும், அவர் சொல்வதை மறந்துபோவதும், ஆசார்யனிடத்தில் பாலன் என்ற புத்தியும், அப்படியே மனிதன் என்ற புத்தியும், சிஷ்டரல்லவென்ற புத்தியும், அசக்தர்களை ரக்ஷிக்காமலிருப்பதும், அசக்தர்களை அபராதம் செய்தலும், அவர்களை நிந்தித்தலும், ஏழையை நிந்தித்தலும்,

அவனை ஹிம்சித்தலும், அவன் சங்கோசத்தைக்கண்டு சந்தோஷப்படுதலும், ரூபமில்லாதவனை நிந்திப்பதும், அவனை ஹிம்ஸித்தலும், அவனுடைய குரூபத்தில் ஸந்தோஷப்படுவதும் இவையெல்லாம் ஞானமுண்டாகாமலிருப்பதற்கு காரணங்கள்.

37. ஸூதர்:—இவ்விதமாக மஹேசுவரனிடத்திலிருந்து விஷ்ணு ஞானம் உண்டாகாமலிருப்பதற்குள்ள காரணங்களைக் கேட்டு வெகுபக்தியுடன் நமஸ்காரஞ்செய்தார்.

38. நீங்களும் சிவஞான முண்டாகும்பொருட்டு முன்சொன்னவைகளை அடியோடு நீக்கிவிடுங்கள்.

அத்தியாயம் 7.

(குரு ஸேவையின் மகிமை).

ஈசுவரன்:—இனி இப்பொழுது உனக்கு நான் ஹே! புருஷோத்தம! வித்வான்களை ஸேவை செய்வதின் பலத்தைச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கேள்.

2. முன்னொருகாலத்தில் பாகயக்ஞன் என்பவனுடைய புத்திரனான சசிவர்ணன் என்ற ஒரு பிராஹமண சிரேஷ்டன் பாபகர்மங்களைச் செய்பவனாயிருந்தான்.

3. அவன் அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட சித்தத்துடனும், பிரஹ்மஞான தூஷகனாகவும், வேதநிந்தையில் பரனாயும், பிராணிஹிம்ஸையில் பரனாயும் அதமனாயுமிருந்தான்.

4. அவன் எப்பொழுதும் சிவநிந்தை செய்பவனாயும், எல்லா தேவதா தூஷகனாகவும், தர்ம நிந்தை செய்பவனாயும், தர்மஞ் செய்பவர்களுக்கு அபராதஞ் செய்பவனாயுமிருந்தான்.

5. வர்ண தர்மங்களை விட்டவனாகவும், ஆசிரம தர்மங்களற்றவனாகவும், மாதாவதை, பிதாவதை செய்பவனாகவும், தனக்கு பலமுள்ளவரையில் பிராதாக்களை துரோகஞ் செய்பவனாயுமிருந்தான்.

6. கோஹத்தி செய்பவனாயும், நன்றியறிதலற்றவனாயும், நாஸ்திக புத்தியால் அதிக கர்வமடைந்தவனாயும், பரஸ்திரீ, பரபொருள்களை அபகரிப்பவனாகவும் விஷம் நெருப்பு இவைகளை வைப்பவனாகவுமிருந்தான்.

7. சண்டாள ஸ்திரீக்கு புருஷனாகவும், மதுமாம்ஸ பக்ஷியாகவும், வெகுதைரியத்துடன் மகாபாபங்களைச் செய்துகொண்டு பூமியில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

8. அந்த மூர்க்கனுடைய பிதிருக்கள் பிரஹ்மலோக ஸ்வர்க்கலோக மடைந்திருந்தாலும் (இவனுடைய பாபகர்மத்தால்) நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள்.

9. சில காலத்திற்கு பிறகு சசிவர்ணனும் வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டு பிசாசு, அபஸ்மாரம் முதலிய கிரகங்களால் பீடிக்கப்பட்டான்.

10–12. என்னுடைய பக்தனை அவனுடைய பிதாவான பாகயக்ஞன் புத்திரனுடைய கிலேசத்தைக் கேள்விப்பட்டு, பிராணனற்றதுபோல் பூமியில்விழுந்து அதிகதுக்கத்தால் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

இதைப்பார்த்து எல்லாமறிந்த தேவபக்தர் என்ற ஒரு முனி கிருபையால் அந்த பாகயக்ஞனைப்பார்த்து ஒரு நல்ல வாக்கியத்தைச் சொன்னர்.

"சிவபிரியனாகிய பாகயக்ஞரே! எழுந்திரும்! எழுந்திரும்! பயப்படவேண்டாம்! உன் புத்திரன் க்ஷேமமடைய ஒரு ஸாதனஞ் சொல்லுகிறேன்."

13-15. சிவனையடைய முக்கிய ஸாதனமாயும், பதினறு குரோசம் அகலமும் நீளமு முள்ளதானதும், மிகரம்யமாயும் சிரேஷ்டமாயுமுள்ள கோபர்வதத்தில் சிவசக்தியான உமாதேவி கோபர்வத ஈசனை சிரத்தையுடன் பூஜித்து, அந்த பரமேச்வரியான பவனுசிநீ தன் பெயரையுஞ்சேர்த்து சக்தீசுவரன் என்ற பெயரை அளித்தாள்.

16. பிரஹ்மதேவன் அந்தவிடத்தில் சக்தீசுவரனை பக்தியுடன் சக்தியானுஸாரம் பூஜித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் ஜகத் சிருஷ்டியில் சக்திமானனர்.

17–19. அவ்விடத்தில் இந்திரன் சக்தீசுவரரை பூஜித்து தேவர்களுக்கு அதிபதியானன்.

தாரக அஸுரனும் அவ்விடத்தில் சக்தீசுவரரை பூஜித்து பூமியில் பலவானானன்.

ஊர்வசீ அந்த இடத்தில் பூஜித்து இந்திரனுக்கு பிரியமுள்ளவளானாள்.

பிரகஸ்பதிதேவன் அவ்விடத்தில் சக்தீசுவரனை பூஜித்து ஸாக்ஷாத் தேவந்திரனுடைய குருவானார்.

20. இந்தவிடத்தில் சுக்கிரன் சக்தீசுவரரை தென்மேற்கில் வந்த ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரத்தில் பூஜித்து நேரே அசுரர்களுக்கு குருவானார்.

21. இந்தவிடத்தில் எவனொருவன் பர்வகாலத்தில் சக்தீசுவரரை தர்சித்து தனமாவது வேறு யாதாகிலும் தானஞ்செய்தால் அவன் சிவனையடைகிறான்.

22–25. இதில் புண்யகாலங்களில் சிரத்தையுடன் ஒருவன் பரமேசுவரனை நமஸ்கரித்து சிவனடியார்களுக்கு நல்ல தானஞ் செய்தால் அந்த சக்தீசுவரன் பிரஸாதத்தால் அவன் முக்தியடைகிறான்; அந்த இடத்தில் சக்தீசுவர மஹாதேவனை தரிசித்து ஸந்தோஷத்துடன் தானஞ்செய்தால் நல்ல போகங்களையும் ஜயத்தையும் அந்த மனிதன் அடைகிறான்; அந்தவிடத்தில் சக்தீசுவரனை ஸங்கல்பத்துடன் நித்யம் தரிசித்து அரிசி, மாவு, நெல் இவைகளில் ஏதாகிலும் ஒன்றை ஒரு முஷ்டி மாத்ரம் பிராஹ்மஞானிக்கு தானஞ்செய்தால் அவன் முக்தியடைகிறான்.

26. எல்லா மகாபாபங்களைச் செய்தவன்கூட அங்கு மரணமடைந்தால் அந்த நரன் சக்தீசுவரன் பிரஸாதத்தால் மூக்தியடைகிறான்.

27–34. அந்தவிடத்தில் மகாயோகியாயும், ஸர்வவேதாந்தக்கரைகண்டவரும், மகா ஆநந்தத்தில் மூழ்கியவருமான மஹாகாருணிகர் என்று பெயருள்ள ஒருவர் வஸிக்கிறார்; வேத வித்சிரேஷ்டராகிய அவரை ஹே! பாகயக்ஞ! உன் புத்திரனுடன் அடைந்து, அவரை தரிசித்து, மகாபக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, அவருக்கு தினந்தோறும் ஸேவைசெய்துவந்தால் இந்த துக்கம் நிவிருத்தியாகும்.

இவ்விதமாக தேவபக்த முனியால் உபதேசிக்கப்பட்ட பாக யக்ஞன் என்ற பிதா, சசிவர்ணன் என்ற தன் புத்திரனைக் கூட்டிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்துடன் கோபர்வதம் சென்று சக்தீசுவரரை தன்புத்திரனுடன் பர்வங்களில் தரிசித்து நூற்றெட்டு பிரதக்ஷணங்கள் சிரத்தையுடன்செய்து, அவர் பிரஸாதத்தால் ஸர்வக்ஞராயும், ஜீவன்முக்தராயும், ஜகத்குருவாயும், அதிவர்ணாசிரமியாயும், தீரனும், வெகு ஆனந்தத்தில் மூழ்கிய அந்த மகா யோகியை தூரத்திலிருந்தே பார்த்து, தன் புத்திரனுடன் அடிக்கடி பூமியில்விழுந்து தண்டஞ்செய்து அந்த பாகயக்ஞயன் கை கூப்பி தனது சகல விஷயங்களையும் அவருக்கு அறிவித்தான்.

35–37. ஹே! அச்சுயுத! மகா காருண்யரான அந்த மகா யோகியும் தன் ஆத்மானந்தத்தை தியானஞ்செய்து ஸந்தோஷத்துடன்கூடி அந்த பாபியான சசிவர்ணன் என்ற புத்திரனை நன்ருகப் பார்த்து, பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தால் தீக்ஷை செய்து கொண்டார்; அவருடைய பார்வையினலேயே அந்த சசிவர்ணனுடைய சில பாபங்கள் நாசத்தையடைந்தன; அவனை தீக்ஷை கிரகித்த காரணத்தால் இன்னும் சில பாபங்களும் விலகியபடியால் அவன் வியாதியற்றவனுனன்,

38. மேலும் விரகு, புல், ஜலம், கந்தமூல பலங்களை தினந் தோறுஞ்சேகரித்து சந்தோஷத்துடன் குருவுக்கு கொடுத்துவந்தான்.

39. அவர் பசுமாட்டையும் சசிவர்ணன் சாந்தமனதுடன் காப்பாற்றிவந்தான்; அதனுல் அவனுடைய அநேக பாபங்கள் நாசமடைந்தன.

40. மேலும் ஹே! அச்சுயுத! அந்த குருவுக்கு ஸேவையையும், கை கால் பிடித்தலும், எண்ணை தேய்த்தலும், வேஷ்டி துவைத்துப்போடுதல் முதலிய வேலைகளைச் சந்தோஷத்துடன் செய்துவந்தான்.

41. இக்காரணத்தால் சசிவர்ணனுடைய அநேக கொடிய பாபங்கள் நாசமடைந்தன.

42. பிறகு ஸர்வக்ஞரும் மஹாயோகீசுவரருமான அந்த குரு பிரஸன்னராய் பிரியத்துடன் கருணையோடு தான் புஜித்த உச்சிஷ்டத்தை சசிவர்ணனுக்குக் கொடுத்தார்.

43. அந்த உச்சிஷ்ட அமிருதத்தை பானஞ்செய்ததினால் எல்லா பாபங்களும் சாந்தமடைந்தவனாய் குருவை ஆதரவுடன் நமஸ்கரித்து எப்பொழுதும் அவருக்கு ஸேவையை உத்ஸாகத்துடன் செய்துவந்தான்.

44-46. பிறகு பிரியத்துடன் கூடிய வித்வானான அந்த குரு, பாபம் நீங்கியவனும் பரிசுத்த சித்தனுமான சசிவர்ணனை தன் சிஷ்யனாக கிரகித்து வெண்ணிறமான பஸ்மத்தால் அவன் சரீரத்தை பூசி, அவனுக்கு இந்த மகாத்மா வேதாந்தத்தால் நிச்சியக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தை உபதேசித்தார்; அந்த சிஷ்யனும் என் பிரஸாதத்தால் என்னை பிரத்யக்ஷமாக தன் ஆத்மாவாக அறிந்து முக்தியடைந்தான்

அவனுடைய பிதாவும் என் பிரஸாதத்தால் அதைக்கேட்டு, அந்த ஆச்சரியமான குருஸேவையால் ஞானத்தைபடைந்து சீக்கிரத்தில் முக்தியடைந்தான்.

47. இந்த சசிவர்ணனுடைய பிதுருக்களும் இவனுடைய ஆத்மஞானத்தால் நரகத்தினின்றும் மீண்டார்கள்; இவனுடைய வம்சமும் பரிசுத்தமாயிற்று; பூமியும் விசேஷமாய் புண்யவதியானாள்.

48. அவனால் முன் அனுபவிக்கப்பட்ட சண்டாள ஸ்திரீயும் ஸ்வர்க்கலோகமடைந்தாள்; இவனுடைய கெட்ட சிநேகிதர்களும் இவன் ஞானபலத்தால் சுவர்க்கலோகத்தை சௌக்கியமாக அடைந்தார்கள்.

49. இன்னும் சந்தோஷத்துடன் உமக்கு ஆச்சரியகரமாயும், பிரஹ்மவித்தாயும், மகாத்மாவான ஸத்குரு ஒருவருக்கு சரீரஸேவை செய்ததினால் உண்டான மகாபயனைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும்.

50–52. முன்னொருகாலத்தில் மகாபாபத்தின் பலத்தால் ஸூபகை என்ற ஒரு வேசி முன் தான்வைத்துக்கொண்டிருந்த அநேக பதிகளை அவர்களிடமிருந்து மிகுந்த தனத்தை அபகரிப்பதற்காக கொன்று, அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தன் பந்து, வேலைக்காரர்கள், புத்திரர்களுடன் மகாசுகத்தை அனுபவித்துவந்தாள்.

பிறகு பெரிய வியாதிகளாலும் பிசாசுகளாலும் பீடிக்கப்பட்டு நித்திரையில்லாமல் தன் வர்க்கங்களுடன் வெகு கஷ்டதசையையடைந்தாள்.

அவளுடைய வீட்டில் ஒரு அதிவித்வான் பசியால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் பரவசமாகி பிரவேசித்தான்.

53–54. அநேக ஜன்மங்களில்செய்த புண்யகர்மத்தால் தன் வீட்டிற்கு வரப்பெற்ற ஆச்சரியகரமான அந்த பிரஹ்ம நிஷ்டனைப்பார்த்து, பூமியில்விழுந்து, நமஸ்கரித்து, தாமரைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற இரண்டு பாதங்களை சீதளமாயும் வாசனையோடு கூடிய ஜலத்தால் கழுவி, அந்த புண்யஜலத்தை சிரத்தையுடன் எடுத்து உட்கொண்டவுடன் அந்த ஸூபகை ஸமஸ்த ரோகங்களினின்றும் பிசாசு பாதையினின்றும் விடுதலையடைந்தாள்.

55–56. வெகு சந்தோஷத்துடன் அந்த ஸூபகை பிராசாந்தராயும் பரமார்த்தத்தை அறிந்தவருமான அந்த மகானுபாவரை வடை முதலிய விசித்திர அன்னங்களால் போஜனஞ் செய்வித்து, சந்தனம், குங்குமம், மெல்லிய வஸ்திரம், வாசனை புஷ்பங்கள், தாம்பூல முதலியவைகளால் பக்தியுடன் ஆராதித்து அந்த பரமாத்ம நிஷ்டனை பிரார்த்தித்தாள்.

57. உம்முடைய தரிசனத்தால் எல்லாரோகங்களினின்றும் என் சரீரம் விடுதலையடைந்து நிர்மலமாய் ஆனேன்; ஆகையால் என்னை மரணபரியந்தம் அனுபவித்துக்கொள்ளும்; நான் எப்பொழுதும் தங்களுக்கு ஊழியஞ்செய்து வருவேன்.

58. இவ்விதமாக அவளால் நன்றாக பிரார்த்திக்கப்பட்ட பிறகு சந்தோஷத்துடன், தன் பிராரப்த கர்மத்தால் ஏவப்பட்ட அந்த வித்வான் அப்படியே எண்ணங்கொண்டார்.

59. சுபகையும் தினந்தோறும் மிகச் சிரத்தையுடன் தன்னாலும் தன் பணத்தாலும் இயன்றமட்டும் அவரைப் பூஜித்து வந்தாள்.

60. இவ்விதமாக மூன்று வருஷங்கள் அந்த மகாத்மாவுக்கு பூஜைசெய்து, ஞானமடைந்து, அந்த ஸுபகை மோக்ஷமடைந்தாள்.

61. அவளுடைய புத்திரர்கள், பௌத்திரர்கள், சுற்றத்தார், வேலைக்காரர்கள், மாதா எல்லோரும் ஸ்வர்க்க லோகத்தையடைந்தார்கள்.

62–64. அனேகர் பிரஹ்ம நிஷ்டனை சக்தியானுசாரம் ஆதரித்து, அதனால் வேதாந்த அர்த்தத்தையடைந்து, முக்தியைக் கொடுக்கும் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தை பிரத்யக்ஷமாய் அடைந்து ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து சீக்கிரம் முக்திபெற்றிருக்கிறார்கள்; எந்தவிடத்தில் எப்பொழுதும் ஞானி வசிக்கிறானோ அங்கு நான் எப்பொழுதும் இருக்கிறேன். ஈச்வர ஸம்பந்தமான பக்தர்கள் எங்கு இருக்கிறார்களோ அங்கு தூரமாயிருந்தாலும் சென்று சிரமத்துடனாவது அவர்களைத் தரிசிக்கவேண்டியது.

65. ஹே! ஹரியே! ஒரு நிமிஷமாவது, அதில் பாதியாவது எந்தவிடத்தில் ஞானியிருக்கிறானோ அவ்விடத்தில் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் இருக்கின்றன வென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

66. எவன் பிரஹ்ம நிஷ்டனுக்கு தெரியாமையினாலாவது தீங்கு செய்கிறானோ அந்த மூடன் எனக்கே தீங்கு செய்கிறான் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

67. ஞானி எப்பொழுதும் ஹே! ஹரி! எனக்கும் உமக்கும் வெகு பிரியனாகிறான்; எப்பொழுதும் எல்லோரும் வெளியிலிருப்பவர்களாகவும், ஞானி எப்பொழுதும் என் ஆத்மாவாகவே இருப்பவனாகவுமிருக்கிறார்கள்.

68. ஆத்ம நிஷ்டனை எனக்கு பின்னமாக எவர்கள் நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் மூடர்களே! இதில் விசாரிக்கவேண்டிய காரியம் இல்லை.

69. ஆகையால் ஆத்மவித்துக்கள் விசேஷமாக எல்லோரா லும் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள்.

இவ்விதமாக ஸாரபூதமாயுள்ள வேதவேதாந்த வாக்கியங்களின் அர்த்தமானது சுருக்கமாய் உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது; மற்றவிஷயங்கள் கிரந்தவிஸ்தாரமே.

70. மேதாவியானவன் சாஸ்திரங்களைப் படித்து, அவைகளை குருவினிடம் அப்பியஸித்து ஞானியத்தில் இச்சையுள்ளவன் எப்படி உமியை விலக்கி விடுகிறானோ அப்படி எல்லாக் கிரந்தங்களையும் அடியோடு விட்டுவிடவேண்டும்.

71. பூமண்டலம் ஜலத்தால் நிறைந்திருக்கும்பொழுது தாகமுள்ளவனுக்கு ஒரு தடாகம் எவ்வளவு பிரயோஜனப்படுமோ அவ்வளவே அறிந்த பிராஹ்மணனுக்கு எல்லாவேதங்களிலும் பிரயோஜனம். (தத்வ வித்துக்களுக்கு வேதத்தாலாவது அதில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களிலாவது பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை).

72–73. கிடைக்க அறிதான மனுஷ்ய சரீரத்தை யடைந்து, அதிலும் பிராஹ்மண சரீரத்தையும் கர்மத்தையுமடைந்து, வேதாந்த சிரவணங்களால் சத்சித் ஆனந்தமாயும், அத்வயமாயும், அதிவர்ணாசிரம ரூபமாயுமுள்ள பிரஹ்மத்தை (தன்னை) எவன் அறியவில்லையோ அந்த மூடன் எப்பொழுதுதான் முக்தியையடைவான்.

74. எப்பொழுது எந்த மனிதன் ஆகாசத்தை தோல்மாதிரி சுற்றிக்கட்ட இச்சிக்கிறானோ அப்பொழுது அவன் சிவனையறியாமல் துக்கத்தின் முடிவை (மோக்ஷத்தை) யடைவான். (அதாவது அடையமாட்டான்).

75. அநேக ஜன்மங்களின் முடிவில் மகா புண்ணியவான்களுக்கு என் பிரஸாதத்தால் வேதாந்த வாக்கிய ஞானம் நன்றாய் உண்டாகிறது.

76. எந்த சரீரத்தில் திருடமான பிரத்யக்ஷ ஞானம் உண்டாகிறதோ அந்த சரீரம் நாசமடையும் வரையில்தான் ஸம்ஸாரத் தோற்றமிருக்கும்.

77. முன்னும் (ஞானத்திற்கு முந்தியும்) பரமார்த்தமாக ஸம்ஸார தர்சனம் இல்லை (விப்பிரம மாத்திரத்தால் தோற்றம்); தேக நாசத்திற்கு பிறகு அந்த தோற்றம் எப்படியிருக்கும்.

78. ஆகையால் என் பிரஸாதத்தால் ஹே! அச்யுத! சுத்தமானதும், முக்தியைக் கொடுப்பதுமான திருட பிரஹ்ம விக்ஞானம் கடைசி சரீரத்தில் உண்டாகிறது.

79. ஸூதர்:—ஹே! த்விஜசிரேஷ்டர்களே! இவ்விதமாக பரமேச்வரரும், வேதஸ்வரூபரும், மனிதர்களுக்கு இஷ்டபலம் அளிப்பவரும், முக்கண்ணரும், உமாஸகரும், கிருபாகரரான ஹரன் உபதேசித்து, பிறகு மௌனமாகவிருந்தார்.

80. அச்சுதனும் இந்த வேதார்த்த முழுவதையும் கேட்டு சந்திரசேகரனும், ஹரனுமுள்ள சம்புவை நமஸ்காரஞ்செய்து ஆஸ்திகரான அந்த ஹரி அவர் பாதபத்மங்களை இரண்டு கைகளால் சிரஸில் வைத்துக்கொண்டார்.

81-82. சிவனுடைய பிரசாதத்தால் அந்த கேசவன் ஸமஸ்த ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுதலையடைந்தார். அந்த தேவனும் விஷ்ணுவின்முன் நர்த்தனஞ்செய்து, பிறகு எல்லா தேவர்களால் சூழப்பட்டவராய் புண்டரீகபுரத்தை (சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை)யடைந்து புஷ்ப வர்ஷங்களால் இரவும் பகலும் சந்தோஷத்துடன் பகவான் ஸபாபதி பூஜிக்கப்பட்டார்.

83-84. இவ்விதமாக ஸூதர் வசனத்தைக்கேட்டு வேதவித்தமர்களான முனிகள் ஸர்வக்ஞரும் கருணாநிதியுமான ஸூதரை நமஸ்கரித்து, அவருடைய ஸேவையில் சாந்தமனதுடன் புத்தியைச் செலுத்தினார்கள்.

அத்தியாயம் 8.

(சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் தேவர்களுக்கு உபதேசம்).

1. முனிகள்:—ஹே! கிருபாமூர்த்தியே! இவ்விதமாக ஸநாதனரான விஷ்ணு மகேசுவரனிடமிருந்து ஞானத்தை யடைந்த பிறகு என்ன செய்தார்; அதைச் சொல்வீராக.

2. ஸூதர்:—நல்ல விருதமுடையவர்களே! கேளுங்கள்! அதைச் சொல்லுகிறேன்; மகாதேவரை நமஸ்கரித்து விஷ்ணு வியாக்ரபுரமடைந்தார்.

3–6. வைதிக லௌகிக ஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, கருடன்மீது ஏறி, எல்லா தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அந்த மகாவிஷ்ணு வைகுண்டமடைந்தார்.

பிறபாடு ஸர்வலோகேசனும், சங்குசக்கிர கதாதரராயும், ஸ்ரீபதியும் பூபதியுமான ஹரியை, பிரஹ்மாவை முன்னிட்ட தேவர்களெல்லோரும் நமஸ்கரித்து, பரமபக்தியுடன் கைகூப்பியவர்களாக (அடியில் வருமாறு) கேட்டார்கள்.

தேவர்கள்:—ஹே! பகவன்! அச்சுதா! ஈச்வரரிடத்திலிருந்து உம்மால் கேட்கப்பட்ட வைகளையெல்லாம் சுருக்கமாக நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம்; எங்களுக்கு சொல்லுங்கள்!.

7–13. விஷ்ணு:—உங்களால் கேட்கப்பட்ட விஷயம் எல்லா மனிதர்களுக்கும் உபகாரமாயுள்ளது; ஆனல் அதை நான் சொல்லமாட்டேன்; சிவனே சொல்லுவார்;

நீங்கள் புண்டரீகபுரம் என்று பெயருடையதும், ஸ்வராட் என்ற பெயருடைய ஈசனுடைய ஹிருதய கமலமத்தியிலிருப்பதும், தினந்தோறும் அல்லது பக்ஷந்தோறும் அல்லது மாதந்தோறும், அல்லது ஆறுமாத முடிவிலாவது, வருஷ முடிவிலாவது அல்லது மரணத்திற்கு முந்தியாவது எந்தப் பிராணி சிரத்தையுடன் தரிசிக்கிறனே அவனுக்கு முக்தியைக்கொடுப்பதுமானதும், சீக்கிரத்தில் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதும், போகத்தை இச்சிப்பவர்களுக்கு போகத்தை யளிப்பதாயுமுள்ள அந்த முக்கிய ஸ்தலத்தை சீக்கிரமடைந்து, கஷ்டமான தவத்தைச்செய்து, ருத்திராத்யாயமத்தியில் எப்பொழுதுமுள்ளதும், எல்லாமந்திரங்களுள் சிரேஷ்டமானதும், ஸர்வசக்தியை யளிப்பதுமான ஓம்காரத்துடன் கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தை தினம் லக்ஷமுறை ஜபித்து, ஆகாச ஸபாபதியை தரிசித்து, பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தால் பூஜிக்கவும்.

14–23. உங்களுக்கு கருணாகரரான (அடியில்கண்ட விசேஷணங்களுடன் கூடிய) ஹரன் ஸந்தோஷத்துடன் எல்லா ஞானத்தையும் உபதேசஞ் செய்வார்.

(ஹரனுக்கு விசேஷணங்கள்) உமாபதி; ஆனந்தமகா தாண்டவத்தில் பண்டிதர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுள்ள (மாயையாகிற) ஆலமரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்திருப்பவர்; பஸ்மதாரி; சந்திரசேகரர்; மனோஹரன்; சந்திரன், சூரியன், அக்னி இவைகளைக் கண்களாகவுடையவர்; சடையுடையவர்; விஷத்தைக் கண்டத்தில் தரித்தவர்; வேதமாகிய எக்ஞோபவீதத்தைத் தரித்தவர்; கங்காதரன்; வரமளிப்பவர்; புன்சிரிப்புடையவர்; நாகபூஷணர்; நீண்ட கைகளையுடையவர்; விசாலமான கண்களையுடையவர்; துங்கபந்தமுடையவர்; ஹாரம், மாலை, கௌஸ்துமாலை, கிரீடம் கைவளை, கால்வளை இவைமுதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்; பஸ்மதாரையையுடையவர்; குண்டலமணிந்தவர்; பரிசுத்தமான கைகளையுடையவர்; பகவான்; புலித்தோலையணிந்தவர்; கிங்கிணி சத்தத்துடன்கூடிய இடையாபரணமணிந்தவர்; ஸர்வாபரணமுடையவர்; ஸர்வலக்ஷணமுடையவர்; பசுவின் பாலுக்கு ஸமமான வெண்மையுள்ளதும் குந்தேந்து புஷ்பத்திற்கு ஸமமான காந்தியையுமுடையவர்; ஸம்ஸாரபயத்தால் அருண்டவர்களுக்கு அபயத்தை யளிப்பவர் (அபயஹஸ்தமுள்ளவர்); மற்றகையால் ஸகல பக்த ஜனங்களை அனுகிரஹிப்பவர்; வேறொரு கையால் நன்றாக டமருக நாதம் உண்டாக்குவர்; இடதுபக்கம் மேல்கையில் நன்றாய் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைத்தரித்தவர்; கிருபையாலேயே தன்மாயையாலுண்டான கோரமான அபஸ்மாரத்தை காலால் மிதித்துக் கொண்டிருப்பவர்; தனது ஸ்வரூபமான மகாநந்தத்திலிருப்பவர்; பிரபு;

24–28. ஸூதர்:—எந்தவிடத்தில் அம்பிகாபதியும், எல்லோருக்கும் நாயகரான சந்திரமௌளி நர்த்தனஞ்செய்கிறாரோ அந்த புண்டரீகபுரத்தை, ஸந்தோஷத்துடன், ஆஸ்திகர்களான தேவர்களெல்லாமடைந்து, விபூதி பூஷணத்துடன் விருதம் தானம்

தவம் இவைகளைக் கைக்கொண்டு, ஸர்வ ஜகத்பிரியத்தில் ரதர்க ளாய் எல்லாவேத வேதாந்த ஸாரமாயும், அதிசோபனமாயும், பரமமந்திரமமான பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து, அம்பிகேச னை தரிசித்து, பரமகுருவான மகேசுவரனை பக்தியோடுபூஜித்து, மகேசுவரன் என்று பெயருள்ளவரும், சுத்தரும், முக்தி புக்தி யைக் கொடுப்பவரும், சக்தியுடன் கூடியவரும், மந்தஹாஸத்தை யுடையவரும், நித்தியாநந்தரும், நிரன்ஜனரும், அமிருதரும், பிர ஹ்மஞான அனுபவத்தால் எப்பொழுதும் நர்த்தனஞ்செய்பவரும், பக்தியால் அடையக்கூடியவரும், சிரேஷ்டருமான பசுபதியை லௌகிக வைதிக வசனங்களால் பிரஹ்மா இந்திரன் முதலான தேவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

29–32. எல்லாதேவர்களுக்கும் நாயகரான மகேசுவரன் தனது பார்வையால் ஸமஸ்த பாவங்களை நீக்கி, அனுக்கிரகித்து, ஸமஸ்தவேத சாஸ்திர ஸாரபூதமாயும், உத்தமோத்தமமாயும், முக்தியைக்கொடுப்பதாயும், சிரேஷ்டமாயுமுள்ள தன் நர்த்தனத் தை அந்த மகேசுவரரான நடேசர் ஸமஸ்த தேவர்களுடைய எதி ரில் காண்பிவித்து, எல்லா உலகத்திற்கு ரக்ஷகமாயும் மகாத்மாக் களின் ஹிருதயத்திலிருப்பதுமான அந்த நர்த்தனத்தை, ஈசனு யும் ஸபாபதியாயுமுள்ள அநத சிவன் அவர்களுக்கு தோற்றும் படிச் செய்தார்.

அந்த பசுபதியின் நர்த்தன தர்சனத்தால் தேவர்கள் வெகு சந்தோஷத்துடன் பரவசர்களாகியும், சேஷ்டையற்றவர்களாகி யும், பரிசுத்தர்களாகியும், திரும்பவும் பிரியமுகத்துடன்கூடிய மகேசுவரனை நமஸ்கரித்து, விநயத்துடன், உமாபதியும், பசுபதி யும், ஸர்வக்ஞரும், ஸர்வேசுவரரும், சசிதரரும், கங்காதரரும், ஸுந்தரருமான பரமேசுவரனை தேவர்கள் சுருதிகதமாயும், ஸம் ஸாரதுக்கத்தை நீக்குவதுமான விக்ஞானத்தைக்குறித்துக் கேட் டார்கள்.

த்வந்துவ மற்றவராயும், சிவனுயும், குருக்களுக்கெல்லாம் குருவாயுமுள்ள பகவான் கருணைகொண்டு உத்திரஞ்சொன்னார்.

33. ஈசுவரன்:—ஹே! தேவஸிரேஷ்டர்களே! உங்களுக்கு பரமமாயும் ரகஸ்யமாயுமுள்ள விக்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையுடன் கவனமாய் கேளுங்கோள்!

34. ஹே! தேவர்களே! ஆத்மா என்பது ஒன்று இருக்கிறது; (முக்கிய பிரமாணம் என்னவெனில்) அது தன்னால் அறியத்தகுந்தது; அது நிராதாரமாயிருக்கிறது (இது ஆத்மாவின் அஸாதாரணரூபம்; மாயை அதன் காரியங்களெல்லாம் ஆத்மாஸ்பதம், ஆத்மாவோ தன்மகிமையிலேயே பிரதிஷ்டிதம், வேறு ஆஸ்பதமில்லை); அது ஆனந்தமாயும், பூர்ண சைதன்யமாயும், எப்பொழுதும் நானே அதாகவும் இருக்கிறது; இதில் சந்தேகமில்லை.

(இதில் இருக்கிறது என்பதால் ஆத்மாவின் ஸத்யத்வமும், தன்னாலேயே அறியத்தகுந்ததால் ஞானத்வமும், பூர்ணம் என்பதால் அநந்தத்வமும், ஆனந்த பதத்தால் ஸுகத்வமும், அது நான் என்பதால் பிரத்யக்த்வமுமாகிய ஐந்துரூபம் சொல்லப்பட்டது; இதனால் அந்ருத, ஜட, அந்தத்வ, துக்கங்களில் ஆத்ம பிரமத்தைத்தள்ளி அகண்ட ஏகரஸமான ஸ்வரூபம் காட்டப்பட்டதென்று அறியவும்).

35. அந்த ஆத்மாவுக்கு மாயை என்று பெயருடைய மோஹத்தை யுண்டாக்குவதான ஒரு சக்தி இருக்கிறது; விசாரிக்குங்கால் அதுவும் ஆத்மாவாகுமேதவிற வேறு ஆகாது.

36. ஜகப்பிரளய காலத்தில் அந்த ஆத்மா மாயையுடன் அபேதமாகவே இருக்கிறார்; ஹே! தேவர்களே! அவரிடத்தில் ஸம்ஸ்காரரூபமாக (ஸூக்ஷ்மமாக) இந்தப்பிரபஞ்சம் இருக்கிறது. (இதுவே மறுபடியும் ஜகத் உத்பத்திக்கு பீஜமாயிருக்கிறது).

37-43. இந்த வாஸனையும் ஸ்வபாவமாகவே (பரிபாகமடையப்பட்ட) கர்மத்தால் அசைக்கப்படுகிறது (அதாவது, காரியாபிமுகமாகிறது); பிற்பாடு அந்த அசைவுடன்கூடிய ஆத்மா ஸ்வபாவமாகவே தான் விகாரமற்றதாயிருந்தபோதிலும் காலதத்வத்தை அசைத்து, திரும்பவும் காலத்துடன்கூடியதாய், முந்திய கல்பங்களில்போல் பார்வையால் (ஞானத்தால்) பிரஹ்மா முத

லான ஸகல ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்து, அதில் பிரவேசித்து, மோகத்தால் ஞேய, ஞாதா முதலியவைகளுடன் கூடியவனாய் அசுத்தமானதும் ஸ்வப்ன துல்யமாயுமுள்ளதும் மஹத்தானதும் ஆதியந்தமற்றதுமான ஸம்ஸார மண்டலத்தில் ஸ்வதந்திரமற்றவனாகி, கர்மத்திற்கு தக்கவாறு ஸுகதுக்கங்களால் பீடிக்கப்பட்ட விசித்திரமான யோனிகளையடைந்து, பூர்வ ஜன்மத்தில்செய்த புண்ய பாவத்தால் பூமியில் மனுஷ்யனாக ஜனித்து, என் பிரஸாதத்தால் வேதோக்தமான கர்மத்தைச்செய்து, சித்தசுத்தியடைந்து, எல்லாவற்றையும் துக்கத்தை முன்னிட்டதென்றும், அநித்யமென்றும், ஸாரமற்றதென்றும் விசாரித்து விரக்தியடைந்து, மோக்ஷ இச்சையுள்ளவனாய், மகத்தரமாயும் வேதத்தால் காட்டப்பட்ட மோக்ஷஸாதனத்தை என் பிரஸாதத்தால் நன்றாக அடைந்து ஆத்மமாத்திரமாகவிருக்கிற பரமமான முக்தியை தானேயடைகிறான்.

44. எல்லோருக்கும் ஆத்மவிக்ஞானத்தாலேயே முக்தியே ஒழிய வேறொன்றினாலும் கிடையாது; ஹே! தேவர்களே! ஞானத்தைதவிற மற்றதெல்லாம் விக்ஞானத்திற்கு ஸாதனங்களாயிருக்கின்றன.

45–46. சாந்தி முதலியவைவெயல்லாம் இந்த ஜன்மத்திலேயே ஞானஸாதனமாகும்; ஹே! தேவர்களே! யோக்கியர்களுக்கும் அயோக்கியர்களுக்கும் மரணத்திற்கு பிறகு சுத்தமான பிரஹ்மவித்தையை யடைவதில், சுத்தமான வாராணஸிமுதலிய என் க்ஷேத்திரங்களில் மரணமடைவது ஸாதனமாகும்.

47. மந்திரங்களுக்குள் ஸ்ரீமத் பஞ்சாக்ஷரமும், மார்க்கங்களில் வேதமார்க்கமும், அடையத்தகுந்தவைகளில் மோக்ஷமும் உத்தமோத்தமமாயிருக்கின்றன.

48. தேவதைகளுள் நான் முக்கியன்; ஸ்தானங்களுள் என் க்ஷேத்திரங்கள் முக்கியமானவை; அவைகளில் வாராணஸி முக்கி

49. ஸ்ரீகாலஹஸ்தியும், விருத்தாசலமும், புண்டரீகபுரமும், வல்மீகபுரமும் உத்தமமானவை.

50. ஹே! தேவர்களே! வேதாரண்யமென்று பெயருள்ள ஸ்தானமும் முக்கியமானது; இவைகளில் வாரணாஸி முக்கிய தமமென்று சொல்லப்படுகிறது.

51. ஹே! தேவர்களே! புண்டரீகபுரம் எனக்கு அதிப் பிரியமானது என்றறியுங்கள்; அது மனிதர்களுக்கு சீக்கிரத்தில் புக்தி முக்தியைக் கொடுப்பதும், பக்தியால் யடையக்கூடியதும், எப்பொழுதும் அதிக சோபனமாயுமுள்ளது.

52. ஹே! ஸுரர்களே! எங்களால் அத்புதமான விக்ஞானம் உங்களுக்கு காட்டப்பட்டது; பரமாயும் ஸாத்வியாயுமிருக்கிற சுருதி மோக்ஷத்தின்பொருட்டு மனிதர்களாலும், முனிசிரேஷ்டர்களாலும், ஸர்வார்த்தத்தை யடைந்தவர்களாலும், என் பக்தர்களாலும் இந்த அதிசோபனமான புரம் (சிதம்பரம்) ஸேவிக்கப்படவேண்டியது என்று சொல்லுகிறது.

53–54. ஸூதர்:—இவ்விதமாக மகேசுவரனும், ஆகாச ஸபாபதியும், தேவதேவனும், ஜகந்நாதரும், பசுபாச விமோசகரும், வேதத்தாலேயே அறியத்தகுந்தவரும், எல்லாவற்றிற்கும் எப்பொழுதும் சாக்ஷியாயிருக்கப்பட்டவரும், அம்பிகா ஸஹிதரான ஸ்ரீமான் பரமேசுவரன் உத்தமமான ஞானத்தைச்சொன்னார்.

55–56. தேவர்களும் வேதாந்தத்தால் உண்டாகிறதும், முக்தியைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள பிரஹ்மஞானத்தைக்கேட்டு, அந்த சர்வேசுவரனை பூமியில்விழுந்து நமஸ்கரித்து லௌகிக வைதிக ஸ்தோத்திரங்களால் பக்தியுடன் ஸ்துதித்து, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் பூஜித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 9.

(ஈசுவர நிருத்திய தர்சனம்).

1–3. முனிகள்:—தங்களால் எல்லா விஷயமும் சுருக்கமாகவும் விஸ்தாரமாகவுஞ் சொல்லப்பட்டது; ஹே! புத்திமானே!

தங்களுடைய பிரஸாதத்தால் எங்களாலும் அறியப்பட்டது. தேவதேவராயும், சிவனாயும், பரமாத்மாவாயும், விச்வத்திற்கு மேலானவராயும், ருத்திரராயும் ஸர்வஸாக்ஷியாயு மிருக்கப்பட்ட பிரஹ்மமாயும், அம்பிகாபதியாயுமான சங்கருடைய நர்த்தனத்தைப் பார்க்கவிரும்புகிறோம்; ஆகையால் கிருபைகொண்டு எங்களுக்கு அதற்கு அத்புதமான உபாயத்தைச்சொல்லும்.

4-5. ஸூதர்:—ஹே! வேதவித்தமர்களே! சிரத்தையுடன் கேளுங்கோள்! அதைச்சொல்லுகிறேன்; முன்னொருகாலத்தில் தீமானாகிய சௌனகமுனி நந்திகேசுவரனைக் கேட்டார்; அந்த ஸ்ரீமான் நந்தியும், கிருபாநிதியான மகாதேவனை நமஸ்கரித்து, சௌனகருக்கு கருணையால் சொன்னார்.

6. நந்திகேசுவரர்:—கைலாஸத்தில் இரண்டு ஸந்தியா காலங்களிலும் சம்பு ஆனந்த நர்த்தனஞ்செய்கிறார். அதை உமை மாத்திரம் பார்க்கிறாள், மற்றவர்கள் அவ்விடத்தில் பார்க்கிறதில்லை.

7. ஹே! சௌனகரே! புண்டரீகபுரத்தில் பகவான் ருத்திரர் ஸ்ரீமத் அப்ரஸபாமத்தியில் ஆனந்த நர்த்தனம் எப்பொழுதும் செய்கிறார்.

8. அவ்விடத்திலும் அம்பாள், ஸ்கந்தர், விக்னேச்வரர், க்ஷேத்திரபாலர் இவர்கள் என்னுடன்கூட பார்க்கிறார்கள்; மற்றுமுள்ளோரார் பார்க்கிறதில்லை.

9. (ஆனால்) ஹே! சௌனக! எவர்களுக்கு ஈசுரனுடைய பிரஸாதம் ஜாஸ்தியாக விருக்கிறதோ அவர்கள் அவ்விடத்திலேயே ஈசனுடைய மகாநர்த்தனத்தை பார்க்கிறார்கள்.

10-17. ஆகையால் அந்த பிரஸாதத்தையடைய சிரத்தையுடன் புண்டரீகபுரஞ்சென்று, சூரியன் தனுர்ராசியில் வரும்போது ஆருத்திரா நக்ஷத்திரதினத்தில் காலையிலேயே சுத்தமாயிருந்து, தெளிந்தமனதுடன், சிவகங்கையென்ற முக்கிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சக்தியானுசாரம் தனம் தான்ய முதலானதுகளை அஸூயை யில்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்து, ஒருதினம்

உபவாஸமிருந்து, ஸ்ரீமூலஸ்தானத்திலிருக்கும் நாயகனை பக்தியுடன் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து, சிரத்தையுடன் பதினாயிரம் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்து, தினந்தோறுமாவது வருஷமுடிவிலாவது முன்போல் ஸ்நாநஞ்செய்து, மூலஸ்தான நாயகரான தேவனை நமஸ்கரித்து, மேலும் தினந்தோறும் மகாபக்தியுடன் ஸ்ரீமத் தப்ரஸபாபதியை மும்முறை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, தண்டம்போல் நமஸ்கரித்து, முன்போல் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை ஜபித்து, வருஷக்கடையில் யதா சக்திதனங்கொடுத்து ஸபாபதிக்கு பூஜையை பஞ்சாக்ஷரத்தால் சிரத்தையுடன் செய்; ஹே! சௌனக! உனக்கு அவர் பிரஸாதம் கட்டாயம் உண்டாகும்.

18. அநேகர் அவர் பிரஸாதத்தால் தேவதேவனுடைய நர்த்தனத்தை அங்கேபார்த்து தங்கள் கோரிக்கைகளை முழுவதையும் யடைந்திருக்கிறார்கள்.

19–23. ஸூதர்:—இவ்விதமாக நந்திகேசுவரருடைய வார்த்தையை அந்த சௌனகர் கேட்டு சிரத்தையுடன் எல்லாவற்றையும் கிரமமாக அனுஷ்டித்து, அந்த மகேசன் பிரஸாதத்தால் எல்லா சித்தியையும் கொடுக்கிற உமையுடன்கூடிய நர்த்தனத்தை தப்ரஸபை நடுவில்தரிசித்து, அந்த சௌனகர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, ஸ்துதிசெய்து, கொஞ்சநேரம் பக்தியால் பரவசமாகி, திரும்பவும் அந்த நர்த்தனஞ்செய்கிற தேவனுயகனை தரிசித்து; ஸந்தோஷத்தினுல் தானும தண்ட நர்த்தனஞ் செய்தார்; தேவதேவரும் சௌனகரிடம் ஸந்தோஷமடைந்து கம்பீரமான வாக்குடன் அவருக்கு சொன்னுர் (அடியில் வருமாறு).

24. "ஹே! மகாமுனியே! என் கட்டளையால் வேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கிற ருக்வேதத்திற்கு, அதிலும் விசேஷமாய் சாகல்ய (சாகை)த்திற்கு நிர்வாஹகனுயிரு;" என்று: (ரிக்வேதத்தில் மகாவிருதத்தில் ஹோதாபிரயோக நிர்வாகஞ் சௌனகரால் செய்யப்பட்டது; சாகல்யர்செய்த பதவிபாகானுஸாரமாய் சௌனகர் ரிக்விதானஞ்செய்தார்).

25. இவ்விதமாக சிவனால் கட்டளையிடப்பட்டு பகவான் சௌனகர் அப்படியே நிர்வாஹஞ்செய்தார்.

26–28. அவருடைய சிஷ்யரான ஆசுவலாயனரும் சௌனகர் வாக்கியத்தால் முற்கூறிய வழியாகவே பகவானும், முக்கண்ணனும், தேவனாயகருமான சிவனுடை நர்த்தனத்தை அந்த தப்ரஸபையில் தரிசித்து, நமஸ்கரித்து, அவர் பிரஸாதத்தால் மேதாவியாகி, சாகல்ய சாகைக்கு ஸூத்திரக்காரர் ஆனார்.

29. இவ்விதமாக முற்கூறிய வழிப்படி பல ஜனங்கள் சிரத்தையுடன் தப்ரஸபாமத்தியில் சங்கரனுடைய நர்த்தனத்தை தரிசித்து, உடனே கிருதார்த்தர்களாகிவிட்டார்கள்.

30. ஆகையால் நீங்களும் முன்சொல்லிய மார்க்கத்தால் உமையால் பார்க்கப்பட்ட சிவனுடைய நர்த்தனத்தை தரிசித்து, மகேசனும், சூலதாரியாயுமான ஹரனுடைய பிரஸாத மாத்திரத்தால் முக்தியடைந்தவர்களாக ஆகுங்கள்.

31. இவ்விதமாக பரமதத்வத்தை யடையத்தக்கவழி என்னால் உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது; முன்னொருகாலத்தில் குரு சிரேஷ்டர்களில் உத்தமராயும், உத்தமகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், விஷ்ணு அம்சபூதமாயுமுள்ள வியாஸர் எனக்கு சிரத்தையுடன் இந்த ரகஸ்யத்தைச் சொன்னார்.

32. புராணிக உத்தமரான ஸூதர் முனீந்திரர்களுக்கு இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு சிரத்தையுடன் கிருஷ்ணத்வைபாயன வியாஸரை ஸ்மரித்தார்.

33–35. அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீமானும், மகா காருண்யருள் சிரேஷ்டராயும், மான்தோல் உத்தரீயம் ஆஷாடம் இவைகளால் விளங்கப்பட்டவராயும், வெண்ணிறமான திரிபுண்டிர தாரியாயும், ருத்திராக்ஷமாலை யணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரத்தை எப்பொழுதும் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறவரும், இவ்விதமான சீஷர்களுடன் சூழப்பட்டவரும் மகானுமான வியாஸர் அவ்விடத்தில் தோன்றினார்.

36–39. ஸூதர் அவரை தரிசித்து, மிகப் பிரீதியுடன் பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து, தன்னுடைய சிஷ்யர்களான முனிகளுடன் வியாஸருடைய பாதங்களிரண்டையும் தலை, கண், ஹிருதயங்களில்வைத்து (ஒத்திக்கொண்டு), சந்தோஷத்தால் *தகைந்த கண்டத்துடன் பாதபிரக்ஷாலனஞ்செய்து, அந்த பரிசுத்த ஜலத்தைப் பானஞ்செய்து, தக்கபடி சிஷ்யர்களோடுகூடிய வியாஸரை நன்றாய்ப்பூஜித்து, அவர் வாக்கியத்தை வேதம்போல் ஸத்தியமென்று தன் சிஷ்யர்களுக்கு அறிவித்து, பின்பு வியாஸர் சூதருடனும் மற்றுமுள்ள எல்லோருடனும் புருஷார்த்தத்தை தருவதான திவ்வியமான வியாக்கிரபுரத்தை யடைந்தார்.

40–46. அதற்குமேல் வேதவியாஸர் முன்னிட்ட எல்லா முனிசிரேஷ்டர்களும் சூரியன் தனுஸில் இருக்கும்பொழுது, ஆர்த்திரா நக்ஷத்திரதினத்தில் சிரத்தையுடன் சிரேஷ்டமான சிவகங்கையென்று பெயருள்ள மகாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, வித்வான்களான பிராஹ்மணர்களுக்கு சக்தியானுஸாரம் தனத்தைக் கொடுத்து, ஒருநாள் உபவாஸமிருந்து, ஸ்ரீமூலநாதரை மூன்று பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, பூமியில் நமஸ்கரித்து, ஆறு அக்ஷரமுள்ள மந்திரத்தால் பதினாயிரந்தடவை ஸ்ரீமூலஸ்தான நாயகரை ஆராதித்து, உத்தமமான பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்து, ஒரு வருஷமுடிவில் இந்த மகத்தான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தானங்கொடுத்து, மூலஸ்தான நாயகரை பூஜித்து, பிறகு தினந்தோறும் ஸபாபதியை நித்தியம் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, ஷடக்ஷர மந்திரத்தை பதினாயிரம் தடவைகள் ஜபித்து, வருஷமுடிவில் பிராஹ்மணர்களுக்கு தானங்கொடுத்து, பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தால் மகேசுவரான ஸபாபதியை அத்யந்தம் சிரத்தையுடன் பூஜைசெய்தார்கள்.

47. அதற்குமேல் பகவான் மகேசுவரன் பிரஸன்னராகி, அந்தமுனீசுவர்களுக்கு நேரில் தென்பட்டு அந்த அம்பிகாபதியும், ஸமஸ்தவேதாந்த ஸபாபதியான சிவன் நர்த்தனஞ்செய்தார்.

48–49. வியாஸர்முதலான வேதவித்துக்களில் சிரேஷ்டர்களான முனிகளெல்லாம் நூறுகோடி கோடிசூர்யர்களின் ஸமான தேஜஸ் உள்ளவரும், வெகு நிர்மலரும், விசால மார்பையுடையவரும், துக்கத்தைபோக்குவருமான ஹரனைப்பார்த்து, அவருடைய பிரஸாதத்துடன் அடிக்கடி பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, பக்தியுடன் ஸ்துதித்து, பரவசர்களாய், சேஷ்டையற்றவர்களாய் பந்தத்தினின்றும் நிவிருத்தியடைந்தார்கள்.

50. அப்பொழுது மிகுதியான புஷ்பவர்ஷமும், ஸ்வஸ்தி வசனம் முதலிய நல்ல வாக்குகளும், பேரிவாத்திய முதலானதுகளால் முழங்கப்பட்ட ஜகத்தும், தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் எல்லோரும் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள்.

51–54. தேவாசுரர்களும், மனிதர்களும், இன்னும் உத்தமமான வெகுபெயர்களுடன் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளும் அங்கு வந்திருந்தார்கள்; பகவானும், ஸபாபதியாயுமான சங்கரரும், ஸர்வலோக ஹிதகாமியான அம்பிகையுடன் வேதமந்திரத்தால் ரக்ஷாபந்தனஞ்செய்து, அந்த ஸமஸ்த புவன நாதரும், நீலகண்டரும், முக்கண்ணுடையவருமான பரமேசுவரன் ஸகல ஜனக்கூட்டத்தால் ஸேவிக்கப்பட்டவராய், தன் பக்தர்களாலும், இரண்டு புத்திரர்களாலும், ஆனந்தமுடைய நந்தியாலும் சூழப்பட்டவராய் அந்த மகோத்ஸவ விநோதத்தின்பொருட்டு அந்த திவ்யமான புண்டரீகபுரத்தை பிரதக்ஷிண கிரமமாக சுற்றிவந்து, சிவகங்கையில் அந்த தாண்டவ மண்டிதரான சம்பு ஸ்நாநஞ்செய்து எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்த ஹரன் தீர்த்தம்கொடுத்தார்.

55–57. அவர் ஸந்நிதியில் ஸுராஸுரர்கள் முதலியோர் அந்த சிவகங்கையில் பக்தியுடன் ஸ்நாநஞ்செய்து, சக்தியானுஸாரம் சிவபக்தர்களுக்கு தனம், தான்யம், வஸ்திரம், எள், பசு, பூமி இவைகளை தானங்கொடுத்து நீலகண்டரான சங்கரனை ஸுரர் முதலியவர்கள ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள் (அடியில் வருமாறு).

58–72. "ஹே! ருத்திர! உம்முடைய கோபத்திற்கு நமஸ்காரம்; உம்முடைய அம்புக்கு நமஸ்காரம்; உம்முடைய பாணங்

கைகளுக்கு நமஸ்காரம்; உம்முடைய சிவமாயும் சாந்தமாயுமுள்ள மூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்; நீலகண்ட, ஆயிரங் கண்டங்களுடையவரே, அநேக கைகளையுடையவரே, இச்சைகளை பூர்த்திசெய்கிறவரே, சடைமுடிகளுடன் கூடியவரே, காலரூபரே, உருவின கத்தியுடனிருப்பவரே, சூலபாணியே, ஸ்வர்ணத்தை கையில் உடையவரே, ஸ்வர்ணபதியே, விருக்ஷரூபியே, பொன்நிறமான கேசத்தையுடையவரே, பசுபதியே, மார்க்கங்களுக்கெல்லாம் பதியே, (வாக், ஞான, சரீர, இந்திரிய, கிரஹ, தனதான்ய முதலிய பத்து) புஷ்டிகளுக்கு பதியே, க்ஷேத்திரங்களுக்கு பதியே, ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு பாணத்தை தனுஸில் தொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற மூர்த்தியே, வனங்களுக்கு பதியே, மந்திரமூர்த்தியே, நின்றுகொண்டு ரக்ஷிப்பவரே, விருக்ஷங்களுக்கு பதியே, மந்திரியாயுள்ளவரே உமக்கு நமஸ்காரம்; பயங்கரமாயுள்ள கக்ஷங்களுக்கு பதியே, இரைச்சலான சப்தத்துடன் செய்யும் ஸ்துதியில் இன்புற்றவரே, படைகளுக்கு பதியே, பெரிய கணங்களுக்கு பதியே, தனங்களுக்கு பதியே, ஸகித்துக்கொள்ளுகிறவரும், சாந்தரும், சங்கரருமான உமக்கு நமஸ்காரம்; சரீரவியாதிகளுக்குப் பதியே, மனோவியாதிக்குபதியே, திக்வாஸியே, அம்பாரத்தூணியுடன் கூடியவரே, திருடர்களுக்கெல்லாம் பதியே, மோசக்காரர்களுக்கு பதியே, வழிப்பறிசெய்பவர்களுக்கு பதியே, பாபஹாரியே, எங்கும் சுற்றிக்கொண்டு கபடவேஷம் பூண்டு திருடுகிறவர்களுக்கு பதியே உமக்கு நமஸ்காரம்; காடுகளில் திருடி சஞ்சாரஞ்செய்யப்பட்டவர்களுக்கு பதியே, தலைப்பாகுடன் கூடியவரே, பரமாத்மாவே உமக்கு நமஸ்காரம்; விஸ்தாரமாக வியாபித்திருப்பவரே, உட்கார்ந்திருப்பவரே, படுத்துக்கொண்டிருப்பவரே, தூங்குகிறவரே உமக்கு நமஸ்காரம்; நன்றாய் விழித்துக்கொண்டிருப்பவரே, ஸ்திரமான பரமாத்மாவே உமக்கு நமஸ்காரம், ஸபாரூபியே, ஸபாபதியே உமக்கு நித்தியம் நமஸ்காரம்; சிவனே, ஸாம்பனே, பிரஹ்மமே, ஸர்வ ஸாக்ஷியே நமஸ்காரம்."

73. ஸூதர்:—இவ்விதமாக தேவாஸுரர்களாலும், மற்றுமுள்ளவர்களாலும் சங்கரன் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கும் மறுபடியும் பிரஸாதமளித்து அங்கேயே மறைந்துபோனார்.

74. எந்த மகாத்மாவுக்கு இந்த தீர்த்தத்தின் மாகாத்மிய மும், ஸபாபதியின் இந்த ஸ்தானத்தின் மாகாத்மியமும் அறியப் படுகிறதோ அவனுக்கு முக்தி ஸித்தமாயிருக்கிறது.

75. எவன் இந்த முக்திகண்டத்தை எப்பொழுதும் படிக் கிறனே அல்லது கேட்கிறனே அவன் ஸபாபதி பிரஸாதத்தால் ஸாக்ஷாத் முக்தியை யடைகிறன்.

76. எனக்கு விக்ஞாத்தைக்கொடுத்த குருவான வியாஸ ருக்கு நமஸ்காரம்; சிவனையும், ஸோமனையும், ஸாக்ஷியாயுமிருக்கிற பிரத்யக் ஆத்மாவுக்கு நமஸ்காரம்.

மூன்றும் கண்டம் முற்றிற்று.